

B.N. 10

அன்பு மலர்—௧௨

மகா கவி தாந்தே (DANTE)

சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியார்

அன்பு நிலையம்
இராமச்சந்திரபுரம், திருச்சி ஜில்லா

First Printed :

July 1940

All Rights Reserved by
THE ANBU NILAYAM
Ramachandrapuram
:: Pudukottah State ::

Price: Re. 1/-

C111.1wG.65 3110

SHAKTI PRESS LTD., (SHANTI PRESS), MADRAS.

பதிப்புரை

எமது சிலயத்தின் முப்பத்திரண்டாவது அன்பு மலரை இறைவன் மலரடியில் வைத்து வணங்குகிறோம். நமது நாட்டிற்கு வால்மீகி, கம்பன், காளி தாஸன் போலவே ஐரோப்பாக்கிற்கு ஹோமர், தாந்தே, ஷேக்ஸ்பியர் இம் மூவரும் மஹாகவிகள் ஆவார்கள். தாந்தே பரிசுத்தமான அருட்காட்சி பெற்ற வரகவி. அவர் வரலாற்றையும், அவரது அற்புதமான திருக்காட்சியையும் இந் நூலில் தெளிவாகக் காணலாம். திருக்காட்சி முழுதும் நமது நாட்டு எண்ணங்களால் பொதிந்துள்ளன.

இவ்வரிய நூலை தமிழுலகிற்களித்த சுவாமி சுத்தானந்த பாரதியாருக்கு நன்றி. இதைத் தமது ஒப்பற்ற ஹிந்துஸ்தானில் வாராவாரம் வெளியிட்டு நூலாக்கித் தந்த ஆசிரியர் திரு. ரா. நாராயணன் அவர்களுக்கு நன்றி. இந்நூலை அழகாகச் செப்பணிட்டுவிய சக்தி அச்சகத்தாருக்கு நன்றி. இந் நூலைத் தமிழன்பர் ஆழ்ந்து கற்றுப் பயன்பெற வேண்டும்.

இதைப் போலவே ஹோமர், ஷேக்ஸ்பியர், கெத்தே, ராலீன், மோலியர் முதலிய பேராசிரியர் நூல்களின் தெளிவையும் நந்தமிழருக்கு அளிக்கவுள்ளோம். திருவருள் துணை செய்க.

விக்கிரம ஆவணி கட }
இராமச்சந்திரபுரம். }

அன்பு நிலயத்தார்.

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
மணியோசை ...	1
எளியர் நண்பன் ...	2
தாந்தே வரலாறு ...	3
ஃப்ளாரன்ஸ் கலகம் ...	7
தாந்தே பட்ட பாடு ...	10
ராவென்னை ...	14
தாந்தேயின் நடையுடை பாவனை ...	18
திருக்காட்சி ...	21

தீருக்காட்சி (Divine Comedy)

க. நரக காண்டம் (INFERNO)

1. குரு தரிசனம் ...	24
2. தேவதை ஆணை ...	29
3. நரகப் பிரவேசம் ...	33
4. புலவர் காட்சி ...	37
5. காம நரகம் ...	41
6. திண்டிக்காரர் நரகம் ...	47
7. செல்வர் நரகம் ...	51
8. அகங்கார நரகம் ...	56
9. பதிதர் நரகம் ...	61
10. தீ நரகம் ...	65
11. தீவினைப் பயன் ...	68
12. கொடியர் நரகம் ...	72
13. தற்கொலை நரகம் ...	78
14. நாத்திகக் கொழுப்பு ...	83
15. புருனெதோ லாதினி ...	85
16. மூன்று வீரர் ...	88
17. ஜெரியன் ...	90
18. சுற்பழிவும், நுகத்துதியும் படும்பாடு ...	92
19. விமோனியர் ...	95
20. திரேசியன் ...	97
21. வஞ்சர் நரகம் ...	99
22. பெய்களை ஏய்த்த கம்போதன் ...	101
23. ஆஷாடபூதிகள் நரகம் ...	104
24. திருடர் நரகம் ...	106
25. காகன் ...	108

26.	பூவிளிஸ்	...	110
27.	கிதோ	...	113
28.	பழிகாரர் நரகம்	...	115
29.	ரசவாதிகள் நரகம்	...	118
30.	போலிகள் வேதனை	...	120
31.	அகங்காரப் பூதங்கள்	...	123
32.	காதகர் நரகம்	...	126
33.	படுமோசப் பாடிகள்	...	128
34.	ஜூஸிஃப்	...	131

2. பாவனம் (PURGATORY)

35.	நல்ல கிழவன்	...	133
36.	இனிய நண்பன்	...	134
37.	மான்ஃப்ரெடி	...	136
38.	பாவன வழியில்	...	137
39.	செருக்கின் சுமை	...	143
40.	பொருமைக்குத் தண்டனை	...	147
41.	சினக் கொதிப்பு	...	148
42.	ஆலசியம் கூடாது	...	151
43.	பேராசை ஒழிக	...	155
44.	திண்டிக்குத் தண்டனை	...	158
45.	அருட் கடவுளே	...	162
46.	விருப்பப்படி உலாவு	...	165
47.	மதிஸ்தா தேவி	...	167
48.	பேதிரை	...	172
49.	தேவர் பவனி	...	175

௩. சுவர்க்கக் காட்சி

50.	அருட்செயல்	...	177
51.	சந்திர மண்டலம்	...	178
52.	புத மண்டலம்	...	183
53.	சுக்ர மண்டலம்	...	188
54.	சூரிய மண்டலம்	...	190
55.	செவ்வாய் மண்டலம்	...	197
56.	வியாழ மண்டலம்	...	201
57.	சனி மண்டலம்	...	204
58.	கிறிஸ்து தரிசனம்	...	206
59.	உண்மை விளக்கம்	...	213
60.	மோகூ லோகம்	...	216

மகா கவி தாந்தே

மணியோசை

அந்திப் புட்கள் கலகலவென்று கூடிப் பாடிக் கூடடைகின்றன. இரத்தினப் பொலிவுடன் பகலவன் அஸ்தமிக்கிறான். வாழ்கின் கொந்தளிப்படங்கி அமைதி பரவுகிறது. அப்போது “கிணுகிணு”வென்று இனிய மணியோசை கேட்கிறது. அத்ரீயாதிக் கடலில் செல்லும் மரக்கலங்கள் ராவென்னா (Ravenna) நகரை நோக்கித் திரும்புகின்றன. அம் மணியோசை கேட்டவர் கண்ணை மூடி வாளை நோக்கி “வாழ்க தாந்தே!” என்கின்றனர். மணியோசை எங்கிருந்து வருகிறது?

ராவென்னா இத்தாலியில் அத்ரீயாதிக் கடலோரத்திலுள்ள ஒரு பெரிய நகரம். அந் நகரில் பெரிய பெரிய மாதாகோயில்கள் உண்டு. அவை உயர்ந்த சிற்பச் செல்வ நிலையங்கள். அவற்றிடையே ஒரு பூந்தோட்டம். அதன் நடுவே ஒரு அழகான சமாதி கட்டியிருக்கிறது. அச்சமாதி கடலைப் பார்த்து நிற்கிறது. அதில் இரவும் பகலும் ஒரு வெள்ளி விளக்கொரியும். இந்த மின்சார யுகத்திலும் அவ்விளக்கிற்கு ஆலிவ் எண்ணெயே விட்டொரிப்பர். அச்சமாதியின் உயர ஒரு வெள்ளி மணி கட்டியிருக்கிறது. அம் மணியின்மேல், தாந்தேயின் திவ்ய நாடகத்திலிருந்து ஆறு வரிகள் செதுக்கப்பெற்றுள்ளன.

மகா கவி தாந்தே

“ஏரமோல்ரா ஷெவால்ழில்” என்று தொடங்கும் அவ் வரிகள் இதாலியில் படித்தால் வெள்ளி மணியடிப்பதுபோல் இனிமையாயிருக்கும். அவற்றின் மொழிபெயர்ப்பை இங்கே தருகிறேன் :

“பகல் மெலிந்தொழிந்தது; அதற்காக மாலை மணி வருந்திப் புலம்பும் ஓசை அதோ தொலைவில் கேட்கிறது. அது மாலுமிகள் மனதில் ஆசைப் பெருக்கை எழுப்புகிறது; காலையில் விடைபெற்றுச் சென்ற கேள்வரை நினைத்து, அன்புள்ளம் உருகுகின்றது. காதலின் பாதையிற் செல்லும் புதிய யாத்திரி இன்பச் சிவிர்ப் பெய்துகிறான்—அந்த நேரம் இதுவே; அதோ அந்திமணி யடிக்கிறது!”

இச் சிறிய சமாதியினின்று வரும் அந்தி மணியைக் கேட்க அனைவரும் ஆவலாக எதிர்பார்ப்பர். இச் சமாதியில் என்ன விசேஷம்? இதிலேதான் மஹாகவி தாந்தேயின் மண்ணுடல் புதைந்திருக்கிறது. நாடெங்கும் உள்ள பரம ஏழைகள், காசு காசாகச் சேர்த்து, இச் சமாதியைக் கட்டினர்; அந்த ஏழைகளே அதில் வெள்ளி விளக்கு எரித்தனர்; அதே ஏழைகளே வெள்ளி மணிகட்டி அங்கே ஒலிக்கச் செய்தனர். ஏன் ஏழைகள்?

எளியர் நண்பன்

ஏனெனில், தாந்தே எளியர் நண்பன்; செல்வம், பட்டம் பதவியெல்லாம் இழந்து, அவன் பரம ஏழையாய் எளியவருக்கே வாழ்ந்தான்.

தாந்தே ஒப்பற்ற உலக மஹாகவி; அத்துடன் சுதந்திரவீரன்; அவன் அருங்கலை விரோதன்; அடிமைத்தனையை அறுத்தெறியும் ஆவேசப் புரட்சிக்காரன்;

செல்வச் செறுக்கின் தீராப் பகைவன் ; கொடுங் கோலால் வருந்தும் தீனருக்குத் தளராத் துணைசெய்யும் நண்பன். இடர்களை எள்ளி நகைப்பவன் ; தியாகத்தை “ வா, வா ” என்று அழைப்பவன். ஹோமர், ஷேக்ஸ்பியர், கம்பர், காளிதாஸர் போன்று தாந்தே அமரானந்தக் கவிதை செய்தான். ஆனால், அக் கவிக்கற்பகம் அவனது இரத்தக் கண்ணீர் உண்டே வளர்ந்தது. தாந்தேயின் வாக்கைக் கேட்டால் களிப்பூழும் ; அவன் வாழ்வைக் கேட்டால் கண்ணீர் சோரும். இன்றுலகம் அவனை உச்சிமேல் வைத்துக்கொண்டாடுகிறது. அன்றுலகம் அவனைப் பொறுமைகொண்டு பகைத்து, ஊருக்கு ஊர் தூரத்தியடித்தது ; சோற்றுக்கும் தீண்டாவிடுத்தது. உயிருடன் இருக்குமட்டும் ஒரு அருட்புலவனை மடவுலகம் அறிவதில்லை. பொய், கோள், வஞ்சம், அலட்சியம், உகம்பாவம், பொறுமை நோய்பிடித்த மாந்தர், அவனைச் சித்திரவதை செய்கின்றனர். அவன் ஆவி வினைபுடலை உதறி விடைபெற்றுச் சென்றபின், “ ஆஹா மஹான், மஹாகவி, கலைக்கும் நாட்டிற்குமே பாடுபட்டான் ” என்று கொண்டாடித் திருவிழா நடத்துகின்றனர் ; தம்பட்டம் அடிக்கின்றனர். வாழ்வில் பயங்கரமான இடர்களைத் தாங்கி, அருங்கலைத் தொண்டு புரிந்த புலவரில் தாந்தேயை முதலில் வைத்துப் பேசவேண்டும்.

தாந்தே வரலாறு

தாந்தே கி. பி. 8-5-1265-ல் ஃப்ளாரன்ஸில் ஒரு செல்வக் குடும்பத்தில் பிறந்தான். அவன் தந்தை அலிகெரி (Alighieri), வீரப் புகழ்பெற்றவன். தாய் பெல்லா (Bella) அழகும் அருங்குணமும் வாய்ந்த

நல்லாள். குழந்தைப் பருவத்திலேயே தாந்தே தந்தையை இழந்தான். அவனுக்கொரு சகோதரி யுண்டு. இருவரையும் தாய் பெல்லா மிகவும் சிரமப்பட்டு வளர்த்தாள். தன் மகனுக்கு பெல்லா உயர்ந்த கல்விப் பயிற்சியளித்தாள்.

[இக்காலத்திலே தான் மார்க்கோ போலோ நமது பாரத நாட்டைச் சுற்றிப்பார்த்து வந்தான் ; ஸூஃபி லாதி ரோஜாத் தோட்டத்தில் இறுதிநாளாக் கழித்தான்.]

அக்காலம் 'மூன்றாம் நான்கும் அறிந்தவன் கல்விமான்' என்பர். இலக்கணம், அலங்காரம், தர்க்கம்—இவை மூன்று. கணக்கு, வடிவக்கணக்கு (Geometry), வானசாஸ்திரம், சங்கீதம்—இவை நான்கு. இவற்றிலெல்லாம் தாந்தே தேர்ந்தான். வானநூல், வடிவக்கணக்கு, சங்கீதம்—இம் மூன்றிலும் பெரும் புலவனான். தாந்தேயின் மதிப்பொலிவையும், சுறுசுறுப்பையும், மனத் தெளிவையும், நினைப்புத் திறனையும் புருனெட்டோ லாதீனி (Brunetto Latini) என்ற புலவர் வியந்தார். இவர் அரசாங்கக் காரியதரிசி. இவரே நமது இளந் தாந்தேக்குக் கல்விப் பயிற்றினவர். தாந்தே பொலோனா (Bologna), பதுவா (Padua) சர்வகலாசாலைகளில் பயின்றான். பாரிஸ் சர்வகலாசாலையில் பி. ஏ. பட்டம் பெற்றான். ஆக்ஸ்போர்டிலும் கற்றான். பணமுடையால் எம். ஏ. படிக்காது ஊர்திரும்பினான். தாந்தே எண்ணெழுத்துக் கற்பதுடன் மகிழ்வடையவில்லை. குழந்தை முதல் அவன் சுதந்திர உணர்ச்சியுள்ளவன் ; புலவரைப்போலவே போர் வீரரையும் அவன் வீரம்புவான். கலையும் வீரமும் நிறைவாக வளர்க்க அவன் அயராது முயன்றான்.

அக்கால நாகரிக வாழ்விற்கேற்ற கலைகளுடன் கத்தி விளையாட்டு, குதிரையேற்றம், குஸ்தி, போர்த்தொழில் முதலியவற்றையும் அவன் பயின்று நிறைவெய்தினான்.

24-ம் வயதில் தாந்தே அறிவிலும், வீரத்திருவிலும் இணையற்று விளங்கினான். அக்காலம் வீரருக்குப் பெருமதிப்பிருந்தது. தாந்தே தனது வாழ்வைப் போர் வீரனாகத் தொடங்கினான். கம்பால்டினோ என்ற இடத்தில் நடந்த போரில் தாந்தே குதிரைப் படை நடத்தி வீரச்சமர்புரிந்து வென்றான். அடுத்த ஆண்டு பைஸா நகரத்தாருக்கும் ஃப்ளாரன் தினருக்கும் நடந்த போரில் சேர்ந்து, தாந்தே காப்ரோனாக் கோட்டையைப் பிடிக்கத் துணை செய்தான்.

தாந்தே வீரன், புலவன், உண்மைக் காதலன். 1274-ம் ஆண்டு, ஒன்பதாம் வயதில், தாந்தே தனது தந்தையின் நண்பனான போர்த்தி நாரி என்னும் கனவான் வீட்டு விருந்திற்குச் சென்றான். போர்டினாரி செல்வன், தருமவான், செல்வாக்குள்ளவன். அவன் ஒரு பெரிய வைத்தியசாலை ஸ்தாபித்தான். அவனுக்கு ஒரு மகள் இருந்தாள்; பெயர் பேதிரை (Beatrice), அருளொழுகும் அழகி, புனிதவகி. எட்டு வயதுள்ள பேதிரையை, ஒன்பது வயதுள்ள தாந்தே விருந்திற் கண்டான். இருவர் கண்களும் கூடின; மனம் ஒன்றானது. இருவரும் ஒருவரென்றுணர்ந்தனர்; மாசற்ற காதல் இருவர் உள்ளத்தையும் உயிரையும் பற்றியது. அக் கன்னியை தாந்தே மணக்கவில்லை, மறக்கவுமில்லை. அவ் வழகி 24-ம் வயதில் (1290) காலம் சென்றாள். அதைக் கண்ட தாந்தே பட்ட துயருக்கு எல்லையில்லை. அவளையே அவன் தனது இலக்கியத்திற்கு இலட்சியமாகக் கொண்டான். இப்பெண்ணையே

தாந்தே தனது தேவதையாகக் கருதி, மனக் கோயிலில் வைத்து வழிபட்டான். அவனே ஸ்வர்க்கத்திற்கு வழிகாட்டி அவனை நடத்தினான். அதைத் திவ்ய நாடகத்திற்கு காண்போம். தாந்தே தனது வரலாற்றையே “புதிய வாழ்க்கை” (Vita Nonva) என்ற நூலாக எழுதியிருக்கிறான். அதில் பேதிரையைச் சிறப்பித்திருக்கிறான்.

இதயக்காதலி இறந்தபின், 1291-ம் ஆண்டு தாந்தே, ஜெம்மா (Gemma de Donati) என்பவளை மணந்தான். அவனுக்கு ஐந்து புதல்வரும், ஒரு மகளும் உண்டு. தனது காதல் தெய்வத்தின் நினைப்பிற்காகத் தன் மகளை அவன் பேதிரை என்றழைத்தான். ஜெம்மா பணக்காரி, அலங்காரி, அகங்காரி. அவள் கோபதாபங்களாலும், பிணக்குகளாலும் நமது கவி யரசன் மனமுடைந்தான். சொகராதனை ஃஜாந்திபி படுத்தியதுபோல, ஜெம்மா தாந்தேயைப் படுத்தினாள். “என் மனைவி முரட்டுத்தன்மையள். என்னை அவள் வெகுவாகச் சீரழித்து இந்தக் கதிக்காக்கினாள்,” என்று தாந்தே ஓரிடத்தில் குறிக்கிறான். குடும்பத் தொல்லை யுடன் அரசியல் வாழ்வினும் தாந்தே இடர்ப்பட்டான். ஃபோர்ஸே, காவல்காண்டி என்ற இரண்டு அரிய நண்பர் இறந்தபின் தாந்தேயின் மனம் நரக வேகனைப் பட்டது. உலகம் புளித்தது. அவன் அறிவில் கவி வாணி குடிக்கொண்டாள். அதுவே அவனுக்கு ஆறுதல். பாரிவில் படித்தபோதே தாந்தே திருக்காட்சியின் முதற் பாகமாகிய நரக வர்ணனையை முடித்திருந்தான். பிறகு தனக்கு நேரம் கிடைத்தபோதெல்லாம் கவி புனைந்து வந்தான். 1300-ம் ஆண்டு அவன் திருக்காட்சியைத் தன்னுட்பெற்றான். அந் நூலை அவன்

ஆயுள் முழுதும் சிறிது சிறிதாகப் பாடி நகாசு செய்து வைத்தான்.

1300-ம் ஆண்டு தாந்தே ஃப்ளாரன்ஸ் நகர நீதிபதியானான்—பெரிய உத்தியோகம். சர்க்கார் வேலைதான் பார்த்தான்; எனினும், “நாமார்க்கும் குடியல்லோம்” என்னும் சுதந்திர உணர்ச்சி அவன் மனத்தைப் பலமாகப் பற்றியது. அவன் உள்ளம் பணச் செருக்கையும், பதவிச் செருக்கையும் வெறுத்தது; ஏழைகள் படுந்துயரைக் கண்டுருகியது. மதத்தின் பெயரால் நடக்கும் அகங்கார ராஜ்யத்தை அருவருத்தது. போப்பின் அரியணையைவிட, இதய பீடத்தையே அவன் நன்கு மதித்தான். அரசியல், சமயம் இரண்டிலுமுள்ள சுயேச்சாதிக்கார்க்கொடுமையை அவன் பொறுக்கமுடியாமல் புரட்சிக்காரனானான்.

ஃப்ளாரன்ஸ் கலகம்

இச் சமயம் ஃப்ளாரன்ஸ் இரண்டு கட்சிகளாய்ப் பிரிந்து, வேற்றுமையும் பிரிவினையும் ஊரமைதியைக் குலைத்தன. கட்சி கிளர்ச்சி என்றால், நம் நாட்டிலே வாய்வாணத்துடன் நிற்கும்; அங்கே கட்சி கட்டினால், கத்தி துப்பாக்கி கையிலெடுப்பர்; இரத்தஞ் சிந்துவர். ஃப்ளாரன்ஸில் கெல்ஃப், கிபெல்லீன் என்று இரண்டு பெரிய கட்சிகள் நீண்டகாலம் போட்டியும் போருமாக வாழ்ந்தன. முடிவில் கெல்ஃப் கட்சி நகராட்சியைக் கைப்பற்றியது. கொஞ்சகாலத்திற்குப் பிறகு, இக் கட்சிகள் பல கட்சிகளாகப் பிரிந்து சண்டை பிட்டன. ஒரு குடும்பத்திலேயே இரண்டு கட்சிச் சண்டைகள் கிளம்பின. எதிர்க்கட்சியாள் அண்ணனானாலும் சரி, பிள்ளையானாலும் சரி, அக்கா தங்கையானாலும் சரி தீட்டவேண்டியதுதான். ‘ஊர் இப்படிச்

கலகக்காடா யிருக்கிறதே' என்று சில பெரியார்கள் இரங்கி, இருபுறமும் கட்சித் தலைவர்களைக் கூட்டிச் சமாதானம் பேசினர்; பவிக்கவில்லை. "எதிரி செத் தாலே சமாதானம்" என்று ஒருவருக்கொருவர் பிடிவாதமாகக் கிளம்பினர். அவரவர் கட்சிக்குப் பலமாக ஆளும் ஆயுதமும் சேர்ந்து, இரண்டிலொன்று பார்த்து விடுவதென்று சண்டை முறுக்கினர். ஒரே குடும்பத்திற்கூட இரண்டு கட்சிகள் சசகரவிட்டன. குத்துப்பழி வெட்டுப்பழியாகி, ஊர் இரண்டாகப் பிரிந்தது. ஒரு பிரிவின் பெயர் "நெரி" (Neri). இப் பிரிவில் உள்ள பேர் கெல்ஃப் கட்சியார். மற்றொரு பிரிவின் பெயர் பியன்ஷி (Bianchi); இதிலுள்ள பேர் கிபெல்லினர். நெரியர் போப்பாண்டவரை ஆதரித்தனர்; அவர் வைத்ததே சட்டம் என்றனர். பியன்ஷிகள் மத சம்பந்தமே கூடாது. அரசியல் அரசியலாகவே நடக்கவேண்டும்; குடிகள் மனந் தழுவி அரசன் ஆளவேண்டும் என்றனர். கட்சிச் சண்டையுடன் மதமா அரசியலா என்னும் விவாதமும் புகுந்தால் கேட்கவேண்டுமா?

நெரியர் சர்ச்சில் கூடினர். போப்பாண்டவர் "போனிஃபிஸ் VIII-ஐக் காண்பது; அவரிடமிருந்து ஒரு தூதரைக் கொண்டுவந்து தமது கட்சிக்கு ஆக்கந்தேடுவது; தாமே ஊரில் சமாதானத்தை நாட்டுவது" என்று முடிவுகட்டினர். கேட்டனர் பியான்ஷியர். "சரி, சரி, போப் ஆட்கள் நம்மை ஊரை விட்டுத் தூரத்தச் சூழ்ச்சி செய்கிறார்கள்; இவர்களை ஒழித்துவிட்டு மறு காரியம் பார்க்கவேண்டும்," என்று வாளை உருவி நேராக ஊர் அதிகாரிகளிடம் சென்று முறையிட்டனர். "ஐயோ! எம்மைக் கொலை

செய்ய வாளெடுத்தனர் பியான்ஷியர்” என்று நெரியரும் வாளேந்தி முறையிட்டனர். தாந்தே நகரத்தலைவருள் முதன்மையானவன். அவன், இரண்டு பக்கமும் தீரவிசாரித்து, இரண்டு கட்சியிலும் இருந்த கலகத் தலைவரை நாடுகடத்தினான். அவர்களுள் கோர்லோ, ஸ்பினி, ரோஸ்லோ, தோஸா முதலிய நெரியர் காஸ்டெல்லோ என்ற இடத்திற்கு அனுப்பப் பெற்றனர். காவல்காண்டி, பஸ்தி, நாசியோ, நஸ்தோ முதலிய பியான்ஷியர் ஸெர்ரஃஜானா என்ற ஊருக்கு அனுப்பப்பெற்றனர். “ஐயோ! தாந்தே ஓரகர்; பியான்ஷியர் பக்கம் சேர்ந்தவர்; எங்களைக் கொடுமை செய்தார்” என்று நெரியர் கூக்குரலிட்டனர்.

பியான்ஷியத் தலைவன் காவல்காண்டி, சென்றவூர் ஒத்துக்கொள்ளாமல் இறந்தான். அவன் தாந்தேயின் நண்பன். நண்பனைப் பறிகொடுத்த தாந்தே, வலது கைபோனதுபோலே துடித்தான். பியான்ஷியருக்கு மன்னிப்பு வாங்கிக் கொடுத்தான். தாந்தே ஊரிலில்லாதபோது மற்றோரதிகாரி, பியான்ஷியத் தலைவரை ஃப்ளாரன்ஸிற்கு வரவழைத்துவிட்டார். கேட்க வேண்டுமா? “ஐயோ! இந்த ஓரகம் கூடுமா? தாந்தே சதிகாரன்; போப்பாண்டவர் விரோதி; எங்களைக் கொல்லச் சூழ்ச்சி செய்கிறான்” என்று நெரியர் போப்பிடம் முறையிட்டனர். போப் சார்லெஸ் என்பவரை அனுப்பினார். சார்லெஸ், ஊரில் போப்பின் அன்பரான நெரியர் கட்சியைப் பலப்படுத்தினார். நாடு கடத்தப் பெற்ற நெரியரை வரவழைத்தார். பியான்ஷியர் அனைவரையும் நாடுகடத்தினார். இச்சமயம் தாந்தே ரோமில் இருந்தான். “போப்பாண்டவரே! இரண்டு கட்சிக்கும் நியாயமளியும்;

ஊர் அமைதியாயிருக்க வேண்டும்; எல்லாருக்கும் நலமாகவேண்டும்," என்று போப்பை வேண்டி நின்றான். இதற்குள் ஃப்ளாரன்ஸில் நெரியர் கட்சி வலுத்தது. அவ்வரும் தாந்தேயைப் பழிவாங்க முனைந்தனர். தாந்தே ஊரிலில்லாதபோது, அவன் மேல் கண்ட பழிகளைச் சமத்தினர். அவனை நாடு கடத்தினர்; அவன் வீட்டைப் படுகொள்ளை யடித்தனர். அவன் சொத்து சுகங்களையெல்லாம் கைப் பற்றினர். "ஊர் எல்லைக்குள் வந்தால் அவன் உயிர் தப்பாது" என்று வாளைச் சுழற்றி நின்றனர்.

தாந்தே பட்டபாடு

அம்மட்டோ? "அவனைத் தேடிப் பிடித்துத் தீயில் சுட்டுச் சாம்பலாக்குவோம்" என்று கிளம்பினர். இதற்கு முன்பே இரண்டு தடவை, தாந்தே பகைவரால் கடுமையான கஷ்ட நஷ்டப்பட்டான். தாந்தே மனைவி ஏதோ கொஞ்சம் சொத்தை அதிகாரிகளிடமிருந்து பெற்று, கடினமான வேலை செய்து தனது ஆறு குழந்தைகளையும் காப்பாற்றினான். நேற்று ஊர் அதிகாரியாய் செல்வாக்குடனிருந்த தாந்தே, இன்று சொத்துசுகமெல்லாம் இழந்து, உடுத்திய ஆடையுடன் அப்படியே ரோமைவிட்டுக் கிளம்பி அரெஃஜோ (Arezzo) என்னும் நகரத்திற்கு உயிர் தப்பி ஓடினான். அங்கே நாடுகடந்த நண்பர் இருந்தனர். அவர்களுள் குப்பியா என்பவன் தாந்தேயை உயிர் போல நேசித்தான். இவன் பிற்காலம் தாந்தேயின் 'திருக்காட்சி'க்கு ஒரு விரிவுரையும் எழுதினான். இடர்களால் தாந்தே தளரவில்லை. எல்லாம் இழந்தாலும் மனவலி குன்றவில்லை. அவன் நண்பரைக் கூட்டினான்; சுற்றுமுள்ள தோழர்களைத் துணைக்கொண்டான்.

அலசாந்திரோ என்னும் வீரனைப் படைத்தலைவனாக்கினான். “நான் பேடியல்லேன்; அடியமையல்லேன்; என் உள்ளத்திற் கனலும் வீரத்தை உலகம் அறிக. நான் பேனாப்பிடிக்கும் புலவன்மட்டுமல்லேன்; வாள் பிடிக்கும் வீரனுமாவேன் என்று உலகிற்குக் காட்டுகின்றேன்” என்று பாய்ந்தான் தாந்தே. படை திரட்டினான். 1304-ம் ஆண்டு நேராக ஃப்ளாரன்னைத் தாக்கினான். ஒரு நகரவாசலைக் கைப்பற்றினான். ஆனால், நெரியர் பெரும்படை கொண்டு தாக்கினார். தாந்தே சிங்கம்போலப் போர்புரிந்தான். அதுவே அவன் மகிழ்வு. தோற்றான்; எனினும் தளரவில்லை. இத் தோல்விக்குப் பிறகு பகைவர் தாந்தேயை எங்கே கண்டாலும் சுட்டெரிக்க ஆத்திரங்கொண்டனர். வஞ்ச வேடம் பூண்ட ஒற்றர் தாந்தேயை வலைபோட்டுத் தேடினர்.

தாந்தே எங்கே? அரெஃஜோவில் இல்லை; இப்போது அவன் உயிருக்கே ஆபத்து வந்தது. அவன் பிறப்போல் வெளிப்படையாக வாழ முடியாது. தாந்தே ஒரு நாள் இருந்த இடத்தில் மறுநாள் இல்லாமல் ஊர் ஊராகத் திரிந்தான். நண்பர் வீடுகளில் ஒளிந்தான். அவனது அறிவையும், கவித்திறனையும், வீரவுள்ளத்தையும் கண்ட சில நண்பர் வேண்டிய உதவி புரிந்தனர்.

அவன் படும் பாட்டைப் பார்த்துச் சில பகைவர்கூட மனமுருகி, இரகசியமாக அவனுக்குத் துணை செய்தனர். பகைவர் வாள் தன்னைத் துரத்தினாலும் தாந்தே தனது வீரவானையும் மறக்கவில்லை, எழுதுகோலையும் மறக்கவில்லை. பியன்ஷீயரை ஆங்காங்கு கண்டு பேசி, சபைகூட்டி “விடாதீர்கள்; மீண்டும் மீண்டும் பகைவரைப் பொருதுங்கள். உமதே வெற்றி;

செல்வக் கொடுங்கோல் ஒருநாள் சாயும்” என்று தீவிரமாகத் தூண்டிவந்தான். தாந்தே அன்பர் உதவியை நன்றியுடன் ஏற்பான். ஆனால், செல்வச் செருக்குடன், அகம்பாவிகள் கோடி ரூபாய் தந்தாலும் கால் தூசியோல் மதித்துச் செல்வான். அவன் நாட்கணக்காகப் பட்டினியிருந்தான். ஆனால், பணக்காரர் காலேப் பிடித்துக் கொஞ்சியதில்லை. அவன் தான் பட்ட இடர்களை யெல்லாம் “கான்விடோ” என்ற நூலில் எழுதியுள்ளான். “ஹா! என்ன வறுமை; என்ன துயரம்; எத்தனை இடர்கள்! இறைவனே! நான் என்ன குற்றம் செய்தேன்? ஏன் இத்தனை பகைவர் தீயும் வாளுங்கொண்டு என்னுயிரைத் தேடுகின்றனர்? தாயின் மார்பிலிருந்து குழந்தையைப் பறித்துக் கொலைகாரனிடம் தருவதுபோலே, நான் அருமையாய் நேசித்த ஃப்ளாரன்ஸினின்று என்னைத் தூர்த்தி இன்னலுக்கு ஆளாக்கியது எந்த விதியோ! ஃப்ளாரன்ஸே, உனக்கு எவ்வளவு நன்மை செய்ய என் மனம் துடித்தது. ஏழைகளுக்கெல்லாம் தாராளமாகக் கொடுக்க என் கைகள் பரபரத்தன. செல்வர் கொடுமையை ஒழிக்க என் ஆத்திரம் எழுந்தது. மதத்தின் பெயரால் நடக்கும் ஆஷாடபூதித் தனங்களையும், அகம்பாவ சுயேச்சாதி காரத்தையும் அடியோடொழிக்கவே நான் வாள் பிடித்தேன், படைதீரட்டினேன், போராடினேன். இறைவனே! உனது அரசு உலகில் வரவேண்டுமானால் முதலில் செல்வச் செருக்கும், எளியர் துயரும் ஒழிய வேண்டும். ஆ, தாய்நகரே! உன் மார்பில் வசித்து உனக்கே பணி செய்து, என் கவிவாணியால் உன்னை யே அலங்கரித்த, இப் பூதவுடலை உன் மண்ணிலேயே கலக்க நினைத்திருந்தேன். நீ என்னைத் தூர்த்தினாலும், நான் உன்னை மறக்கவில்லை; நீ வெறுத்தாய், ஒறுத்

தாய்; நான் இன்னும் உன்னை விரும்புகிறேன்; இனி நான் உன்னைக் காணமுடியாது; நீ செல்வ நெரியருக் குச் சலுகை காட்டினை; இந்த ஏழைக் கவியை நாடு கடத்தினை. மனித சமுதாயமே! உன்னை எவ்வளவு அன்புடன் காதலித்தேன்! அதன் பலன் இப்படி நான் திண்டாடுவதுதானா? ஆ, வறுமை, வறுமை, வறுமை! கந்தையும் கைப்பிச்சையுமாக வாழ்வோ பிறந்தேன்? உயிரைக் கையிற் பிடித்துக் கொண்டு, ஒரு ஊர்த் தலைவனாக இருந்த நான், ஊர் ஊராகப் பிச்சை யெடுத்துண்டேன். அகிட்டமே, நீ குருடி! என் வாழ்க்கை துன்பப் படகானது! துடுப்பில்லை; பாய்மரமில்லை; வறுமைப் புயலில் சிக்கி, விதிவிட்ட துறைகளிலெல்லாம் அது சென்றலைகிறது. என்று, எங்கே இது காலக் கடலில் மூழ்குமோ? என்னை எங்கே கண்டாலும் பிடித்துத் தரும்படி பகைவர் நாடெல்லாம் ஆட்களை வைத்திருக்கிறார்கள். என்னை இனி வாவென்றழைப்பாரில்லை. 'போ, போ' என்னும் கொடுஞ் சொற்களே என் செவியில், விழுகின்றன." இவ்வாறு வருந்தினான் மஹாகவி.

இச் சமயம் அரசு மாறியது. ஹென்றி மன்னன் அரியணை யேறினான். அவன் கருணையுள்ளவன். இத்தாவிய மன்னர் பட்டாபிஷேகத்தன்று அரசியல் கைதிகளுக்கு மன்னிப்பளிப்பதுண்டு. மன்னன் ஃப்ளாரன்ஸ் கலகத்தைப்பற்றி விசாரிக்க அந் நகருக்குச் சென்றான். தனக்கு நல்லகாலம் பிறக்குமென்று தாந்தே நம்பினான். மீண்டும் விதியே வலிதானது. அடுத்த ஆண்டே மன்னன் இறந்தான். அத்துடன் தாந்தேயின் நம்பிக்கையும் இறந்தது.

இனி என்ன? தாந்தே ஊர் ஊராகத் திரிந்தான்; பிறகு தேசம் தேசமாகத் திரிந்தான். அவன் பாரிஸில்

சிலகாலம் இருந்து பிரெஞ்சுப் புலவருடன் அளவளாவினான். ஜெர்மனியில் சிலகாலம் இருந்தான். காடு மலைகளிலெல்லாம் திரிந்தான். சர்ச்சுகளில் இருந்தான். இரண்டொரு செல்வரும் அவனை ஏற்றனர். பல ஏழைகள் அவனுக்குக் கை கொடுத்தனர். காடு சூழ்ந்த ஒரு சர்ச்சின் தனியறையில் அவன் 'திருக்காட்சி'யின் பெரும் பகுதியைப் பாடியதாகச் சொல்லுகின்றனர். அதன் அறிகுறியாக அங்கே சில வரிகள் எழுதி வைத்திருக்கிறார்கள். வேறு சில இடங்களும் இதே கௌரவத்திற்குப் போட்டி போடுகின்றன. மற்றொரு செல்வர் "எனது கோட்டையி விருந்தே தாந்தே எழுதினான்" என்கிறார். அதோ ஒரு மலையுள்ளது. அங்கே "தாந்தே பீடம்" என்றொரு பாறை இன்னும் உள்ளது. அதில் அமர்ந்தே தாந்தே தனது 'திருக்காட்சி'யை எழுதினான் என்பார். இப்படிப் பல இடங்கள் உரிமை கொண்டாடுகின்றன. ஆனால், எல்லாம் பிற்காலம். தாந்தே காடு மலைகளிலும் கிராமங்களிலும் சுற்றினான், அவனுக்கு ஒரே ஆறுதல் கவிவாணிதான். தனது துயர்களையெல்லாம், பகைவர் தனக்குச் செய்த கொடுமைகளையெல்லாம், அவன் கவிதை இன்பத்திலேயே மறந்திருந்தான். எங்கெங்கே அமைதியாய் உட்கார இடமுண்டோ, அங்கெல்லாம் அவன் தன்னுள் ஆழ்ந்து, காட்சி கண்டு கவி புனைந்தான். அவனது கவிச்செல்வம் வறுமையிலும் திக்கற்ற தனிமையிலும் வளர்ந்தது.

ராவேனூ

இறுதி நாட்களில், இடர்களால் உடல்மெலிந்து மனம் நொந்து தவிக்கும்போது, ஒரே ஒரு தருமவான் தாந்தேயை அன்புடன் ஆதரித்தான். இப்போது

தாந்தே வயது ஐம்பத்து நான்கு இருக்கும். அப் போது நல்ல காலம் அவனை ராவென்னாவுக்குக் கொண்டு சேர்த்தது. அந் நகராதிபன் கிதோ (Guido) என்னும் அறவோன், அருளாளன், புலவன்; கவிஞன். கிதோ நமது கவியரசனை இரண்டு கைகளாலும் மன மாற வரவேற்று, பெருமகிழ்ச்சியுடன் அவனை ஆதரித் தான். எங்கெங்கோ சுற்றித் திரிந்து, அலுத்துப் போய், முடிவில் தாந்தே ராவென்னாவில் அமைதி கண்டான். கிதோவுக்கும் தாந்தேயுக்கும் பிரியா அன்பு துளிர்ந்தோங்கியது. கிதோவின் அரண்மனை யிலிருந்தே தாந்தே 'சிருக்காட்சி'யின் மூன்றாம் பகுதியை முடித்தான் என்னலாம்.

தமது பகைவன் இவ்வாறு ராவென்னா அரண் மனையில் சுகமாயிருப்பதையும் அவனது கவிதையின் புகழையும் ஃப்ளாரன்ஸ் ஜனங்கள் அறிந்தனர். நெரியர் வியந்தனர். தமது வாளுக்கும் கோளுக்கும் தப்பி இவ்வாறு இன்புற்றிருக்கும் கவியின் பெருமையை ஒருநாள் உலகம் போற்றும்; அவனைக் கொடுமை செய்ததாக நம்மைத் தூற்றும். ஆதலால், நாம் கவியை ஆதரித்ததாகப் பேர் பண்ணுவோம் என்று கருதி "தாந்தேயே, வருக வருக" என்றனர்.

"ஆஹா வருகிறேன்; என் தாய் நகருக்கு வருகிறேன்" என்றான் தாந்தே. ஒரு ஆனால் அவர்கள் வஞ்சகத்தைக் காட்டியது.

"ஆனால், நீ கொஞ்சம் அபராதம் செலுத்த வேண்டும். நான் போப்பாண்டவருக்கு எதிராகப் புரட்சி செய்தேன். மன்னிக்கவும், இனி மூச்சு விடமாட்டேன் என்று ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில்

வாக்களிக்க வேண்டும்” என்றனர் நெரியர். எப்படியிருக்கிறது மரியாதை? தாந்தே இணங்கினா?!

“எனதருமைப் பகைவர்காள், நீங்கள் என் உடலை மாய்க்கலாம்: என் உள்ளத்தை மாய்க்க முடியாது! மன்னிப்புக் கேட்பதாம்! யார்? யாரை? பிற்காலம் தெரியும். சோகர்தன் உயிரைத் துச்சமாக நினைத்து நஞ்சுண்டான். நானும் உங்கள் கையில் துன்ப நஞ்சுண்டு எப்படியோ பிழைத்திருக்கிறேன். உயிர் பெரிதன்று, உடல் பெரிதன்று, மாணமே பெரிது. நான் உங்கள் ஃப்ளாரன்ஸில் அடியெடுத்து வைக்க மாட்டேன். ஆனால், ஃப்ளாரன்ஸை மறப்பேனா? மாட்டேன். அது என் துயிருக்கும். நீங்கள் இன்றிருந்து நாளைச் செல்லும் வழிப் போக்கர்கள்; உங்கள் நாடகம் ஆகட்டும். நடித்துச் செல்லுங்கள். ஒருநாள் நான் ஃப்ளாரன்ஸிற்கு வருவேன்; இந்த வடிவில் அன்று; மற்றொரு வடிவில்—நாதவடிவில். அப்போது எனக்கு வெற்றிமலை சூட்டி எல்லாரும் புகழ்பாடி வரவேற்பார்கள்” என்றான் வீரக் சவியரசன். பகைவர் வாய் அடைத்தது. தாந்தே ராவென்னாலேயே இருந்து கிதோக்கு வேண்டிய துணை செய்தான். கிதோக்கும் பகைவர் உண்டு. வெனிஸ் நகரத்தார் அவனுக்குக் கொடிய எதிரிகள். அவர்களுடன் எப்படியாவது சமா தானம் செய்துகொள்ள விரும்பினான் கிதோ. அதற்காக தாந்தேயை வெனிஸ்-க்கு அனுப்பினான். சமாதானம் பேசவந்த மஹா கவியை வெனிஸ் செல்வர் ‘வருக’ வென்று கூடச் சொல்லவில்லை; அவன் பேச்சைக் கேட்க ஒருவரும் சபை கூடவில்லை. தாந்தே மன முடைந்து திரும்பிவந்தான். அதே ஏக்கத்தால் நோயுற்றான். எத்தனையோ புண்பட்ட உடலினின்று உயிர் வீடைபெற்றுக் கொண்டது. 14-9-1321-ல் தாந்தே

வினையுடலை உதறிச்சென்றான்; கவியுடல் கொண்டு உலகின் உள்ளத்தில் வாழுகிறான். கொடுமை செய்த பொறாமைப் புல்லர் மண்ணோடு மண்ணாய் மறைந்தனர். இருக்குமட்டும் இன்னலில் நடந்து வருந்திய மஹா கவியை உலகம் இன்று வணங்குகிறது.

தாந்தேயின் பிரிவு சிதோவைப் பெருந்துயரில் ஆழ்த்தியது. மஹா கவிக்கு ஒரு பெரிய கோயிலெழுப்ப அவன் முயன்றான். அஸ்திவாரம் போட்டான்; கட்டிடம் எழுவதற்குள் அவனும் 1322-ல் காலத்திற் சிரையானான். இப்போது வந்தார்களையா ஃப்ளாரன்ஸ் மஹா ஜனங்கள்! “எங்கள் ஊர் மஹா கவி தாந்தே; தாருங்கள் அவன் எலும்புகளை. நாங்கள் எங்களுரிலேயே அவற்றை வைத்துப் பெரிய ஞாபகச் சின்னம் கட்டுகிறோம். நாங்கள் எங்கள் கவியை எவ்வாறு போற்றினோமென்று உலகம் சொல்லும்” என்றனர். “போதும் ஸ்வாமி, போதும்! நீர் உமது மஹா கவியைப் போற்றிய வரிசை போதும். இரத்தக் கண்ணீர் வருகிறது; போம். எங்களிடம் வந்த அன்புக் கவி எங்கள் மண்ணிலே கலந்தான், நீங்கள் அவனை விரட்டியடித்து, வாளால் வேட்டையாடினீர்கள். இந்தமட்டாவது உயிரைக்கொண்டு எங்களிடையே வந்தானே; அந்த மஹா கவி தாந்தேயின் சமாதி ஏழைகளால் எங்கள் ஊரிலேயே எழுந்து விளங்க வேண்டும்” என்றனர் ராவென்னா மக்கள். சிதோ ஆரம்பித்த சமாதை 1483-ம் ஆண்டு பெர்னாடோ என்பவன் முடித்தான். ஆயினும், 1780-ம் ஆண்டே ஒரு அழகான ஞாபகச்சின்ன மெழப்பி தாந்தேயை அன்புலகம் வழிபட்டது.

தாந்தேயின் நடையுடை பாவனை

தாந்தேயை பொக்காஸியோ என்னும் புலவர் மணி நேரே பார்த்து இவ்வாறு வர்ணிக்கிறான் :—

தாந்தே சமாரான உயரம், கொஞ்சம் கூனி நடந்தான்; ஆள் கம்பிரமாயிருப்பான்; நீண்ட முகம், அகன்ற விழிகள், கிளிமூக்கு, நீண்ட முகவாய், நன்றாகத் தெரியும் கன்ன எலும்புகள், கருவல் சிறம், சுருண்ட மயிர், மேலுதட்டைவிட நீண்ட கீழுதடு, சதா படித்துப் படித்து மங்கலான கண் பார்வை, காலத்திற்கும் அந்தஸ்திற்கும் ஏற்ற தூய உடை— இவையே தாந்தேயின் தோற்றம். தாந்தே சதா சிந்தனையிலேயே மனமிழந்திருப்பான்; அரிதாகவே பேசுவான்; ஆனால், அவசியம் வந்தபோது தீய நுட்பமாகப் பேசுவான். எல்லாருக்கும் இன்சொல் வழங்குவான். அவன் மிதமாகவே உண்பான். பெரிய விருந்துகளுக்கு அவனை அழைப்பார். அங்கே வேடிக்கை விளையாட்டுகள், ஆட்டம் பாட்டங்கள் நடக்கும். தாந்தே உதாசீனனாக, ஏதோ சிந்தையில் ஆழ்ந்திருப்பான். “கவியாரே! நீர் ஏன் எங்களைப் போலே தமாஷாகச் சிரித்து விளையாடாமலிருக்கிறீர்? உம்மைப் பார்த்தால் குஷி உண்டாகவில்லையே, ஏன்?” என்றொரு விருந்தில் ஒரு செல்வர் கேட்டார். “ஏனென்றால், ஒவ்வொரு உயிரும் தன்னையே விரும்புகிறது; தன் சுபாவத்திற்கேற்றவாறு இன்பத்தையே நாடுகிறது,” என்று தாந்தே அடக்கமாக ஆழ்ந்த விடையளித்தான். இதேமாதிரியே மில்தனும் “வாழ்க்கை ஒரு நாடகக் காட்சி; அதில் எனது இயல்பிற்கேற்ற நண்பருடனேதான் கூடுவேன். கொடியருடனும், கோமாளிகளுடனும் கூடிக்களிக்க என்னால் இயலாது,”

என்றான். மற்றபடி தாந்தே யிகவும் மரியாதையாகவே யிருப்பான். அவனுக்கு முகஸ்துதி பிடிக்காது. முன்னால் “ உங்களுக்குச் சமானமா, ஆஹா ஊஹூஹ ஹஹஹ ” என்று பல்லைக் காட்டிக் காரியத்தைச் சாதித்துக்கொண்டு, பின்னால் கோள் சொல்லி மெல்ல வெடி வைக்கும் இரண்டு கால் நரிகளைக் கண்டால் தாந்தேக்குக் கட்டோடு பிடிக்காது! அப்படிப்பட்ட பேர்வழிகள் தன்னை அணுகவொட்டாமல் தாந்தே மௌனமாகவும் தனிமையாகவும் இருந்தான்; நேரத் தைக் கொலை செய்யும் தலையரட்டைபிடித்த நண்பரை விடத் தனிமையே சிறந்ததென்று நினைத்தான். அவன் பெரும்பாலும் மௌனமாகவே யிருப்பான். அவன் பேசினால் சுருக்க விளக்கமாக, மெதுவாக நாலு வார்த்தை சொல்லுவான். அவ்வளவுதான். தாந்தே உண்மை வீரர்களையும், மேதாவினரையும் நெருங்கிய நண்பராகக் கொண்டான். தனது நண்பரையெல்லாம் அவன் “ திருக்காட்சி ” யில் வர்ணிக்கிறான்—காவல் காண்டி, லுக்கா, டோனாடி, வரினோ, சைத்திரிகள் கிட்டோ, அறிஞன் குப்போ—முதலியோரும், அக் காலக் கவிகள் சிலரும் தாந்தேயின் நண்பராவார். “ தாந்தே என்ன புலவன்! பார் என் கவியை ” என்று நமது மகாகவியை இகழ்ந்து அவனுடன் போட்டி போட்ட புலவரும் இருந்தனர். அவர் திறமையைக் காலம் தீர்மானித்து மூலையில் ஒதுக்கியது. லாபோ, ஸெக்கோ, தினோ, ஜவானி, பிரான்ஸெஸ்கோ போன்ற புலவர்கள் தாந்தேயைக் கொண்டாடினர். கிட்டோ என்னும் சைத்திரிகள் தாந்தே உருவத்தை எழுதினான். தாந்தேயும் சித்திரக் கலையில் வல்லவன். ஆனால், பீனியினும் பேனாவே அவன் மனச்சித்திரத்திற்கு ஏற்றது. தாந்தே லத்தீனில் “ தெ மோனாஷியா ”

(De Monarchia) என்ற நூலை எழுதினான். எனினும், இதாவிய மொழியிலேதான் அவனது புலமை நன்கு விளங்கியது. தாந்தே 28-வது வயதில் “விடா நூவா” (Vita Nuova) என்ற வசன காவியத்தை எழுதினான். அதில் தனது காதல் தேவதையான பேதிரையைக் கொண்டாடினான். கோன்விடோ அல்லது விருந்து என்னும் நூலில் தனது அனுபவங்களைத் தாந்தே விளக்குகிறான். அனைத்திலும் தனது தேவதையான பேதிரையை அவன் போற்றிப் புகழ்கிறான். பேதிரை என்பவள் தாந்தேயின் கற்பனைப் பெண்ணே என்பாரும் உளர்.

திருக்காட்சி

தாந்தேயின் பெயரைச் சிரஞ்சீவி யாக்கியது அவனது திருக்காட்சியே யாகும். அது இதாவிய பாஷைக்கே புதிய ஒளியைத் தந்தது. அது காலத்தை வென்ற அருட் காவியம். இக் காவியம் இன்பமுடிவை யுடையது. தாந்தே இதை La Commedia நாடகம் என்றே யழைத்தான். இந் நூலின் பெருமையை வியந்தவர் இதை Divina Commedia அல்லது தீவ்ய நாடகம் என்றழைத்தனர். இதன் பிரதிகள் பல; சில வற்றில் இக் காவியத்தை “The Vision” “காட்சி” என்றே யுள்ளது. புலவர்கள் “The Divine Vision” என்றழைத்தனர். நாம் இதை தீவ்ய நாடகம் அல்லது திருக்காட்சி என்போம். திருக்காட்சி என்பது தமிழருக்கு எளிதில் விளங்குமாதலால் அதையே நூலுக்கும் சூட்டுவோம்.

இக் கவிப்பயன் எல்லையற்றது; அது எத்தனையோ கவிகளுக்கு ஆவேசமளித்தது. ‘கவிதை’ என்றால் இவ்வாறு இருக்கவேண்டும் என்று அது உலகிற்கு

திருக்காட்சி

விளக்கியது. இக்கவி மில்தனை ஆவேசப்படுத்தியது. அது முற்றிலும் முதல் நூல்; அது அமானுஷ்யமான நூல்; அது தாந்தே உள்ளத்தில் உதித்த கவிக்கற்பக மலர். ஹோமர், ஷேக்ஸ்பியர் காவியங்களையே அதற்கு ஒப்பிட்டுச் சொல்லலாம். தாந்தேயின் வாழ்க்கை முழுதும் அதில் உள்ளது. அதுவே தாந்தே.

உயிருடன் இருக்குமட்டும் தாந்தே நூல்கள் புகழ் பெறவில்லை. அவனைப் பகைவர் புரட்சிக்காரனென்றே வேட்டையாடினர். தாந்தே இறந்த பிறகே இருந்தான். தாந்தேக்கு ஒரு மகனும் ஐந்து மைந்தரும் இருந்தனர். பியேத்ரோ, ஜாகொபோ என்னும் இரு மைந்தரும் அறிவாளிகள்; கவியுணர்ச்சி கொண்டவர்கள். அவர்களே "திருக்காட்சி"க்கு விரிவுரை கூறினர். இன்னும் பலரும் பிற்காலம் விரிவுரை யெழுதி அக் காவியத்தை உலகிற்கு விளக்கினர். தாந்தே மகள் பேதிரை, ராவென்னை கன்னிமடத்திற் சேர்ந்து பரிசுத்த வாழ்க்கை நடத்தினாள். அவளுக்குப் புலவர் பொக்கா சியோ மூலம் ஃப்ளாரன்டைன் குடியரசு பத்துத் தங்க மலர்களை அளித்தது.

தாந்தே மஹாகாவியத்திற்கு விரிவுரை எழுதியவர் மிகப் பலர். அவர்களுள் லாந்தினே (Landino) விரிவுரையே சிறந்ததென்பர். மிலான் ஆர்சிபிஷப் ஜவானி விதோந்தி ஆறு பெரும்புலவர்களைத் தேர்ந்தெடுத்து, தாந்தேயின் "திருக்காட்சி"க்குத் தெளிவான விரிவுரை எழுதச் சொன்னான். இப் புலவருள் பெத்ரார்க் என்னும் புகழ்பெற்ற இதாலியக் கவியும் ஒருவன். தாந்தே இவ்வளவு புகழ்பெற்ற பிறகு ஃப்ளாரன்ஸ் விழித்துக் கொண்டு "எங்களுர் கவியல்லவா தாந்தே. தாந்தே கவிதையைப்பற்றி உபன்யாசங்கள் நடக்கட்டும்" என்

றது. 1373-ம் ஆண்டு ஃப்ளாரன்ஸ் பிரமுகர், பெரிய தொகை செலவிட்டு, சொற்பொழிவுகளை ஏற்பாடு செய்தனர். பொக்காசியோ என்னும் புலவர் மணியைக் கொண்டு “திருக்காட்சியைத்” தெளிவான வசனத்தில் எழுதச் செய்தனர். நம் நாட்டில் இராமாயணம் படிப்பதுபோலே பொக்காசியோ, தாந்தேயின் மஹா காவியத்தைப் படித்துப் பொருள் விளக்கிவந்தான். அவனுக்குப் பிறகு பல புலவர்கள் அவ் வேலையைத் தொடர்ந்து நடத்தினர். இன்றும் அது நடந்து வருகிறது. ஃப்ளாரன்ஸிலிருந்து தாந்தே “திருக்காட்சி” யின் உயர்ந்த பதிப்பு வெளிவந்துள்ளது. 15-வது நூற்றாண்டில் அச்சுப் பொறிவந்தது. அதன் பிறகு அடிக்கடி பல தடவை அச்சேறிய நூன்மணிகளில் “திருக்காட்சி” மிகச் சிறந்ததாம்.

இக் காவியத்தை முதலில் ஆங்கிலத்திலும் பிறகு பிரெஞ்சிலும் படித்தேன். படிக்கப்படிக்க என் மனம் தாந்தேயுடன் ஐக்கியப்பட்டது. அப்போதே அக் கவிச்சுவையைத் தமிழிற் கொண்டுவர முயன்றேன். ஆனால், இக் காவியத்தை இதாலிய மூலத்துடன் படிக்க வேண்டுமென்ற விருப்பம் ஏற்பட்டது. அவ் விருப்பம் சென்ற ஆண்டுதான் நிறைவேறியது. இதாலியில் இக் கவிதையைப் படிக்கக் கேட்டால் ஜலதாங்கம் கேட்பது போல் காதிற்குக் குளுமையாயிருக்கிறது. இந்த மஹா காவியத்தின் பெருமை அளவற்றது. அதை வெறும் நாவல்மாதிரிப் படித்துவிட முடியாது. அத்தனையும் சிலேடைகளும் சிறந்த உருவகங்களும் நிறைந்துள்ளது. பெரிய பெரிய புலவர்கள் இன்னும் அதற்குப் பல விரிவுரைகள் காண்கின்றனர். அவர்களுக்குக்கூட எட்டாத பொருளும் காவியத்தில் மலிந்துள்ளது. இதில் வரும்

திருக்காட்சி

பெயர்களுக்கு நீண்ட விளக்கம் எழுதினாலொழிய விளங்காது. ஆதலால், இக் காவியத்தின் பொருளை, அதிலுள்ள நயங்கள் துளிக்கூடக் குன்றாமல் சுருக்க விளக்கமாகத் தமிழருக்கு அளிக்கிறேன். அதிலேயே பெயர், பொருள் விளக்கமும் எல்லாம் சேர்க்கிறேன்.

வாழ்க்கையில் துன்பம், நடுநிலை, இன்பம் என்ற மூன்று நிலைகள் உள்ளன. இந் நிலைகள் தாமஸு, ராஜஸு, சாத்வீக குணங்களைப்போல மூன்றாம். அவற்றையே சுவர்க்க, மத்ய, பாதாள லோகங்களாக வர்ணிக்கின்றனர். அதையே தாந்தே நரகம், நடுநிலை, மேநிலை என்ற மூன்று நிலையாக வர்ணிக்கிறார். அந்தந்த நிலையிலுள்ள காட்சிகளையும் வெகு உருக்கமாகச் சித்தரிக்கிறார். தாந்தேயின் கருத்துக்கள் நமது சித்தாந்த வேதாந்த தத்துவங்களுக்கும் பொருந்தியிருக்கின்றன. நம்மவர் இந் நூலை அவசியம் கற்கவேண்டும்.

திருக்காட்சி

க. நரக காண்டம்

1. குரு தரிசனம்

நமது வாழ்வின் நடுவே, நான் மெய் வழி தவறி ஒரு இருண்ட காட்டில் அகப்பட்டுக்கொண்டேன். ஆ! அக் காடு எவ்வளவு புதரடர்ந்தது, காடுமுரடானது என்பதை வாயாற் சொல்லி முடியாது. அதை நினைத்தாலே பயமாயிருக்கிறது! எம்னைக் கண்டதுபோலிருக்கிறது! இக் காட்டில் எப்படி நுழைந்தேனென்றே எனக்குத் தெரியாது; உண்மை வழி தவறியதும், என் புலன்கள் அப்படி மயங்கின. நான் ஒரு மலையடிவாசக்திற்கு வந்தேன்; என்னைக் கொடுமையாகப் பயமுறுத்திய கணவாய் அங்கே முடிந்தது. கண்ணை உயர்த்தினேன்; மலைச் சிகரத்தைப் பார்த்தேன்! ஜீவப் பிரயாணிகளை வழி காட்டி நடத்தும் கதிரோளி அதைச் சூழ்ந்துகொண்டிருந்தது. இரவில் என் மனத்தைக் கவர்ந்த பரிதாபமான பயம் சற்றே தணிந்தது. ஆழியில் இடர்ப்பட்டு வருந்தி மூச்சுத்திணறிக் கரை சேர்ந்தவன் தான் தப்பிய கடலை ஆச்சரியமான பயத்துடன் பார்த்து நிற்பதுபோலவே, நான் தாண்டி வந்த பயங்கரமான பாபக் காட்டைப் பார்த்து நின்றேன். சிறிது களைப் பாறியதும், தன்னந்தனியான இம் மலைச் சரிவில் பின்னங்காலை அழுத்தமாக ஊன்றி ஏறினேன். நாலடி சென்றதும், ஐயோ, ஒரு பெரிய வேங்கை (காமம்) வந்தது; அதன் உடல் பல நிறங்களால் ஆனது. அக் காம வேங்கை என்னைப் பார்த்தது; ஓடவில்லை; அது பிடிவாதமாக என்னை வழி மறித்தது. நான் பயந்து பல தடவை திரும்பி ஓட முயன்றேன்.

குரு தரிசனம்

அருளுதையம்; வசந்தகாலம் சொக்கழகாயிருக்கிறது; இந்த அழகுலகைப் படைத்தது தெய்வக்காதல். சிருஷ்டி செளந்தர்யத்தில் பொன்னெளி வீசிச் சூரியன் எழுந்தான். வசந்தச் சோபையும், காலீப் பசுமையும் என்னைக் கவர்ந்தன. அதில் அந்த வரி வேங்கை தனது அழகான உடலை மினுக்கிக் கொண்டிருந்தது.

இயற்கையழகைப் பார்த்து நான் மகிழ்ந்தேன். அப்போது, ஒரு பயங்கரமான சிங்கம் (பேராசை) தலையை உயர்த்தி, பசித்தி கனல, என்மேல் பாய வந்தது. அதேசமயம் ஒரு பெண் ஓராய் (லோபித்தனம்) வந்தது; அது உடல் வற்றிப்போயிருந்தது; அதன் பசிக்கனலுக்கு எவ்வளவு போட்டாலும் போதாது. அதன் பசி எத்தனையோ நாடுகளைப் பொட்டலாக்கியிருக்கிறது. இந்த லோப ஓராய் என்னையே பார்த்தது; நான் நடுங்கிப்போனேன்; இந்த மலையைத் தாண்டும் நம்பிக்கையை இழந்தேன். பண வேட்கை கொண்ட ஒருவன் நிரம்பச் செல்வம் குவிந்து மகிழுகிறான்; திடீரென்று அவன் செல்வத் திரளெல்லாம் மாயமாய் மறைகிறது; அப்போது அவன் கண்ணீர் விட்டு, மனம் புழுங்கி, மார்பில் புடைத்தழுது தவிப்பானன்றோ? அதுபோலானது என்கதி. அபாயமான காட்டைத் தாண்டி இந்த மலையைக் கண்டேன். இங்கும் காம வேங்கையும், பேராசைச் சிங்கமும், லோப ஓராயும் என்னை வழி மறித்தன. அந்த ஓராய் என்னைத் தூரத்தியது. அதோ மௌனமாகப் பார்த்துச் சிரிக்கும் சூரியனே என்கதி.

அப்போது மனந்தளர்ந்து, அடிகளைப் பின்னுறுத்தி, மீண்டும் இருட் கணவாயை நோக்கினேன். அச்சமயம் ஒருவன் உருவம் என் கண்முன் தோன்றி

யது. நீண்டகால மௌனத்தால் அவன் குரல் ஒடுங்கியிருந்தது. அந்தப் பாழும் வனந்தரத்தில் அவனைக் கண்டதும், “அப்பா, எனக்குச் சற்றே இறங்கு. நீ மனிதனானாலும் சரி, வேதாளமானாலும் சரி, யாராயினும் சரி” என்று முறையிட்டுக் கூவினான். அவன் பேசினான் :

“நான் இனி மனிதனல்லேன்; ஒரு காலம் அவ்வாறு இருந்தேன்; என் பெற்றோர் மாந்துவானில் (Mantuvana) பிறந்த லம்பார்டி வாசிகள். நான் ஜூலியஸ் வீஸர் ஆட்சியில் பிறந்தேன்; ஆனால், நான் பிறந்து 25 ஆண்டுகளுக்குப் பிறகே வீஸர் சர்வாதி காரம் பெற்றான். நான் ரோமில் அகுஸ்த மன்னன் ஆட்சியில் வசித்தேன். அப்போது ரோமர்கள் புராணத் தெய்வங்களையும் பொய்த் தெய்வங்களையும் வணங்கினர். நான் கவியாக விளங்கினேன்; திராய் முற்றுக்கையில் வீரப்போர் புரிந்தான் எனன் (Aeneas) என்னும் குரன். அவன் தந்தை ஆங்கீஸ் (Anchise) திராய் நகர் தீப்பற்றி எரிந்தபோது, தனது முதிய தந்தையைத் தோளில் தூக்கிச் சென்று காத்த அந்த வீர மகன் எனனை, எனீது (Eneide) என்னும் காவியமாகப் பாடினான். இருக்கட்டும். நீ ஏன் மீண்டும் காட்டிற்குத் திரும்புகிறாய்? இந்த மலைதானே உலகில் இன்ப மளிப்பது; இதில் ஏறாமல் ஏன் இறங்குகிறாய்?”

நான், ஆள் இன்றொன்றறிந்தேன்; விபந் துரைத்தேன் :

“ஆ! எனீது பாடிய விர்கிலியனா நீ! இனிய கவியருவி பொங்கிவரும் கலையூற்றான விர்கிலியனா? ஆ, கலைச்சுடரே, கவியுலகின் புகழ்மணியே! நின் காவியத்தை எவ்வளவு ஆவலாக நான் படித்தேன்.

எவ்வளவு காதலுடன் உன் வாக்கமுதைப் பருகினேன்!
 நீ என் குரு; என் வழிகாட்டி. உன்னிடமிருந்தே
 அந்த அழகிய நடை கற்றேன். அதனாலே புகழ்
 பெற்றேன். நீயே என் ஆதர்சம். இப்போது இந்த
 மிருகம் என்னைத் தூர்த்தி வருகிறது—பொல்லாத
 ஓராய். அதனின்றி தப்பவே பின் செல்லுகிறேன்.
 அதன் கொடுமை என் குடலை நடுக்குகிறது. ஞான
 மணியே, குருவே, என்னைக் காப்பாற்று; நீயே துணை!”
 நான் கண்ணீர் விடுவதைப் பார்த்து விரகியன் மன
 மிரங்கிச் சொல்வான்:

“இந்தக் கொடிய காட்டைத் தாண்டவேண்டு
 மானால், நீ வேறொரு வழியைத் தொடரவேண்டும்.
 இந்த ஓராய் இந்த வழியில் உன்னைச் செல்ல
 வொட்டாது. தன்னை மீறிச் செல்வோரை அது
 கொன்றுண்ணும், உறுதி. அதன் இயல்பு கொடியது;
 அதன் ஆசைப் பசி அடங்காதது. சிழித்துண்ண இரை
 சிடைக்கக் கிடைக்க அதன் பசித் தீ இன்னுமின்னும்
 தீவிரமாகும். இவ்வாறு அது உண்டுதீர்த்த பிராணி
 களுக்குக் கணக்கில்லை. இன்னும் எத்தனையோ
 பிராணிகளை இது உண்ணப்போகிறது. அதை ஒழிக்க
 உண்மை அன்பென்னும் நல்ல நாய் ஒன்று வரும்.
 அதுவே இந்தக் காமக்குரோத லோப விலங்கை
 அடியோடழிக்கும். அது மண்ணுக்கும் பொன்னுக்கும்
 பசியெடுத்தலைவதில்லை; அறம், அன்பு, அறிவு இம்
 மூன்றையே அது நுகரும்.

வெரோனாவிலுள்ள கான்டெல்லா ஸ்காலாவைப்
 (Candella Scala) பற்றியே குறிக்கிறேன். அவனே
 தனது உண்மையன்பால் நல்லோரைப் பகைத்துக்
 கொன்றுண்ணும் இந்த லோப ஓராய்களைக் சொல்வான்.
 இப்போது இதாவியை அரசியல் பெயராலும் மதத்தின்

பெயராலும் எழுந்த பேராசை விலங்குகள், கொன்றுண்டின்றன. இப்பொழுமை பிடித்த விலங்குகளை அப்புண்ணியவாளனே ஒழிப்பான். இதாலியின் பெருமைக்காக இரத்தம் சிந்தினவருள் அவன் இசைபெற்று விளங்குவான். அவனே நல்லோரைக் கொல்லும் அந்த பொழுமை பிடித்த துஷ்ட மிருகத்தை அடியோடொழிப்பான். அன்பா, பயப்படாதே. என்னுடன் வா; உனக்கு நலமாகும்; இக் கொடிய இடத்தினின்று உன்னை நான் தப்புவிக்கிறேன். உன்னை நித்திய நிலைகளுடு நடத்துகிறேன். அவை மூன்று தன்மையா யிருக்கும். முதல் நிலையில் பாபம் செய்தவர் ஆவிகள் வேதனை தாங்காமல் வீறிட்டலறி இரண்டாவது பிற வியை வேண்டி முறையிடும். இரண்டாவது நிலையிலுள்ளவர்கள், நெருப்பில்கிடந்து வாடுவர். எனினும், உரிய காலத்தில் பேரின்ப நிலைபெறும் நம்பிக்கையால் மகிழ்ந்திருப்பார். நீ அந் நிலையை ஏறித் தாண்டினால் மூன்றாவது நிலையின் வாசலில் என்னைவிடப் புனிதமான, மாண்புள்ள, ஒரு தேவதை, இந்தப் புண்ணிய யாத்திரையில், உனக்குத் துணைநின்று காப்பாள். உன்னை அவளிடம் சேர்த்து நான் விடைபெற்றுக் கொள்வேன். அவள் வசிக்கும் சுவர்க்கத்திற்கு நான் உன்னைத் தொடரமுடியாது; அவ்வளவு பரிபக்குவம் எனக்கில்லை. பரலோகத்தையாளும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் ஆணையப்படி, அவன் சக்தியே உலகை ஆளுகிறது. அவன் சர்வாந்தர்யாமி. எனினும், பரலோகத்தில் அவன் நிலைக்கொண்டுள்ளான். என் மூலம் நீ அவன் சந்திதியை அடைய முடியாது. அவன் இருக்கும் சுவர்க்கபுரியையும், அவன் அரியணையையும் கண்டு நீ வியப்பாய். அவனைக் காணும் பாக்கியம் பெற்றவர்களே நித்திய சுகிகள்!"

தேவதை ஆணை

நான் மகிழ்வுடன் பதிலுரைத்தேன் : “ நல்லது, கவியரசே, அந்தக் கடவுள் பெயரால் உன்னை வேண்டுகிறேன். இக் கொடிய காட்டினின்றும், துயரினின்றும் முதலில் நான் வெளியேறத் துணைசெய். நான் மிகவும் மனத் தளர்ச்சி யடைந்திருக்கிறேன். சுவர்க்கப் படியாகிய பீடர்முனி வாசலுக்கு என்னை நடத்து.”

வீர்கிலியன் முன் சென்றான் ; நான் அவன் பின் சென்றேன்.

2. தேவதை ஆணை

அருங்கலைத் தெய்வங்கள், உன்னத ஞானச் சூடர்கள், துணைசெய்யுங்கள்! மனமே, நான் பார்த்ததையெல்லாம் கவனமாக நீ எழுதிவைத்திருக்கிறாய். இப்போது உனது பெருமையைக் காட்டு. காவியர் தொடங்குகிறேன்.

பகல் மறைந்தது ; அந்திவான் மங்கியது ; உழைத்த மாந்தருக்கெல்லாம் இளந் தென்றல் அமைதியின்பம் அளித்தது. உலகெல்லாம் இளைப்பாறியது. நான் மட்டும் ஓய்வில்லாமல் சிந்தனை செய்தேன். நான் சென்ற அபாயமான வழி, இனிச்செல்லும் வழியிற் காணும் பரிதாபங்கள்—எல்லாம் என் மனத்தை முன்னும் பின்னும் அலைத்தன.

நான் வீர்கிலியனை இவ்வாறு வினவினேன் :

“ வழிகாட்டும் கவியரசே, என்னை நீ உயர்ந்த நிலைக்கு நடத்துகிறாய். அந் நிலைக்கு வர எனக்குத் துணிவுண்டா? ஏனன் (Aeneas) திராயினின்ற தந்தையைக் காத்து ரோமிற்கு வந்தான். பீடர் முனிவர் பீடமும், ஞான மரபும் விளங்கும் ரோமிற்கும், ரோம ராஜ்யத்திற்கும் அவனே அஸ்திவாரம் போட்டான்.

போப்பின் அரியணையும் அமுலும் அங்கே விளங்கு
மென்பதை அவன் அருளால் முன்பே அறிந்தான்.
அவன் அன்பும் வீரமும் கொண்ட புண்ணியன்.
அதனால் அவன் நரதேகத்துடன் சுரநலகஞ் செல்ல
ஆண்டவன் அருளிணன். பிற்காலம் அவன் காட்சி
உண்மையானது. இறைவனிச்சையால் பீடர், ரோயில்
கிறிஸ்துவ பீடத்தை ஏற்படுத்தினான். ஏனன் புண்ணிய
புருஷன்; நான் அந்தப் பதவிக்கு வரமுடியுமா? அது
எனக்குத் தகுமா? நான் ஏன்னுமல்லேன்; பாலு
மல்லேன்; எப்படி சுவர்க்கத்திற்குள் நுழைய முடி
யும்? ஆதலால், இந்தப் பிரயாணம் முட்டாள்தனமாக
முடியுமென்று அஞ்சுகிறேன்.”

“நீ அறிவாளி; நான் சொல்வதைக் காட்டிலும்
நீ என்னை தெளிவாக அறிந்துகொள்வாய்.”

“இதேது ஆரம்ப சூரத்வமாக முடியும்” என்று
முன்செல்ல அஞ்சி, நினைப்புமாரி, நான் அந்த இருள்
மலையிடையே நின்றேன்.

கவியரசன் இவ்வாறு சொல்லி என்னைத் தைரியப்
படுத்தினான்: “உன்னை அறிந்தேன்; நீ பயத்தால்
இப்படிப் பேசுகிறாய். பொய் நிழலைக் கண்டு வெறித்
தோடும் விலங்குபோலே பயங்காளிகள் நல்ல காரியத்தி
னின்றும் பயந்து விலகுவர்; அச்சமே சீரிய வினையை
முறியடிக்கிறது, துணிவுகொள்; உன்பால் இரக்கங்
கொண்டு உதவிசெய்ய நான் வந்த காரணத்தை
அறிந்துகொள்.

“நான் விதிவசத்தால் நரகமும் இன்றி சுவர்க்க
மும் இன்றி நடுநிலையில் வசிக்கும் பூதம். என்னை ஒரு
அழகிய புனிதமான பெண் தெய்வம் அழைத்தது.
அதை நான் பணிந்தேன். “உலகில் பொன்றும்

புகழோங்கிய புண்ணியனே, எனது நண்பன் அந்த இடர் வனாந்திரத்தில் அகப்பட்டு, மலையேறமுடியாமல் திரும்புகிறான்; வழி தப்பி வருந்துகிறான். எங்கள் விண்ணில் லூவி என்னும் புண்ணியவதி இருக்கிறாள். மகா இரக்கமுள்ளவள். அவளே எனது நண்பனைப் பற்றி இவ்வாறு சொன்னாள்: 'தெய்வம் புகழும் பேதிரையே, உன்னை உயிர்போல் காதலித்த நண்பன் வழிதவறி, அபாயமான காட்டில் சாவுடன் போராடிக் கொண்டிருக்கிறான். அபாயப் புயற்கடலில் தத்தளிக்கிறான். கருணையுடன் அவனைக் காத்தருள்' என்றாள். இச் செய்தி கேட்டதும், நான் எனது உயர்ந்த நிலையினின்றும் ஓடிவந்தேன். உனது தூயவாக்குத் திறமையில் எனக்கு நம்பிக்கையுண்டு. உனது இன் சொல்லணியால் அவனைக் காப்பாற்று; நான் பேதிரை; நான் உன்னை வேண்டுகிறேன். நான் பேரின்பவிண்ணில் வசிப்பவள். அதனின்றும் நீண்ட நேரம் நான் பிரிந்திருக்க முடியாது. எனது கேள்வனிடம் கொண்ட பிரியத்தால் இங்கே வந்தேன். இதோ நான் செல்கிறேன். என் இறைவனிடம் அடிக்கடி உன்னைப் புகழ்ந்து சொல்வேன்; செல்."

பேதிரை பேச்சை நிறுத்தியதும், நான் வணக்கமுடன் இவ்வாறு வினாவினேன்:

"குணவதியே, வணக்கம். உன்னருளாலேதான் மானிடர் உயர்வுபெறவேண்டும். நீ சொன்னதே போதும். உனது கட்டளையை மகிழ்வுடன் ஏற்றேன்; இதோ அதைப் பணிவுடன் நிறைவேற்றுவேன். ஆனால், ஒன்றுமட்டும் கேட்கிறேன்: நீ யிருப்பது பேரின்ப விண்ணகம்; அங்கே திரும்பிச் செல்ல நீ அவசரப்படுகிறாய். அந்த அகண்ட அருளரசினின்றும் இந்த இருளுலகிற்கு வர நீ அஞ்சவில்லையா?"

பேதிரை அருளிஞள் :

“ சொல்லுகிறேன் கேள் ; நீங்கள் வசிக்கும் இந்த இருளுலகிற்கு வர நான் அஞ்சவில்லை. தீமை கொடிது ; தீமைக்கே அஞ்சவேண்டும் ; நன்மைக்கன்று. என்னை இவ்வுலகத் துயர் தீண்டாது ; இதன் நீ என்னைத் தாக்காது ; கடவுள் எனக்கு அப்படிப்பட்ட திவ்ய சரீரத்தைத் தந்திருக்கிறார்.”

பேதிரை மொனமாக என்னை நோக்கினான். அவள் விழிகள் கருணைக் கண்ணீராடின. “ தாமதிக் காதே ; உடனே சென்று எனது நண்பனைக் காப்பாற்று ” என்று அவ்விழிகள் கெஞ்சுவதுபோலிருந்தன. பேதிரையின் ஆணைகொண்டு உன்னைக் கண்டேன் ; உன்னை அந்தப் பொல்லாத ஓராயிடமிருந்து விடுவித்தேன் ; வழி காட்டுகிறேன் ; ஏன், சும்மா திகைத்து சிர்கிறாய் ; இந்தக் கோழை அச்சத்தை மனத்தினின்றும் விரட்டியடி. பேதிரை, லூலி, கருணை ஆகிய மூன்று தேவதைகள் சுவர்க்கத்தில் உன்னைக் காத்தருள முன்னிற்கின்றனர். உனக்கு நல்லது சொல்லுகிறேன் ; அச்சமேன் ? தன்மேன் ?”

கவியின் வாக்கு என் கவலைபைத் தீர்த்தது ; இரவுப் பனியில் சோர்ந்து குவிந்த மலர்கள், காலையிளங்கதிர் பட்டதும், தண்டுகளில் தழைத்தெழுந்து மலர்ச்சிபெற்றுப் பொலிவது போலவே, என் மனமும் சோர்வு நீங்கிப் புதிய சக்திபெற்றது. நிரம்பத் தைரியம் வந்தது. “ கவியரசே, நன்றி. எனக்காகக் கருணைபூத்த அந்தப் புண்ணியத் தேவதை போற்றி ! அவள் சொன்னதும், என்னைக் காக்கவந்த உனக்கு வந்தனம். மிகவும் உன்னத நிலைக்கு நீ என்னை வரச் சொல்லுகிறாய் ; நம்மிருவர் மனமும் ஒன்று ; நமக்கு மேல் அத்

தேவதை விருப்பமும் உள்ளது. நீ என் வழிகாட்டி ;
என் தலைவன் ; என் குரு ; முன் செல்.”

நான் மௌனமானேன். விரகியின் முன்
சென்றான். அடர்ந்த காட்டு வழியே நான் அவனைத்
தொடர்ந்தேன்.

3. நரகப் பிரவேசம்

இருவரும் நரகவாசலை யடைந்தோம். அதன்
வாசலில் கரிய எழுத்துக்களால் இவ்வாறு எழுதப்
பெற்றிருந்தது :

“மாந்தர், என் வழியாகவே கண்ணீர் பெருகும்
நரகத்திற்கு வருகின்றனர் ; என் மூலமே அவர்கள்
துன்பப் பாதாளத்திற்கு வருகின்றனர் ; என் மூலமே
அனைவரும் பாபசமுதாயத்துடன் வந்து கூடுகின்றனர்.

“அவரவர் தீமைக்கேற்ற நீதி வழங்கவே எல்லாம்
வல்லவன், பரமஞானி, அன்பு முதல்வன் ஆகிய
இறைவன் என்னைப் படைத்தான். நித்தியமான தெய்வ
வஸ்துவுக்குப் பிறகு நானே உண்டானேன் ; நான்
என்றுமிருப்பேன் ; என்னுள் புகுவீர்காள், நம்பிக்கை
யனைத்தையும் விட்டுவிடுங்கள்.”

“இக் கரிய எழுத்துக்களைக் கண்டால் பயமா
யிருக்கிறதே” என்று என் குருநாதனை நோக்கினேன்.
“அன்பா! பயம், அவநம்பிக்கை அனைத்தையும் கட்டி
வெளியே வைத்துவிட்டு இவ் வாசலில் புகவேண்டும்.
நான் முன்பே சொன்ன நரகத்தில் இப்போது துழை
கிறோம். ஆத்மநாத உணர்ச்சியிழந்தே அல்லற்பட்டுத்
தவித்துவருந்தும் வேதாளங்களை இங்கே காண்பாய்”
என்று சொல்லி என் துணைவன் புன்னகைத்தான் ;

என்னைத் தைரியப்படுத்தினான் ; அன்புடன் கையைப் பிடித்து குப்தமான இரூள் நரகத்திற்கு நடத்தினான்.

அங்கே நட்சத்திர வெளிச்சங்கூடக் கிடையாது ; எங்கும் காரிருள். கண்ணீர்! கண்ணீர்! எங்கும் குய்யோ முறையோ என்று அலறித் தவித்து அழும் குரல்கள் காற்றைப் பிளக்கின்றன. ஆயிரம் பாஷைகளில் கரட்டு வறட்டுத் தொண்டைகள், அவயக் குரலீட்டு மார் விம்மப் புடைத்தழுகின்றன. வனந்தாச் சூறாவளியில் மணல் எழுந்து சுழல்வதுபோலே இந்தக் காடாந்தகாரத்தில் இப்படிப் பரிதாபக் கூக்குரல்கள் எழுந்து சுழன்றன.

என் மனம் இளகியது ; கண்ணீர் பெருகியது. “குருவே, இதென்ன கூக்குரல்? இவ்வளவு துக்கப் பட்ட இவர்கள் யார்?” என்ற வினாவினேன்.

கவியரசர் சொல்வார் :

“அன்பா, இவர்கள் பாப புண்ணியம் அற்பாமல், அகம்பாவம் பிடித்து, தெய்வத்தை உதாசினம் செய்து, சுயநலங்கொண்டு வாழ்ந்தவர்கள். துஷ்ட தேவதைகளிடையே நரக வேதனைப்படுகிறார்கள்.”

—இவர்கள் இப்படி அலறுகிறார்களே, இவர்களுக்கு வந்த துக்கமென்ன?

—சுருங்கச் சொல்லுகிறேன் கேள் : “இவர்களுக்குக் கதிமோகூடம் கிடையாது. இவர் பிறர் நிலைகண்டு பொறாமைகொண்ட அற்பத்தனமான அகம்பாவக் குருடர்கள் ; இவரை நீதியும் இரக்கமும் அருவருக்கின்றன. இவர்களைப்பற்றிப் பேசாதே ; நாண்டிச் செல்.”

ஒரு வேதாளம் கறுப்புக் கொடி பிடித்து முன் சென்றது ; அதன் பின்னே கோடிக்கணக்கான வேதா

எங்கள் சென்றன. சாவு எத்தனை பேரை விழுங்கி உள்ளது என்று நான் திகைத்தேன். அந்த வேதாளங்களில் பயங்காளித் தனத்தால் தனது உயர்ந்த சிவமையை இழந்த ஒருவனைக் கண்டேன். உடனே இரத்த துஷ்ட வேதாளங்கள் தெய்வத்திற்கும் பிரீதி பில்லை; சாத்தானுக்கும் பிரீதியில்லை என்றறிந்தேன். சிர்வாணமாகச் சென்ற இப் பேய்களைக் குளவிகளும், விஷப் பூச்சிகளும் கொட்டின; இவர் கன்னங்களில் கண்ணீருடன் இரத்தம் வடிந்து நிலத்தில் சொட்டியது. அங்கே நெளிந்த விஷப்புழுக்கள் அந்த இரத்தத்தைக் குடித்தன.

மேலே சென்றேன்; ஒரு பெரிய நதியைக் கண்டேன்; அதன் கரையில் கணக்கில்லாப் பேய்க்கூட்டங்கள் திரண்டிருந்தன.

—குருவே! இவர்கள் யார்? ஏனிப்படி ஆற்றங்கரையில் நெருங்கிக் கூடியுள்ளனர்?

—அன்பா, இதோ நரகப் படகோட்டியான காரன் என்பவனைக் காண்போம். அப்போது சொல்லுகிறேன்; பேசாமல் வா.

நான் மறுபேச்சில்லாமல் வணக்கமுடன் தலை குனிந்து குருநாதனைப் பின்பற்றி ஆற்றங்கரைக்கு வந்தேன். அங்கே ஒரு நரை கிழவன் படகில் வந்தான். “நீங்கள் நாசமாய்ப்போக, துஷ்டப் பேய்களா, உங்களுக்கு ஒரு நாளும் கதிமோட்சம் கிடையாது. நான் உங்களை அக்கரைக்குக் கொண்டுபோவேன்; அங்கே கொடிய தீயிலும், ஓயாது கொட்டும் பனியிலும் திண்டாடுங்கள்!” என்று சினந்தான். என்னை நோக்கி, “மனிதா! இந்தப் பிரேதபிசாசங்களினின்றும் விலகிச் செல்; உனக்கு இது வழியன்று; இந்த

ஸ்டிக்ஸ் நதியை, வேறொரு துறையில் இலேசான படகில் நீ கடக்கவேண்டும்” என்றான் அக் கிழவன்.

“காரா, மறுக்காதே; இது சர்வ வல்லமையுள்ள இடத்தின் ஆணை; மேற்கொண்டு கேட்காதே” என்றார் குருநாதர்.

அவனது சனல் விழியினின்று சினத் தி அணைந்தது; தாடி வாய் அடைத்தது. இச்சமயம் வேதாளக் கும்பல்களெல்லாம் ஆங்கரித்தன; பல்லைக் கடித்தன. “நீ நாசமாய்ப்போக; உன் சாமி அடியோடுபோக; அவன் படைத்த நர சமூகம் மண்ணாய்ப்போக; உலகம் குட்டிச்சுவராய்ப்போக; காலத்திற்குக் கழிச்சல் வர; செடி கொடிகளெல்லாம் பூண்டற்றுப்போக!” என்றெல்லாம் வசைமாரி பெய்து பெரிய ரகளை செய்தன.

கண்ணில் சினப்பொறி பறக்க, காரன் தனது துடுப்பினால் அவ் வேதாளங்களைப் பலமாகப் புடைத்து அடக்கி “ஏறுங்கள் படகிலே” என்று மிரட்டினான். சீலைகள் மொட்டையாகும்படி ஆடிக் காற்றில் பழுப்பிலைகள் உதிர்வதுபோலே இந்தத் துஷ்டப் பேய்கள் இக்கரையை விட்டுக் காரன் சொன்ன ஒழுங்கில் படகேறின. பறவைக்காரன் அழைத்தபடி பழகிய பறவை வந்து கூடடைவது போலவே வேதாளங்கள் படகில் அமர்ந்தன. ஒரு வேதாளக் கும்பல் படகில் அந்தக் கரிய நரக நதியைத் தாண்டி அக்கரை சென்றதும் இன்னொரு கும்பல் இக் கரையில் கூடியது. ஆ, எத்தனை ஆன்மாக்கள் இப்படி நரகவேதனைப் படுகின்றன!

“மகனே, உலகெங்கும் தெய்வாபராதம் செய்த நாஸ்திகப் பேயர் இக்கே வந்து சேருகின்றனர்.

அவர்கள் இந்தக் கொடிய நதியைத் தாண்டி அங்கே வருந்தவேண்டும்; அவர் செய்த பாபத்திற்கு அது தண்டனை. அத் தண்டனைக்குப் பயந்து இப் பேய்கள் இப்படிக் கடவுளையும் அவன் படைப்பையும் சினந்து வைகின்றன. புண்ணியாத்மாக்கள் யாரும் இந் நதியைத் தாண்டார். அதனாலேயே காரன் அவ்வாறு சொன்னான்” என்று சொல்லி எனது குரு பேசா திருந்தார். என் குடல் நடுங்கியது; அந்த இருள் நரகமே நடுங்கியது; பனிக்காற்று வீறிட்டது; குளிர் நடுங்கியது; பயத்தால் என்னுடல் வியர்த்தது; இடியும் புயலும் மின்னலும் தீப் பறந்து தடதடத்தன. என் புலன்கள் உணர்விழந்தன; நான் பேச்சுற்று மெய் மறந்தேன்; கீழே விழுந்தேன்; கண் அயர்ந்தேன்!

4. புலவர் காட்சி

பலமான இடி முழக்கம், தூக்கம் கலைந்தது; தூக்கி வாரிப்போட்டெழுந்தேன்; சுற்றிப் பார்த்தேன். நான் எங்கே நிற்கிறேன்?

துக்க நரகம் என் முன் நின்றது; எங்கும் இருள், இருள். ஒன்றும் தெளிவாகத் தெரியவில்லை. அமுக்கப் புயலே வீறிட்டது! “இறங்குவோம் நரக லோகத்தில், வா பின்னே” என்றான் கவியரசன். “நீயே பயத்தினால் முகம் வெளுத்துப்போனாயே; உன்னை நம்பி நரகத்தில் எப்படிக் கால்வைப்பது?” என்று கேட்டேன். “பயமில்லை; இங்கே வேதனைப் படுவோரை நினைத்து என் மனம் படும் இரக்கமே முகத்தில் காட்டுகிறது; இங்கே நிற்கக்கூடாது, வா பின்னே” என்று என்னை முதல் நரக வட்டத்திற்கு அழைத்துச் சென்றான் குருநாதன்.

காடாந்தகாரமான சிறைபோன்ற அந்த இடத்தில் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்-பெண்-குழந்தை வேதாளங்கள் பெரு மூச்செறிந்து வருந்தின. “இவர்கள் என்ன பாவம் செய்தார்கள்? ஏனிப்படி வருந்துகிறார்கள்?” என்று வினாவினேன்.

“இவர்களெல்லாம் கிறிஸ்துவுக்கு முன்னே பிறந்தவர்கள்—ஞானஸ்நானம் பெறாதவர்கள். ஞானக்கண் திறந்தாலேதான் கடவுளைக் காணலாம். இவர்கள் வேறொரு பாவமும் செய்யவில்லை. ஆதலால், முதல் நாகத்தில் இலேசாக வருந்துகிறார்கள். நீ ஞானஸ்நானம் பெற்றதால் சுவர்க்காரோகணத்திற்குப் பாத்திரனாய். நானும் அதைப் பெறாமல் இப்படி வருந்துகிறேன். எனினும், ஒரு நாள் உய்வோம் என்னும் நம்பிக்கையுள்ளது” என்றார் குரு.

“குருவே, இவர்களைக் கரையேற்ற யாருமில்லை யா?” என்றேன்.

“நான் இங்கே வந்து கொஞ்சகாலத்திற்கெல்லாம் ஒரு ஜோதி மஹான் இதில் இறக்கினார்—ஏசு நாதர். “அவர் திருமுடியில் ஜயக்கதிர் வீசியது. அவரே நமது மூதாதையரான அபெல், நொவா (Noah) அற நூல் அருளிய மோஸஸ், தந்தை அப்ரஹாம், தாவீதரசன், யாகோபு, அவன் சந்ததிகள், அவன் பல தியாகங்கள் செய்து காத்த ரவேல் (Rachel) முதலிய இன்னும் பல மஹான்களைப் பேரின்ப விண்ணிற்கு அழைத்துச் சென்றார். அவருக்கு முன் யாரும் கரையேறவில்லை”—இவ்வாறு பேசிக்கொண்டே வர்கிஷியன் முன் சென்றான். எங்கும் காட்டாந்திருந்தது; அக்காட்டில் கணக்கற்ற வேதாளங்கள் உலாவின. சிறிது தூரம் சென்றதும் இருளைப் பிளந்து ஒரு ஒளி 38

வீசியது. “ஞான மணியே கலையரசே! இந்த இடத்தில் மட்டும் ஒளி வீசுவானேன்; இந்த இடத்தில் இருப்பவருக்கு மற்றவரைவிட ஏன் சலுகை?” என்றேன். “அன்பா, இங்கேயிருப்பவர்கள் தமது கலைப் பணியால் உலகில் புகழை நிலை நிறுத்தியவர்கள். அதனால் விண்ணரசன் அவர்களுக்குத் தனிச் சலுகை காட்டினான்” என்றார் குரு.

அச் சமயம் “போற்றி விர்கிலியன்! உன்னைப் பிரிந்திருந்தோம். நீயே எங்களிடம் வந்தாய்; வருக, கவியரே வருக!” என்று நான்கு வேதாளங்கள் கூவின. அவற்றின் முகத்தில் இன்பமும் இல்லை, துன்பமும் இல்லை. “இவர்கள் யார்?” என்று கேட்டேன். “கையில் வாளேந்தி நிற்பவரே மஹா கவியரசரான ஹோமர். அவருக்கடுத்தவர் கவி ஹொரஸ். அடுத்தவர் எனது நண்பர் கவி ஒவிது (Ovide). கடைசியி லிருப்பவர் கவி லூகன் (Lucan). என்னை யறிந்து இவர்கள் மரியாதையுடன் வரவேற்றனர்” என்றார் குரு.

மற்றக் கவினை ஊர்க்குருவி என்றால், ஹோமரை வானுயரப் பறக்கும் கருடன் என்னலாம். அத்தகைய மஹா கவியையும் அவனைப் பின்பற்றிய புலவரையும் நான் கண்ணாக்கண்டேன். பிறகு ஐந்து புலவர் மணிகள் தமக்குள் ஏதோ பேசி என் முகம் நோக்கினர். என்னை அன்புடன் வரவேற்று மரியாதை செய்தனர். என் கவிதையை வியந்தனர். பேரிசைக் கவிளான அவர்களுடன் நான் ஆறாவது கவியாக விளங்கினேன். முன்னே ஒரு திவ்ய ஜோதி தெரிந்தது. அதை நோக்கி நான்கொல்லாரும் சமயத்திற்கேற்றபடி பேசிக் கொண்டே சென்று, ஏழு வளைவுள்ள ஒரு பெரிய

கோட்டைக்கு வந்தோம். அதைச் சுற்றி ஒரு இன்ப ஓடை ஊர்ந்தது. வெறுந்தரையில் நடப்பதுபோலவே எளிதாக அதைத் தாண்டிச் சென்றோம். பிறகு ஏழு கோட்டை வாயிலையும் தாண்டி, அந்த மஹான்களுடன் ஒரு அழகான பசு நிலத்தை அடைந்தோம்.

அங்கே கம்பீரமான சிலர் இருந்தனர். அவர்கள் பார்வை அமைதியாகவும் பெருந்தன்மையாகவும் இருந்தது. அவர்கள் அபூர்வமாகவே பேசினர். அவர் குரல் இனிமையாயிருந்தது; அவர் முகத்தில் ராஜகனையிருந்தது; அதைக் கண்டு நான் வியந்தேன். இன்னும் தெளிவான, வெளிச்சமான, உயரமான பாதை வழியே சென்று அவர்களைப் பார்த்தோம். அங்கே மகிமை தங்கிய பெரியாரைக் கண்டேன். அவர்களை எனக்கு இன்னினர் என்று அறிமுகப்படுத்தினர். திராய் நகரை சிலைநாட்டிய அட்வால்ஸ் மகளான எலக்ட்ரீரா (Electra) வைச் சூழ்ந்து பல வீரர்கள் விளங்கினர். அவருள் மஹாவீரரான ஹெக்டர் (Hector), ஆங்கிஸ் மகனான ஏனன், கழுகுப் பார்வையுள்ள ஆயுதபாணியான ஸீஸர் இவர்களைக் கண்டேன். மற்றொருபுறம், எரிந்து காவியத்தில் சிறந்து விளங்கும் வீரத்திருவான கமில்லா (Comilla) வுடன் அமெஜான்களின் ராணியும், மார்வின் புதல்வியும், திராய்ப் போரில் அச்சிலன் வாளுக் கிரையானவளுமான பெந்தேசிலாள் (Penthesilla) விளங்கினாள். லாதினஸ் மகள் லிவினியுடன் விளங்கினாள். பிறகு தூர்த்தனான தார்கினை ஒழித்த புரூடஸ் லீஸர் மகனும், பாம்பே மனைவியுமான ஜூனியா, மானவதியான லுக்ரேஸ், மெர்வியர், கோர்நெலி இவர்களைக் கண்டேன். பிறகு குளுஸேட் போரில் சிங்க நெஞ்சன் ரிச்சார்டை எதிர்த்த சாலதீன் ஒருபுறமாக நின்றான்.

இன்னும் தள்ளிப் பார்த்தேன். மனித சமுதாயம் வணங்கிப் போற்றும் ஞானசிகாமணிகளைக் கண்டேன் —சோக்ரத்தன், புகழ்பெற்ற பிளாத்தன், உலகம் அணுகூட்டமென்று கண்டவனும் மனித சமுதாயத்தைப் பார்த்துச் சதா சிரித்தவனுமான தேமோக்ராதன், சதா கண்ணீர் வடித்த ஹெராக்ளிதன், உலகை வெறுத்துத் தனிமையை விரும்பிய தயாலினன் (Diogens), இயற்கைப் பொருளறிஞரான அனேக்ஸ்கோரன், தாலன், எம்பிதாகிளன், ஃஜெனான், தியோஸ் கோரிதன் முதலியோரைக் கண்டேன். பிறகு இசைப் புலவன் ஆர்பீயஸ் (Orpheus), ஷினன், துல்வி (Tully), அறவோன் ஸெனேகன் (Seneca), வடிவக் கணக்கன் யூக்கிளிதன், புலவன் தோல்மி, மருத்துவன் ஹிப்போக்ரிதன், கலியன் (Galien), அராபிய மருத்துவன் அலிஸென் (Avicen), அரிஸ்தோதிலனுக்கு அராபியுரை எழுதிய அவெர்ரோஸ் முதலியோரைக் கண்டேன். இன்னும் அங்கே கண்ட பெரியார் பெயர்களை யெல்லாம் சொல்ல இடம் காணாது; நான் மேற்கொண்ட பொருள் வேறு. ஆதலால், மேலே செல்வோம். ஆறு பேராயிருந்த கவிகள் இரண்டாகப் பகுந்தோம். நால்வர் அப்புறம் சென்றனர். நானும் விற்கலியனும் இந்தப் புலவர் மண்டலத்தை விட்டு சென்று மீண்டும் இருளுலகில் இறங்கினோம்.

5. காம நரகம்

இரண்டாவது நரக வட்டத்தில் இறங்கினேன்; அது முதல் வட்டத்தைவிடக் குறுகியது; வேதனை பெருகியது; அங்கே நரக நீதிபதி மிளோஸ் பல்லை நெருநெருத்துச் சினக்கொதிப்பால் பயங்கரமாயிருந்தான். அவன் அங்கே வருவோர் பாபங்களை

யெல்லாம் கேட்டும், கண்டறிந்தும் நிதானிப்பான்; அவரவருக்கேற்ற குழியில் தள்ளுவான். அவனுக்கு வானுண்டு; அவன் வாலே வளைத்துக்காட்டுவான்; அந்த அளவுக்கேற்ற ஆழத்தில் தள்ளுண்டு பாபிகள் வருந்துவர். அவன் முன்பு கணக்கற்ற ஆன்மாக்கள் வந்து நிற்கின்றனர். அவர்களை அவன் விசாரித்துத் தண்டித்து நாகக் குழிகளில் தள்ளிக்கொண்டே யிருக்கிறான்.

என்னைக் கண்டதும் மிளேஸ், தனது பயங்கரப் பணியை நினைத்து, “ துன்ப நாகம்.....இங்கேன் வந்தாய்? யாரை நம்பி? கவனம்; எளிதாய் வந்து விட்டதாக நினைக்காதே; லேசில் விடமாட்டேன்!” என்று குமுறினான்.

“ ஏனிந்தச் சத்தம்? அவனைத் தடுக்காதே; அவன் பெரிய இடத்தில் உத்திரவுபெற்று வந்திருக்கிறான். சர்வ வல்லமையுள்ள வானுலகின் ஆணை; இதற்கு அதிகம் கேட்காதே; பேசாதீரு” என்று எனது குரு மிளேஸை அடக்கினார்.

ஒளி இல்லை; இந்த மையிருளில் புயலாற் கொந்தளிர்கும் கடல்போலே, வேதனை பொறுக்கமுடியாமல் வேதாளங்கள் வீரீட்டமுகின்றன. அந்தக் கூக்குரல் என் காதைத் துளைக்கிறது. நாகப்புயல் சீழி யெழுந்து வேதாளங்களைச் சமுற்றியலைத்துக் கீழே மோதிப் புண்படுத்துகிறது. அவ்வாறு குப்புற அடிக்கும்போது வேதாளங்கள் “ஹோ” வென்றலறிக் கருணையான கடவுளைக் கண்டபடி திட்டுகின்றன.

காமத்திற்கு அடிமைப்பட்டவர்களே இவர்களாவர். சண்டமாருதப் புயலில் அகப்பட்ட சிட்டுக் குருவிகள், ஆகாயத்தில் துன்பக் கூச்சலிட்டுப் பறக்கும்

கொக்குகள் இவற்றைப் போலே கடுகரச்ச் சூறாவளியிற்
சிக்கிய காமப் பாபிகள் அங்கும், இங்கும், மேலும்,
கீழும் மோதுண்டு, நிலை காணாது வருந்தினர்.

—“குருவே, பரிதாபமாயிருக்கிறது! இந்த இருட்
புயல் கிழித்தலைக்கும் இவர்கள் யாவர்?” என்று
வினாவினேன்.

—“இவர்கள் காமத்தினால் பாபம் செய்தவர்கள்.
அதோ முன்னாலே நீ காண்பவளே சேமிராமீ; பன்
மொழி பேசும் ஜனங்களை அவள் ஆண்டாள். அவள்
அணையாக் காமத் தீயினள்; அதனால், அவள் செய்த
வெட்கங் கெட்ட விபசாரங்கள் கணக்கில. அந்த
விஷயத்தில் ‘காதலர் இஷ்டப்படி நடக்கலாம், தாம்
விரும்பிய பேரைக் கூடலாம், அது குற்றமாகாது’
என்றொரு சட்டமும் அவள் செய்தாள். அவள் தனது
கணவன் நிணுஸைக் கொன்று அரசியலைக் கைப்பற்றி
னாள். இப்போது சூடான் என்னும் நாட்டை அவள்
அரசாண்டாள். அவளுக்கடுத்தவள் தீதோன் (Didon)
என்பவள். அவள் காமத் தீயினால் தற்கொலையானாள்;
தனது கணவனுக்கு வஞ்சனை செய்தாள். அவளுக்கப்
புறம் இருப்பவள் அழகுச் செருக்கில் அடங்காக்
காமலீலைகள் செய்த கிளியோபாத்திரை. அவளுக்கப்
புறம் மகா அழகியான ஹெலன் இருக்கிறாள்; இவளா
லேதான் திராய் போரில் அவ்வளவு வீர ரத்த வெள்ளம்
ஓடியது.

அவளுக்குப் பிறகு ஹேக்தரைக் கொன்ற
சூரணை அச்சிலன் (Achilles) இருக்கிறான்; இச்
சூரன் காவில் விஷக்கணை பட்டு அற்பாயுசானான்.
அவனுக்குப் பிறகு ஹெலனைத் தூக்கிச் சென்ற
பாரிஸ் இருக்கிறான்; இவனது காமத் திமிராலேதான்

திராய் போர் மூண்டு அத்தனை வீர சிகாமணிகள் இறந்தனர். அவனுக்குப் பிறகு திரிஸ்தன் (Tristan) இருக்கிறான். இவன் அரசன் மார்கின் மச்சினன்; அரசியையே காதலித்துக் கூடினான்; அதையறிந்த மார்க்கின் இத் திருட்டு மச்சாணை வாளால் வெட்டிச் சாய்த்தான். இன்னும் காமத்தால் கெட்டழிந்த ஆயிரக் கணக்கான மாந்தர் இங்கே நரக வேதனைப்பட்டனர்; கண்ணூரக் கண்டேன். இவ்வாறு விஷய சுகத்தால் நரக வேதனைப்படும் இளம் வீரர்களையும், அழகான அரசிகளையும் எனது குருநாதர் சுட்டிக்காட்டுப்போது என மனம் இரக்கத்தால் இளகியது.

“அதோ பார் ஒரு ஜோடியை! அவர்கள் காற்றுப்போலச் சுதந்தரமாகக் காம வனத்தில் மனம் போனபடியே திரிந்தவர்கள். அவர்களுக்கு வெட்கமென்பதே கிடையாது; இந்த நரக வேதனையிலும் அவர்கள் ஜோடி பிரியாமல் இருக்கிறார்கள்; கிட்டவரட்டும்; அவர்களை நிற்கச்சொன்னால் நிற்பர்—அவர்கதையைக் கேள்” என்றான் கவியரசன். அவ்வாறே அந்த ஜோடிகள் புயலால் தள்ளப்பெற்று என்னருகே வந்தனர்.

அந்தக் கஷ்ட ஜீவர்களை என்னுடன் பேச அழைத்தேன். நெடுநேரம் பறக்கவிட்ட புறாக்களை அன்புடன் கூட்டிற்று அழைத்தால், அவை சடசடவென்று சிறகடித்துக் காற்றைத் துருவிக் கொண்டு விரைந்து மகிழ்ந்துவரும். அதுபோலவே, அந்த இரண்டு காமாத்மாக்களும் எங்கள் அன்பழைப்பினால் மகிழ்ந்து, புயலைத் துருவிக் கொண்டு வந்தனர்.

“வருக, வந்தனம்; உலகத்தை எங்கள் இரத்தத்தால் அழுக்காக்கினோம்; இத்துன்ப நரகத்தில் எங்களை

யும் பார்க்க வந்தீர்கள்; வந்தனம். நாங்கள் படும் துன்பத்தைக் கண்டு இரங்கும் நீங்கள் வாழ்க! எங்களைக் குப்புற வாரியடிக்கும் புயல் இப்போது கொஞ்சம் தணிந்திருக்கிறது. இப்போது உங்கள் பேச்சைக் கேட்போம்; கேள்விக்கு விடையளிப்போம்” என்றனர்.

எங்களுக்கு வேண்டியது அவர்கள் வரலாறு தான். பெண் வேதாளம் சொன்னது.

“ பல உபநதிகளின் திரையேற்று விம்மிப் பெருகியோடும் போ நதிக்கரையில் நான் பிறந்தேன். காமம் என்றொன்று எல்லார் மனத்திலும் கனல்போலக் கொதித்தெழுந்திருக்கிறதன்றோ? இளமையும் பருவமும் அதற்குத் தூபம் போடுகின்றன. அதைத் தடுக்க யாரால் முடியும்? இதோ என் பக்கத்தில் இருக்கிறாரே, அவரை அந்தக் காமத்தீ பலமாகப் பற்றியது. அவரைக் கண்டதும் என் உள்ளத்திலும் அதே தீ மூண்டொரிந்தது. அத் தீக்கு என் வாழ்க்கை இரையானது. தீப்பற்றிய இரண்டுள்ளங்கள் சேர்ந்தன. எவ்வளவு இடர்கள் இடை நின்றாலும் காமத்தீயைக் கட்டுப்படுத்த முடியாதன்றோ? அது தான் விரும்பிய பொருளை எப்படியாவது அடைந்தே தீரும். ஆதலால், இவர் மனம் என் வசப்பட்டது; என் மனம் அவர் வசப்பட்டுருகியது. அவரைப் பிரிய மனம் வரவில்லை; காதலால் இருவரும் ஒருவரானோம்; காதலால் வாழ்ந்தோம்; காதலால் இறந்தோம். எனக்கு மட்டும் ஏனிப்படி மனதைப் பறிகொடுத்தோம் என்று பட்டது. எனினும், ஆசை விடவில்லை. நாங்கள் செய்த பாபம் எங்களை இந்தக் கொடிய நரகத் துயரில்போட்டு வாட்டுகிறது; என்றாலும், இன்னும் ஒருவரை விட்டொருவர் பிரிய முடியவில்லை; இந்த நரகத்திலும் சேர்ந்தே

வாழுகிறோம். இவர் சகோதரனே எங்களைக் கொலை செய்தான். அவன் கொலை நரகத்தில் வருந்துவான்." நான் இவர்களை அறிவேன்; என் துயருக்கு அளவில்லை. அறிந்தவர் வருந்தும்போது அன்புள்ளம் உருகுமல்லவா? துயர்ச் சமையால் பார்வையைத் தாழ்த்தி நின்றேன். ஒரு பெருமூச்சுவிட்டேன்; "ஹா, ஃபிரான்ஸேஸ்கா, என்ன காலம்! உன் விதி இப்படியானதே! ஆ, கண்ணீர்! உங்கள் இதயங்கள் எப்படிக்காதலையுணர்ந்தன?" என்றேன்.

"சொல்லுகிறேன்; கஷ்டப்படும்போது சுகப் பட்ட நாட்களைப் பேசுவது ஆறுதலாயிருக்கும். எங்கள் காதல் அரும்பிய விதத்தைச் சொல்லுகிறேன். கண்ணீர் விட்டுக்கொண்டே சொல்கிறேன். ஒருநாள் பொழுது போக்கிற்காக நாங்கள் காதல் கதை படித்தோம். ஆர்தர் மன்னன் மனைவியான கிளேவரியை (Guinever) வீரன் லான்ஸ்லேதன் (Lancelot) காதலீத்த கதையை இருவரும் சேர்ந்து படித்தோம். இருவரும் தனியே பிடுங்கினோம்; கதை எங்கள் உள்ளத்தை உருக்கியது; மனத்தில் ஒரு தீயெழுப்பியது; கதைக்காதலர் போலே உயிர்க் காதலரான எங்கள் விழிகள் அடிக்கடி கூடின; எங்கள் கைகள் சேர்ந்தன; எமது கன்னத்தின் நிறம் மாறியது; உதட்டில் இளம் புன்னகை யரும்பியது. இதோ இருக்கும் பால் என் உதட்டில் மெல்லிய முத்த மிட்டான். கிளேவரி-லான்ஸ்லேதன் காதலுக்குத் தூணை செய்தவன், கல்லேஹன் (Gallehaut) அல்லவா? அவனைப்போலவே அந்தப் புத்தகம் எங்கள் காதலையும் தூண்டி இருவரையும் ஒருவராக்கியது. அந்த நாள் முழுதும் நாங்கள் மேற்கொண்டு படிக்கவில்லை.....!"

திண்டிக்காரர் நரகம்

காதலி இக் கதை சொல்லும்போது காதலன் கண்ணீர் விட்டழுதான், அவர் துயரத்தைக் கண்ட எனக்குப் பேச்சடைத்தது; நினைப்புத்தவறியது; மனத் துயர் மிகுந்து உயிர்போன உடல்போலச் சாய்ந்தேன்.

6. திண்டிக்காரர் நரகம்

நினைப்பு வந்தது; கண்விழித்தேன்; மூன்றாவது நரகத்திலிருந்தேன். சுற்றிப் பார்த்தேன். ஆ! இதென்ன, பனியிருள் வாடை! விடாமழை கொட்டு கொட்டென்று கொட்டுகிறது; புயல் வீறிட்டு அடிக்கிறது; 'தொப் தொப்' என்று பனிக்கட்டி விழுகிறது; குளிரான குளிர்! நரம்பு வெடவெடக் கிறது; உடம்பு ஜில்லிட்டு விறைத்துப் போகிறது. கடகடவென்று வெள்ளம் பொங்கியெழுந்து பாய் கிறது. இப் பயங்கரமான அடமழையிருளில் வேதாளங்கள் படுப்பாடு, ஹா இரக்கம்!

இவ்வளவு துன்பம் போதாதென்று ஸெர்பரஸ் (Cerberus) என்னும் நரக நாய் குலையாய்க் குலைக் கிறது. அது விநோதமான பயங்கரப் பிராணி; ராக்ஷஸ நாய்; பார்த்தாலே குடல் நடுங்குகிறது. அதற்கு மூன்று தலைகள்; குருதிக் கண்கள், கொடிய பார்வை, கரிய மயிரடர்ச்சி, நீண்ட வயிறு, வலிய கால்கள், கூரிய நகங்கள், ஊழியிடி போன்ற ஊளைக்குரல். இந்த நரக நாய் புயலிடி மழையில் படாத பாடுபடும் வேதாளங்களைக் குலைத்துக் கடித்துப் பல்லாலும் நகத்தாலும் அக்கக்காகக் கிழித்தெறிகிறது.

“ஹா, ஐயோ, வேதனை பொறுக்க முடியவில்லை யே” என்று வேதாளங்கள் அபயக் குரலெடுத்தழுகின்றன.

எங்களைக் கண்டதும் அந்த நரக நாய் ரீக்ஷஸக் குரலெடுத்துச் சிறிச் சினந்து குலைத்தது; காது செவிடாய்ப் போனால்கூடப் பாதகமில்லை; இந்த நரக நாயின் குலைக் கேட்க அவ்வளவு புயங்கரமாயிருந்தது. குலைக்கும் நாய்க்கு ஒரு ரொட்டித் துண்டைப் போட்டால் குரலடங்கி அதை கௌவியுண்ணும். எனது துணைவன் ஒருபிடி மண்ணள்ளி அந்த முத்தலை நாய் முன் வீசினான். அதன் வாய் சிறிது அடைத்தது.

சண்டமாருதத்தால் மோதுண்டு விழுந்து தவிக்கும் வேதாளக் கும்பல்களுக்கிடையே நாங்கள் சென்றோம். வேதாளங்களுக்குத் தூலவுடலில்லை—அவை வெறும் சாயல்போன்றன. ஆதலால், அவற்றாடு நாங்கள் எளிதாய்ச் சென்றோம். எல்லா வேதாளங்களும் தலைகீழ் முடியாது வீழ்ந்தன. ஒரு வேதாளம் மட்டும் என்னைக் கண்டதும் எழுந்து நின்று பேசத் தொடங்கியது.

—இந்த நரகத்திற்கு வந்தாய்! என்னைத் தெரியவில்லையா? நான் இறப்பதற்குமுன்பே நீ பிறந்தாய்.

—நீ இந்த இருட் பனி மழைக் குளிர் நரகத்தில் படுப்பாடு பார்க்கச் சகிக்கவில்லை; அந்தத் துயரில் உன்னை அடையாளம் தெரியவில்லை; சொல், நீ யார்? ஏனிரந்த நரக வேதனைப்படுகிறாய்?

—கவி மணியே! நீ பிறந்த ஃப்ளாரன்ஸ் நகரம் பயங்கரமான பொறாமைக் காடாயிருக்கிறது. அகிலே நான் ஒரு செல்வனாகப் பிறந்து சுகபோகங்களை அனுபவித்தேன். என்னை “வியாகோ” (Ciacco = பன்றி) என்பர். நான் பெருந் திண்டிக்காரன்; சதா

வாய் அறைத்துக்கொண்டே யிருக்கும். எனக்குத் தொந்திரை பெரிது. நான் வயிறே சதமென உண்டிப் பேயாக வாழ்ந்தேன். இந்தக் கதிக்காளாகி இக் கொடிய அட மழையில், இருள் நாகில் வாதனைப் படுகிறேன். நான் மட்டுமல்ல. இதோ இங்கே கும்பல் கும்பலாகக் கூடி நெருங்கி மழைப் புயலால் வருந்தும் வேதாளங் களைப் பார்; அவர்களனைவரும் என்னைப்போன்ற திண்டித் தனத்தினாலேயே இக் கதியடைந்தனர். திண்டிக்குத் தண்டனை இது. ஹா, கொடுமை!

—வியாகோ, இந்த நாகவேதனையுடும் என்னிடம் பட்சமாகப் பேசுகிறாய்! வியாகோ, உன் துயரைக் கண்டு மனமுடைந்து கண்ணீர் விடுகிறேன். ஆனால், உன்னையொன்று கேட்கிறேன். ஃப்ளாரசன்ஸ் நகரம் கொடிய பொறாமையால் “பியான்ஷி, நெரி” என்று இரண்டு கக்ஷிகளாகப் பிரிந்து கலகம் செய்துகொண்டிருக்கிறதே, ஏன்? அங்கே யாராவது நீதிமான் உண்டா? அந்த ஊருக்குக் கதிமோகூழ் உண்டா? சமாதானமாகுமா?

—பொறாமையும் அகம்பாவமும் இருக்கும்படி சமாதானமாவது மண்ணுங்கட்டியாவது! சில நீதிமான் கள் பஞ்சாயத்துத் தீர்க்க முயல்வார்கள். பலிக்காது; இரத்தம் சிந்தாமல் திராது. சண்டை மண்டையுடையும்! காட்டு நிலத்திலிருந்து வந்த வெரி (Veri)யின் பிளான்ஷ் கட்சி (வெள்ளைக் கக்ஷி) மற்ற நெரி அல்லது கறுப்புக் கட்சியைத் தூரத்தியடிக்கும். பிறகு கறுப்புக் கட்சி வலுக்கும்; அதற்குப் போப்பின் பலம் உள்ளது; கடற்கரையில் வசிக்கும் வல்வாசார்லெஸ் என்பவன் அக் கட்சியைப் பலப்படுத்துவான். இக் கட்சி வெள்ளைக்கட்சியை வீழ்த்தும், தூர்த்தும், படாத பாடுபடுத்தும். வெள்ளைக் கட்சியின் துன்பத்திற்கு

அளவிராது. இந்தக் கலகக் காட்டில் இரண்டு நீதி
மாண்கள் இருப்பார். அவர்கள் சிறந்த அறிவாளிகள்.
ஆனால், அவர்களைக் கலகக்காரர் மதிக்கமாட்டார்கள்.
அவ்வளவு பேராசை, அகம்பாவம், பொறுமைத் தீ
அவர்கள் உள்ளத்தில் பற்றியெரியும்.....

—நல்லது, வியாகோ, உன்னை இன்னொன்று
சேட்பேன் :—ஃபாரியாந்தோ, தெக்கியோ, இருவரும்
தகுந்த மனிதர்கள்; முகோபன், ஹரிகோ, மோஸ்கா
முதலியோர் நல்ல மனதுடையவர்; நல்லதே நாடுவர்.
அவர்கள் இப்போது எங்கிருக்கிறார்கள்? அவர்களுக்கு
விதி கொடுத்தது பாலா, விஷமா? அறிய ஆவல்.

—அவர்கள் இன்னும் கரிய நாகில் வருந்துகிறார்
கள்; அவர்கள் செய்த கொடிய பாவங்கள் உட்படிப்
பட்டன. மேலே செல்; அவர்களைக் காண்பாய்.
நண்பா! நீ இன்பவுலகிற்குச் சென்றதும் என்னைப்
பற்றிச் சொல்லு, கெளுக்கிறேன்; இனி நான் பேச
இயலாது. இதோ செல்கிறேன்.....!

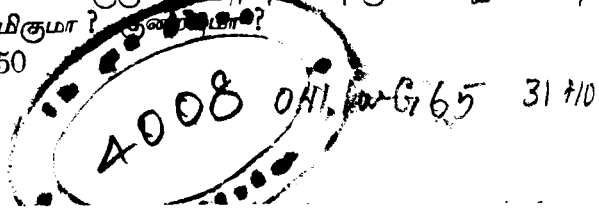
வியாகோ கடைக்கண்ணால் என்னைப் பார்த்தான்;
தலைகுனிந்து நின்றான்; பிறகு வேதனைப்படும் சகோதர
வேதாளங்களுடன் கலந்துகொண்டான்.

நான் திகைத்து நின்றேன், குருவை நோக்கினேன்.

—குருவே! இவர்களுக்குக் கதிமோகூடம்
உண்டா?

—ஒரு தேவதை எக்காளமூதும்; இத் திண்டிப்
பேய்களின் யாதனாரீரம்போய், தோலும் எலும்புமான
உடல் உண்டாகும்; விசாரணை நடக்கும்; திண்டிக்
கேற்ற தண்டனை கிடைக்கும்; தரும சக்தி தனது
தீர்ப்பைத் திசையதிர முழங்கும்.

—குருவே! தீர்ப்பிற்குப் பின் இவர் வேதனை
மிகுமா? குணமாவா?

—அவரவர் வினைப்பயனை உனுபவிக்கத்தானே வேண்டும்? மணம் பக்குவமாக ஆக நல்லது பொல்லதைப் பகுத்தறியும்; தீமைக்கு வருந்தும்; திருந்தும். ஆனால், இந்த நாக சமுதாயம் ஒருநாளும் பரிபூரணம் பெறாது. மெல்லமெல்லத்தான் இது திருந்திப் பக்குவமாகும்.

இவ்வாறு மறுவுலக வாழ்வைப் பேசிக்கொண்டே நாக்கள் அந்த நாற்ற மழையிருள் நாகத்தில் சிரம்பப் பட்டுச் சென்றோம்; கீழே யிறங்கினோம். அப்போது செல்வர் கடவுளான ப்ளுதஸ் (Plutus) எதிர்வந்தான் —கடும் பகைவன்!

7. செல்வர் நாகம்

செல்வம் வந்தால் செருக்கு, அகம்பாவம், சுருமித்தனம், இடம்பக்கத்து இவையெல்லாம் வருகின்றன. இவற்றிற்கெல்லாம் தண்டனை நான்காம் நாகத்தில் கிடைக்கும். இந்தச் செல்வர் நாகத் தலைவன் புளுதஸ். விர்கிலியனும் தாந்தேயும் இந் நாகத்தில் அடிவைத்த தும் “தோலை, சனியன், சனியன்!” என்று காட்டுக் கூப்பாடு போட்டான் புளுதஸ். நான் பயந்தேன். “இவன் அடிகாரம் உன்னிடம் பலியாது; பயந்தான் ஆளைக் கெடுப்பது; பயப்படாதே; இறங்கு என்னுடன்; யாரும் உன்னைத் தடைசெய்ய முடியாது” என்று குருநாதன் என்னைத் தைரியப்படுத்தினான். பிறகு உதடு தடித்த புளுதஸுக்கு “சும்மாயிரு. நாசமாய்ப்போகிற மிருகமே; உன் கோபம் உன்மட்டுடன் இருக்கட்டும்; அது உன்னையே உண்ணட்டும். ஒரு காரியத்திற்காகவே இந்த மனிதன் இந் நாகத்துடு செல்லுகிறான்; அது மேலிடத்து விருப்பம். அகம்பாவம் பிடித்த சாத்தானை நாகத்திற்கு உருட்டித் தள்ளினால்லவா. மைகேல்

அஞ்ஜலு, அத் தேவன் வசிக்கும் சவர்க்கத்தின் கட்டளை யால் இம் மனிதன் செல்லுகிறான், தடுக்காதே” என்றான் கவியரசன். காற்றால் உப்பி விரிந்த கப்பல்பாய், பாய்மரம் முறிந்தால் திடமென்று மடங்கித் தளர்ந்து விழுமல்லவா? அதேபோல அந்தத் துவட்டப் பேயனாள் ப்ளுதலும் இறைவன் பேரைக் கேட்டதும் கீழே விழுந்தான்.

இவ்வாறு நாங்கள் நான்காவது நரகக் குழியில் இறங்கினோம்; அதில் உலகின் பாபங்கள் நிறைந்திருந்தன. ஆ, தெய்வமே! யாதனாசரீரங்கள் இங்கே என்முன்பும் புதிய வேதனைகளை எப்படிச் சொல்லால் தீட்டுவேன்! ஆ! நமது பாபங்களுக்கு இவ்வளவு தண்டனை வேண்டுமா? உபாயப் பாதையில் மோதித் துள்ளி எறியும் எதிர்வெள்ளம்போலே, இந்த நரக வேதனையால் மொத்துண்டு துடிக்கின்றனவே யாதனாசரீரங்கள். ஆ, பரிதாபம்! பரிதாபம், கண்ணால் காணமுடியவில்லை. சும்பல் சும்பல்களாக வேதாளங்கள் பெரிய பெரிய சமைகளைச் சுமக்கின்றன; ஒன்றோடொன்று மோதிக் கொண்டு, “ஐயோ” என்று அலறுகின்றன. ஒன்றின் மேல் ஒன்று பாரங்களை வீசுகின்றன. “நீயேன் இதைச் சுமக்கிறாய்! நீயேன் இச் சமையை என்மேல் எறிகிறாய்” என்று கூக்குரலிட்டுச் சண்டை போடுகின்றன. பாதி நரக வட்டத்தைச் சுற்றியதும் ஒன்றையொன்று பொருதிக் கொடுமையாகப் போர்புரிகின்றன; ஒன்றையொன்று குப்புற வாரியடிக்கின்றன. ஆ! இக் கொடுமையைக் கண்டு என் மனம் வேதனைபொறுக்கவில்லை. “குருவே, இந்தப் பரிதாபப் பிராணிகள் யாவர்? இவர்களுக்கு உச்சி வட்டம் (Tonsure) உள்ளதே; இவர்கள் மாதாகோயில் பட்டத்திற்குரியவர்களோ?” என்றேன். “ஆம்; இவர்கள் ஹ்ருதயமற்ற வன்

னெஞ்சர் ; வாசா ஞானிகள் ; கொழுத்த பணக்காரர் ; தங்கள் பணத்தை நல்ல வழியில் அளவாகச் செல வழிக்கத் தெரியாது கண்மூடித்தனமாக நடந்தவர் ; இவர்கள் போடும் கூச்சலைக் கேள் ; அதில் இவர் செய்த பாவமும் தெரியும். பாதி நரக வட்டத்திற்கு வந்ததும் இவர்கள் சண்டை போட்டு மண்டையுடைவதைப் பார். இவர்கள் போப்புகள், கார்டினல்கள், மத போதகர்கள். மாதாகோயில் சொத்து பொதுஜனங்கள் சொத்து. அதை இவர்கள் தங்கள் சுகபோகங்களுக்கே செல விட்டனர். இவர்கள் பிறர் பணத்தைப் பறிப்பவர் ; பிறர்மேல் அகங்கார ராஜ்யம் செலுத்துவோர்."

—குருவே! இப் பாவினளில் எனக்குத் தெரிந்த சிலர் இருக்கத்தான் வேண்டும். அவர்களை நான் அடையாளம் கண்டுபிடிப்பேன்.

—முடியாது ; அன்பா, முடியாது. மஹா பாவி களான இப் பணப்பித்தர், இக் கருமிப்பிச்சர் உடல் கருகி, உருக்குலைந்து பேய்க்கோலம் கொண்டிருக்கிறார்கள். பணத்தைப் பூட்டிப் பூட்டி வைத்து, அல்லது தீய வழியில் தமது விஷய சுகபோகங்களுக்காகச் செல விட்டு, இவர்கள் அதோகதி யடைந்தார்கள். உலகில் பணவெறியால் கொடிய போர்களும் கொலைகளும் நடக்கின்றன. இப் பணவெறியர் இங்கேயும் ஒருவருக் கொருவர் ஓயாச் சண்டை செய்து நோவதைப் பார். என்ன பயங்கரம்! அதிட்டம் அதிட்டம் என்கிறார்களே ; அது தரும் செல்வமும் செல்வாக்கும் எவ்வளவு நிலையற்றன! நிலாச் செல்வத்தை நர மனிதர் வெகு பாடுபட்டுத் தேடுகிறார்கள். தேடி இழக்கிறார்கள். நிலையான கடவுள் செல்வத்தை இழக்கிறார்கள். செல்வச் செருக்கால் மாந்தர் செய்யும் கொடுமைகள் சொல்லி முடியா. பணப்பித்தர் படும்பாட்டைப் பார். மூட்டை

மூட்டையாகப் பொன் கொடுத்தாலும் இந்த நாக வேதனை தணியாது; கர்மத்தை அனுபவித்தே தீர வேண்டும்.

—குருவே, உலக நலத்தை ஆளும் இந்த அதிட்டத்தைப்பற்றிச் சிறிது விளக்கமாகச் சொல்ல வேண்டும்.

—அன்பா, இது தெரியாதா? என் அடிப்பிராயத்தைக் கேள். எல்லாமறிந்த இறைவன் சுவர்க்கங்களை ஆக்கினான்; அவற்றை நிர்வகிக்க ஆட்சித் திறமையீந்து, தேவதைகளைப் படைத்தான். பூலோகம் சுவர்க்கலோகம் இரண்டிற்கும் தனது ஒளியைச் சுரந்தான்; உலகின் அந்தந்த பாகத்திலிருந்து அதற்குப் பொருந்திய சுவர்க்க பாகத்தைக் காணும்படி செய்தான்.

இவ்வுலகின் நலனைப்போற்ற ஒரு தேவதையை ஏவினான்; அதுவே அதிட்ட தேவதை. இந்த நிலையற்ற செல்வத்தை அத் தேவதையே குலத்திற்குக் குலம், ஜாதிக்கு ஜாதி, நாட்டிற்கு நாடு மாற்றுகிறது. மனித மதி எவ்வளவு முயன்றாலும் இந்த அதிட்ட சக்கரத்தைத் தடுக்க முடியாது. இந்த அதிட்ட தேவதை தன் மனம் போனபடியே நடப்பாள். அவளாலேதான் ஒரு காலத்தில் ஒரு சமுதாயத்தார் ஆளுகின்றனர்; மற்றொரு சமுதாயத்தார் வீழ்கின்றனர். இந்த அதிட்டத்தின் இச்சை புதர்ப் பாம்பு போலே மறைந்திருக்கிறது. அதி மேதாவியான உன் அறிவும் அவளிடம் செல்லாது. அவள் முன்பின்னறிந்து எதையும் சிந்திக்கிறாள், நிதானிக்கிறாள். மற்றத் தெய்வசக்திகளைப் போலத் தனது ஆட்சியையும் செலுத்துகிறாள். அவள் ஓயாது பொருள்களை மாற்றிக்கொண்டே யிருக்கிறாள்; மாறிக்கொண்டே யிருக்கிறாள். அவள் மிகவும் வேகமாக மாறவேண்டி யிருக்கிறது. அப்போதுதான் பல

மாந்தர் அடிக்கடி அவள் சலுகைக்கு உரியவராவார். அவளைப் போற்றவேண்டும். அவளருமை யறியாதவர் அவளைத் தூற்றுகிறார்கள். அது பிசசு. ஆனால், இத் தூற்றலை அவள் காதில் போட்டுக்கொள்வதேயில்லை. மற்றச் சுரலோக தேவதைகளைப்போலவே அவள் எப் போதும் சந்தோஷமாயிருக்கிறாள்; பரமானந்தத்தை அனுபவிக்கிறாள். தனது சக்கரத்தைச் சரியாக உருட்டுகிறாள்.

நள்ளிருள்; நான் உன்னிடம் வந்தபோது ஏறியிருந்த விண்மீன்கள் இறங்குகின்றன; இனி நாம் தாமதிக்கக்கூடாது; இன்னும் இறங்குவோம்; இன்னும் கொடிய வேதனைகளைக் காணுவோம்.

நாலாவது நரக வட்டத்தைத் தாண்டியதும் ஒரு கரிய நீருற்றைக் கண்டோம். அது தளதளவென்று கொதித்தெழுந்தோடி, ஸ்டிக்ஸ் (Styx) என்னும் ஏரியில் வீழ்ந்தது. அங்கே ஒரு மதில் தோன்றியது. உற்றுப் பார்த்தேன்; திகைத்தேன்; பலர் அம்மணமாகச் சேற்றில் புரண்டனர்; அவர் விழிகளில் கோபக் கனல் பறந்தது. அவர்கள் ஒருவரையொருவர் நையப் புடைத்தனர்; கையினால் மட்டுமன்று, தலைக்குத் தலை சடையென்று முட்டிக் கொண்டனர்; மார்புக்கு மார்பு மோதிக்கொண்டனர். காலால் உதைத்துக்கொண்டனர். கோரப் பற்களால் ஒருவரையொருவர் சின்னாபின்னமாகக் குதறி யெறிந்தனர்—என்ன பயங்கரம்!

—“மகனே, கோபக்காரர் படும்பாட்டை இதோ பார்! இந்த ஏரியினுள்ளே அவர்களே நிறைந்திருக்கிறார்கள். இதன் ஆழத்தில் கணக்கில்லாத யாதனசாரிகள் வருந்துகின்றனா. அவர் விடும் துன்ப மூச்சினாலேயே தண்ணீர் மேலே பொங்கிக் கொதித்தெழுகின்றது. இந்த நாற்றச் சேற்றில் புரளுவதே அவர்களுக்கு

சூப் பாங்காயிருக்கிறது. அவர்கள் புலம்புவதைக் கேள்:—

“ காற்று இனிமையாக வீசியது ; சூரியன் இன்ப மளித்தது ! இவர் இந்த இன்பத்தை அனுபவிக்காமல் சினத்தால் துன்புற்றனர். தெளிவற்ற சினம் எமது மனத்தை மறைத்தது ; இப்போது இந்தக் கரிய நாகச் சேற்றில் அழுந்திப் பன்றிபோலத் தமது துக்கத்தை உறுமுவதைத் தவிர தெளிவாக வார்த்தை பேச யாருக் கும் வராது. இவர் விதி உத்தகையது ! ”

இந்த அசுத்த ஏரியின் ஒரு பாகத்தைச் சுற்றிச் சேற்றில் அழுந்திக் கிடக்கும் வேதாளங்களைப் பார்த்துக்கொண்டே நாங்கள் ஒரு கோபுரத்தடிக்கு வந்து சின்றோம்.

8. அகங்கார நாகம்

தூர வரும்போதே இக் கோபுரத்தை அண்ணாந்து பார்த்தேன் ; அதன் அலங்கக் கண்களில் இரண்டு தீக் கொழுந்துகள் எரிந்தன. அதற்கப்பால் மற்றொரு கோபுரத்திலும் உதேமாதிரி தீச்சுடரடையாளம் தெரிந்தது ; வெகுதூரத்தில் மங்கலாயிருந்தபடியால் அது சரியாகத் தெரியவில்லை. “ இதைன்ன தீ ? எதைக் குறிக்கிறது ? யார் ஏற்றியது ? மற்றொரு தீ எதைக் குறிக்கிறது ” என்று அறிவுக்கடலான எனது குருவைக் கேட்டேன்.

“ பார், இந்த நாற்றத் தண்ணீரில் என்ன வருகிறது பார் ” என்றார் குரு. வில் தெறித்த அம்பு விருட்டென்று பறப்பதுபோலே, ஒரு சிறு படகு எங்களை நோக்கி விரைந்தது. படகுக்காரன், “ வந்தாயா துஷ்டா, நான் ஃப்ளெஜியாஸ் ; உன்னை விடமாட்டேன் ” என்று சினந்து கூவினான்.

[ஃப்ளெஜியாஸ் மார்வின் பிள்ளை; தன் மகளை அவமானப்படுத்திய அபாலோமீது அவன் கடுஞ்சினம் கொண்டான். அபாலன் கோயிலில் தீ வைத்தான்; அபாலன் விட்ட அம்பால் இறந்தான். கோபமாகிய பாபம் செய்தவரை அவன் இந்த நரகத்தில் மேற்பார்க்கிறான்.]

“சட், உன் கூச்சல் இத் தடவை பஸியாது; இந்த அசுத்த நீரைத் தாண்டுமட்டுமே நாங்கள் உன்னுடன் இக்கிருப்போம்” என்று என் குருநாதர் அவனை அடக்கினார்.

ஃப்ளெஜியாஸ் ஏமாற்றமடைந்து தன் கோபத்தை அடக்க நேர்ந்ததற்காக முணுமுணுத்தான். அப்பழைய படகில் என் வழிகாட்டியான குருநாதர் ஏறினார். என்னையும் ஏறச் சொன்னார். படகில் கணம் இருப்பதாகவே தோன்றவில்லை; அது அச் சாவாற்றைத் துருவிச் சென்றது; அப்போது சேறுபூசிய ஒரு நிழல் முன்னே வந்து மிரட்டியது.

—காலமாவதற்கு முன்னே இங்கு வந்தவன் யாரடா!

—நான் உன்னோடிருக்க வரவில்லை. போகிறேன். என்னைக் கேள்வி கேட்கும் நீ யார்?

—இந்தக் கண்ணீர் நரகவாசிகளில் ஒருவன் நான் —பார்த்தால் தெரியவில்லையா?

—தீரா நரகத் துன்பத்தில் உழலும் துஷ்டப் பேயே, சேறுபூசி யிருந்தாலும் உன்னை யாரென்றறிவேன். நில்!

வேதாளம் கையை நீட்டி என்னைத் தொட வந்தது; “தொடாதே; போ தூர. அந்த நாய்களுடன் போய்த் திரி!” என்று என் குருநாதர் அதன் கையை மறுத்தார்.

நிழல் என் கழுத்தைக் கட்டிக் கண்ணத்தில் முத்த மிட்டு இவ்வாறு சொன்னது: “மாண்புற்ற மனிதா, நீ என்னைச் சினப்பது நியாயமே. உன்னைப் பெற்ற அன்னை வாழ்க! இந் நிழல் உலக வாழ்வில் மகா அகங்காரியாயிருந்தது: மண்டைக் கருவம் பிடித்தலைந்தது; புண்ணியமென்பதே அறியாது; எத்தனை பெரிய பெரிய மன்னர்களெல்லாம் இதோ நாகச் சேற்றில் பன்றிபோலப் புரளுகிறார்கள், பார். அவர்களை மற்றோர் அஞ்சி வெறுப்பது தரும். அகங்காரப் பாவியான நானும் இச் சேற்றில் உழல்கிறேன்.”

“இந்த அகங்காரிக்கு நாகச் சேறே தரும்” என்றேன். அச்சமயம் பல அசுத்தாத்மாக்கள் அந்த நிழலுக்குப்பின் வந்து கூடி “ஃபிஸிப் அர்ழாந்தி” என்று கூவின.

[ஃபிஸிப் அர்ழாந்தி ஒரு ஃப்ளாரன்ஸ் கனவான், தனவான், பலவான். ஆனால், குணம் கொள்ளி; சிறிய விஷயத்திற்கெல்லாம் சினப்பான், அகங்காரிப்பான். தனது எதிராளியைப் பழிவாங்க முடியவில்லை யென்று அவன் தன் பல்லாலேயே தன்னுடலைக் கடித்துக் குதறித் தற்கொலை செய்துகொண்டான்.] அந்த அகங்காரிதான் மேலே என்னுடன் பேசிய நிழல். அதை அந்துடன் விட்டேன்; நாற்றம் பொறுக்க முடியவில்லை; அங்கே நிற்க முடியவில்லை. மேலே சென்றோம். அச் சமயம் புதிதாகப் பல அபயக் குரல்கள் என் காதைத் துளைத்தன. என்னவென்று சுற்றிப் பார்த்தேன்.

“மகனே, நாம் “டிஸ்” என்ற நாகத்திற்கு வந்துள்ளோம். இதுவே மிகவும் ஜன நெருக்கமுள்ள இடம். இங்கே கொடும்பாவம் செய்த நிழல்களை நீ காண்பாய்” என்றார் குருநாதர்.

“குருவே, உண்மை; தெரிகிறது. அதன் கோபுரங்களையே மூன்பு கண்டேன். அவை திக்கொண்டெரிகின்றன; அத் தீ அவற்றை விழுங்குவது போலிருக்கிறது” என்றேன்.

“ஆம், அதுவே அணையாத் தீ, நரகத்தீ; அத் தீயினாலே இந் நரகம் தணல்போலக் காந்துகிறது” என்றார் குரு.

இந்த “டிஸ்” நரகம் இரும்புக் கோட்டையாலானது; அதைச் சுற்றிலுமிருந்த அகழைக் கண்டோம். படகு வளைந்து வளைந்து சென்று ஒரு இடத்திற் நின்றது. “இறங்கிச் செல்லுங்கள்; இதுவே கோட்டை வாசல்” என்றான் படகோட்டி. அவ்வாறே சென்றோம்.

மழைத் துளி விழுவதுபோல விண்ணிலிருந்து வீழ்ந்த ஆயிரம் புரட்சிப் பேய்கள் அந்த வாசலில் கூடியிருந்தன. என்னைக் கண்டதும், “சாவதற்குமுன் இந்த அரசிற்கு வந்தவன் யாரடா?” என்று சீறிச் சினந்தன. என் குருநாதர், “உஷ், இரகசியமாகச் சொல்லுகிறேன்” என்றார். “நீர் காலஞ்சென்றவர்; நிழல்; இங்கே வருவது சரிதான்; இவனை அழைத்து வந்தது சுத்தப் பிசகு; மீண்டும் இந்த நரகத் துயர் வழியே திரும்பிப் போகச்சொல்லும்; நீர்மட்டும் இங்கிரும்” என்றலறின அகங்காரப் பேயினம்.

“திரும்பிப் போவதா! ஆ! என் உடல் அஞ்சி நடுங்கியது; இனி நான் உலகிற்குச் செல்லமுடியாது. “என்னருந் துணைவரே, எனக்குப் பலதடவை தைரியம் புகட்டினீர்; என்னைக் கொடிய அபாயங்களினின்றும் விடுவித்தீர்; இப்போது என்னைக் கைவிடக் கூடாது; இனி முன்னே செல்ல முடியாதென்றால்

என்னுடன் பின்னே செல்லுங்கள். தாங்களின்றி நான் செல்லேன்” என்றேன்.

“பயப்படாதே; உன்னை இக் கோட்டை வழியாக அழைத்துவரச் சொன்னது ஒரு திவ்ய தேவதை; உன்னை எந்த பலமும் தடுக்க முடியாது; என்னை நம்பு; மனந்தேறு. தைரியம், இந்தத் துன்பக் கண்ணீருலகில் உன்னைக் கைவிடமாட்டேன், இதோ வருகிறேன்; தைரியம்” என்று கருணையப்பன் என்னைத் தேற்றிச் சிறிது அப்புறம் சென்றான்.

“மேலே செல்வதா, அல்லவா” என்று என் மனத்தில் ஒரு தர்க்கம் நடந்தது; அச்சமயம் அப்புரட்சிப் பேய்களுடன் என் குருநாதன் ஏதோ பேசினான்; என் காதில் விழவில்லை; உடனே அப்பகைவர் படாரென்று வாசற் கதவைச் சாற்றி மின்போல் உள்ளே மறைந்தனர். குருநாதர் மெள்ளத் திரும்பி வந்தார்; அவர் முகத்தில் நம்பிக்கைக் குறியில்லை; பெருமூச்சு விட்டார்; “இத்துன்பக் கணவாயில் என் வருகையைத் தடுக்க இவர்கள் யார்? அன்பா, தைரியமாயிரு. இவர்களை ஒரு கை பார்க்கிறேன். இவர் அகம்பாவத்தை அடக்குகிறேன்; இந்த அகங்காரம் இவர்களுக்குப் புதிதன்று; முன்னே நமது ரக்ஷகர் ஏசுநாதர் அபயங்கொடுக்க நரகத்தில் இறங்கினார்; அப்போதும் இந்தப் பேய்கள் அகங்கரித்துக் கூக்குரலிட் டெதிர்த்தன. அந்த ரக்ஷகர் இங்கே வந்ததைப்பற்றி நரகவாசலில் எழுதியிருந்ததை முன்பே படித்தாயல்லவா? அதோ நரக வளையங்களைத் தனியே தாண்டி மகாபலம் பொருந்திய ஒரு ரக்ஷக சக்தி வருகிறது; புரட்சிப் பேய்கள் செருக்கடங்கும்; கதவு திறக்கும்; பார்! தைரியம்!” என்று ஆத்திரமாகச் சபதம் கூறினார் எனது குருமணி.

9. பதிதர் நரகம்

என் முகம் அச்சத்தால் வெளுத்தது. என்னைத் தைரியப்படுத்தத் தன் முகத்தில் அமைதி காட்டி, காதுகொடுத்து எதையோ கேட்டு “வெல்வோம்; கடவுள் துணை; அருளே துணை வா!” என்று கூவினான் விர்கிலியன்.

—“சூருவே, இந்த அசுத்த நரகத்தில் யாரும் இறங்கமுடியாதா?”

—“மிகக் கடினம்; நான் உன்னுடன் வந்தது போல இங்கே யாரும் வாழமுடியாது. ஆனால், முன்னொருநாள் இதே ‘டிஸ்’ நரகில், யூதாஸ் வட்டத்தில் நான் புகுந்துள்ளேன். எரெக்தை (Eretho) என்ற ஒரு கொடிய மாயக்காரி விலீஸர் நாட்களில் இருந்தாள். விலீஸருக்கும் பாம்பேக்கும் போர் நடந்தது. பாம்பே மகன் லெக்டன், அம் மாயக்காரியைப் போற்றினான். போர் முடிவென்னவாகும் என்றறிய அவன் விரும்பினான். அதைச் சொல்ல இங்கிருந்து ஒரு பேயை அழைத்துவர நான் ஏவப்பெற்றேன். அப்போதே இந்த ‘டிஸ்’ நரகில் நுழைந்தேன். இந்த இடமே மிகவும் தாழ்ந்தது, ஆழ்ந்தது, கொடியது, இருண்டது, சுவர்க்கத்தினின்று மிகத் தொலைவானது. நாற்றச் சேறு சுற்றியது. எனக்குப் பாதை தெரியும்; தைரியமாயிரு.....”

பிறகு சொன்னது காதில் படவில்லை; என் கவனம் அதோ தீ யெரியும் கோபுரத்திற் சென்றது; ஆ, அங்கே திடீரென்று இரத்த மயமாக மூன்று நரக துஷ்டப் பெண் பேய்கள் பயங்கரமாகத் தோன்றின. அவர் விலாவைச் சுற்றிப் பச்சைப் பசேலென்று ஏழு தலைப் பாம்பு வளைத்துக்கொண்டிருந்தது. நீள நீளப்

பாம்புகளே அவர் கூந்தல்போலக் கபாலத்தில் அடர்ந்தன. என் குடல் நடுங்கியது. இதென்ன கோரம்?

“அன்பா, பார். இம் மூன்றும் மஹா துஷ்ட தேவதைகள்; துராங்காரிகள்; இவரை எரினைகள் (Erinnyes) என்பர். இடது பக்கம் இருப்பவள் மகேரை (Magaera) என்பாள்; கடுஞ்சினத்தாள்; வலது பக்கம் இருப்பவள் அலெக்தை எப்போதும் கண்ணீர் வடிப்பவள்; துக்கந் தருபவள்; நடுவிவிருப்பவள் திவிஃபோன் பொல்லாதவள்” என்று சொல்லி அடங்கினான் என் குருநாதன்.

அந்த ஆங்கார தேவதைகள் மாரடித்துக் கொண்டன; கூரிய நகங்களால் நெஞ்சைப் பிளந்து கொண்டன. பயங்கரமான இடிமுழக்கம் செய்தன. ஐயோ என் நாடிகள் நடுங்கின; பயத்தால் நான் குருவைத் தழுவிக்கொண்டேன். எனக்குப் பிடித்தது சனி, துஷ்ட தேவதைகள் எங்களைப் பார்த்தனர்; “கொண்டா மெதுவைத் தலையை; இந்த மனிதனைக் கல்லாக்கி விடுவோம்; பழி வாங்குவோம்” என்றனர்.

[கோர்கோனிகள் (Gorgones) என்று மூன்று துஷ்டப்பேய்கள் உண்டு; மெதுவை, யூரியள், ஸ்தேனை என்பவை அவர் பெயர்கள். இவர்கள் கொள்ளிக் கண்ணிகள்; இவர்கள் யாரைப் பார்த்தாலும் அவர் கல்லாவர். மெதுவைக்கே இத் திறமை அதிகம். முதலில் மெதுவை அழகாகவும், வண்டு மொய்த்த கூந்தலுடையவளாகவும் இருந்தாள். அவள் கலைத் தெய்வமான மினர்வாவை இழிவுறுத்தினான். மினர்வா இட்ட சாபத்தால் அவர் கூந்தல் கொடிய பாம்புச் சுருளானது. அவள் விழிகள் பிறரைக் கல்லாக்கும் திறமை பெற்றன. இந்த வரத்தால் அவள் ஜனங்களுக்குப் பெருந் தீங்கு செய்தாள். பெர்ஸன் (Perseus)

என்பவன் மெதுஸையைக் கொன்று அவன் தலையைப் போர்க் களங்களில் கொண்டுபோய் தன் பகைவரைக் கல்லாச்சி வந்தானும்.]

“ பார்க்காதே, திரும்பு பின்னால் ” என்று குரு என் தலையைத் திருப்பி, “ கண்ணை மூடிக்கொள் ; அந்த மெதுஸைத் தலையைப் பார்த்தால் அத்தோடே சரி ; நீ முன்னேறி விண்ணொளி காணும் பேச்சிராது..... ” என்றார்.

அவரே என் கண்ணைப்பொத்தி நின்றார்.

ஒரு அடர்ந்த காட்டில் கொடிய சண்டமாருதப் புயல் வீசுகிறது ; மாங்களை ஆட்டி அலைத்து மோதி முறித்து மொட்டையாக்கி வீழ்த்துகிறது ; அங்கே மேய்ந்துகொண்டிருந்த ஆடுமாடுகளைத் தூரத்தியடித்து அனைத்தையும் நிர்மூலமாக்குகிறது. இந்தப் புயற்காட்சி எப்படியிருக்கும் ? அதேமாதிரி டிஸ் நரகப் பேய்களின் அகங்கார இடி முழக்கமும் புயலும் எழுந்தன. ஸ்டிக்ஸ் ஏரி கொந்தளித்து நாற்ற அலைகளை வீசியது ; கோடி ராஷ்டிரஸர்கள் காறிக்காறி உமிழ்வதுபோலே அக்கரை யிலும் இக்கரையிலும் பயங்கர முழக்கங்கள் கேட்டன. புகையெழுந்து சுருண்டு வளைந்து மேலேறியது ; இப் போது கண்ணைவிட்டு, “ பார், நுரைத்தெழும் அலைகளை யும், கிளம்பும் புகைப் படலத்தையும் ” என்றார் என் குருநாதர்.

என்ன அதிசயம் ! அந்த ஸ்டிக்ஸ் நதியில் கால் நனையாமல் ஒரு தேவதை மெல்ல நடக்கிறது. உடனே பாம்பைக் கண்ட தேரையைப்போல அகங்காரப் பேய்களெல்லாம் நதி ஆழத்தில் விரைந்து சென்று பதுங்குகின்றன.....ஒரு பேச்சில்லை ; கொட்டம் ஒடுங்கிப்போயின ! அத் தேவன் கையை முன்னால் நீட்டி எதையோ ஒதுக்கி ஒதுக்கிச் சென்றான். அவன்

சரலோக தேவனே. அந்தக் கை பசைவே போதும்; ஆங்காரப் பிசாசுகள் 'கப்சிப்' என் னெடுக்கின. நான் பேச வாய்திறந்தேன். "மூச்சுவிடாதே; கங்குனிந்து பயபக்தியாக நில" என்று ஜாடை-காட்டினார் குரு. தேவன் டிஸ் நரகக் கதவை ஒரு மந்திரக் கோலால் தட்டினான்; கதவு படாரெனத் திறந்தது. தேவன் அதன் நிலைப் படியில் நின்றான். "விண்ணார் தூத்தி யடித்த பிருஷ்டப் பேய்கள்! வெறக்கததக்க இழி குணக் கும்பல்கள்! என்ன அகம்பாவம்! பாரிடம் உங்கள் அகங்காரத்தைக் காட்டுகிறீர்கள்? தெய்வ இச்சையிடமா? அதை உங்களால் எதிர்க்க முடியுமா? எத்தனை தடவை அதனிடம் மொத்தவாங்கிப் படு குழியில் வீழ்ந்து மேலும் வேதனைப்பட்டீர்கள்? உங்கள் எக்காளம் விதியை வெல்ல முடியுமா? உங்கள் மூன்று தலை நாய் டெஸ்பரலை (Cerberus) ஜென்குனில் கழுத்திலே சங்கிலிகட்டி இழுத்தடக்கினே தெரியாதா? அந்த அடையாளம் இன்னும் அதன் கழுத்திலுள்ள தறியீரோ? சூலைக்காதீர்..." இவ்வாறு கண்டித்து எங்களுடனும் பேசாமல் கம்பீரமாக வேறு அலுவலை நோக்கிச் சென்றான் அத்தேவன், எமது ரக்ஷகன்! இதன் பிறகு நாங்கள் எளிதாக டிஸ் நரகவாசலைத் தாண்டி தாராளமாக உள்ளே சென்றோம். நான் அதை இப்புறமும் அப்புறமும் சுற்றிப் பார்த்தேன். ஆ! எங்கும் புதிய புதிய நரக வேதனைக் காட்சிகள்! எங்கும் புதை குழிகள்—தீக்கிளரும் குழிகள். இரும்பும் உருகி நீர்போலோடும். அத்தகைய கொடுந் தீக்குழியினிருந்து அழுக்கைக் குரல்கள் வருகின்றன. சித்திரவதை! அதனினும் கொடிது இத் தீ நரக வேதனை.

—குருவே! தீக்குழிகளில் புதையுண்டலறும் இவர்கள் யார்?

—இவர்களே பதிதர்கள், அஞ்ஞானிகள். பதிதக் கும்பலெல்லாம் இங்கே வந்து தீக்குழியில் புழுப் போலத் துடிக்கின்றன. அவரவர் வினைக்கேற்றபடியே குழிகளும் தீயும், துயரும் இருக்கும். தெய்வ நம்பிக்கையின்லாத நாத்திகத்தடிப்பிற்கும், தர்ம சிந்தனையின்லாத அகம்பாவத்திற்கும் இதுவே கதி. இவ்வேதனைக் காட்சிகளைப் பார்க்கச் சகிக்கவில்லை. நாங்கள் மேலே சென்றோம்.

10. தீ நரகம்

சுற்றிலும் நீண்ட மதில்; உள்ளெங்கும் தீ நரகக் குழிகள்; அவற்றுடு நாங்கள் சென்றோம்.

—குருவே, இத் தீக்குழிகள் திறந்திருக்கின்றன; காவலில்லை; இதில் உள்ளவர்களைப் பார்த்து இரண்டொரு வார்த்தை பேசலாமா?

—இப் பாவிகள் தண்டனைக்காக ஜோஸ்பாக்கணவாய் சென்றிருக்கிறார்கள். அந்த அகங்காரப் பாவிகள் தண்டனைபெற்று நுழைந்ததும் இக்குழிகள் மூடிக்கொள்ளும். இந்தப் பக்கம் எபிகூரும் (Epicure) அவர் சீடரும் வேதனைப்படுகின்றனர்; அவர்கள் உண்டியே உடையே என வாழ்ந்த உலகாயதர்; உடலுடன் ஆத்மாவையும் கொன்றவர்; அவர் சமாதுகள் இந்தப் பக்கம் உள்ளன. அவர்கள் ஒருக்கால் உன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றுவர்.

—ஆம், அவர்களுடன் பேசவேண்டும்.

இச்சமயம் திடீரென்று, “இத் தீ நரகில் புருந்தாய்! இங்கே இப்படி நிற்க உனக்குப் பிடிக்கிறதா? நில்; உன் பேச்சு என் ஊர்ப்பேச்சா யிருக்கிறது” என்று ஒரு புதை குழியிலிருந்து சத்த மெழுந்தது. நான் அஞ்சினேன்; என் துணைவனுடன் ஒட்டி நின்றேன்.

“என்ன செய்கிறாய்! பார் ஃபாரிநாடாவை! (Farinata) அவனே புதை குழியினின்று எழுந்து உன்னை அழைக்கிறான். இடுப்பு முதல் தலைவரையில் பார்—ஃபாரிநாடா!” என்றார் குரு. குறிப்பாகப் பார்த்தேன், ஃபாரிநாடாதான். ஃபாரிநாடா ஃபிளா ரன்விலில் பிறந்தவன்; புகழ்பெற்ற வீரன்; அரசாங்கக் கட்சியைச் சேர்ந்தவன். போப்பின் பகைவன். “சுருக்க விளக்கமாகப் பேசு” என்று குருநாதன் என்னை ஃபாரி நாடனின் பக்கத்தில் அழைத்துச் சென்றான். புதை குழிக்கருகே சென்றதும், ஃபாரிநாடன் என்னைக் கூர்ந்து பார்த்து, “உன் முன்னோர் யாவர்?” என்றான். என் முன்னோரெல்லாரும் போப் கட்சியினர்; நானே பிற்காலம் எதிர்க்கட்சியில் சேரலாயிற்று; நான் என் முன்னோர் வரலாற்றைச் சொன்னேன். ஃபாரிநாடான் செருக்குடன் நிமிர்ந்து, “அவர்கள் எனக்கும், என் குலத்திற்கும், என் கட்சிக்கும் கொடிய விரோதிகள்; இரண்டுமுறை நான் அவர்களை நாடுகடத்தி யிருக்கிறேன்,” என்றான்.

“நீ நாடு கடத்தினே; அவர்கள் ஒவ்வொரு முறையும் திரும்பி வந்தார்கள்; ஆனால், அவர்களுக்கு உன்னைப்போல நாடுகடத்தும் வித்தை தெரியாது” என்றேன்.

அப்போது அதே புதை குழியிலிருந்து மற்றொரு பாபாத்மா எழுந்தது; ஆனால், அதன் தலைதான் தெரிந்தது. ஆ காவல்காண்டி! அறிந்தேன். “இந்த நரக இருட்சிறையில் புகுந்தவனே, என் மகன் எங்கே, அவன் உன்னுடன் வரவில்லையா?” என்றான் காவல்காண்டி. அவன் மகன் கிதோ (Guido) வீரன், புலவன், சுவாவன், கனவான், என் இணைபிரியாத நண்பன். அதனால்தான் காவல்காண்டி அப்படிக்கேட்டான்.

“அதோ நிற்கும் ஆள் (விற்கியன்) தான் என் துணைவன். வேறொருவரும் இல்லை” என்றேன். “என் மகன் எங்கே? உயிரோடிருக்கிறானா? அவன் கண்கள் கதிரொளியைக் காண்கின்றனவா?” என்று மீண்டும் அவன் ஆவலாகக் கேட்டான். கிதோ நாடு கடத்தப் பட்டான்; திரும்பி வந்ததுமே ஃப்ளாரச்சில் இறந்தான். அதைச் சொல்லத் தயங்கினேன். காவல்காண்டி திடீரென்று புதைகுழியில் மறைந்தான்.

இச்சமயம் என் கிட்ட நிற்கும் ஃபாரிநாடா முன் போலவே மிடுக்காக நின்று தன் பேச்சைத் தொடர்ந்தான்:—

—நாடுகடத்தும் வித்தையை என் கட்சி அதிகமாகக் காட்டவில்லை; ஐம்பது திங்களில் அந்த வித்தையின் துன்பத்தை நீ அறிவாய்; நாடுகடத்தப் பெற்றவர் சொந்த ஊருக்கு வருவது எவ்வளவு கடினம் என்பதை உணர்வாய். இரண்டு கட்சிகளும் ஒரே ஊராரே; என்னவரை எதிர்க்கட்சிபார் துன்புறுத்துகின்றனர்? காரணமென்ன?

—எல்லாம் நீ வடித்த இரத்த வெள்ளந்தான் காரணம். அர்பியா போரில் நீ அரசனுடன் சேர்ந்து போப்பின் ஆட்களைக் கொன்று குவித்தாய். அந்தப் படுகொலையைப்பற்றி இன்னும் சர்ச்சில் பிரார்த்தனையின்போது குறிக்கின்றனர்.

—போரில் நான் ஒருவனல்லேன்; நாடு கடந்தவருக்கு நான் உதவினேன்; அதற்குக் காரணமுண்டு; ஆனால், பிளாரென்ஸையே படுகொலை செய்யவேண்டுமென்ற கிளர்ச்சிக்காரர் தீர்மானத்தை நான் ஒருவனே எதிர்த்தேன்; தெரியாதா?

—ஆம், உன் மரபினர் இறைவனருளால் அமைதி சேர்க! ஃபாரிநாடா, நீ வருங்காலத்தை அறிவாய்.

—ஆஹா.

—இன்னும் இங்கே யார் யார் இருக்கிறார்கள்?

—இந்த இருமபுக் கோட்டையில் ஆயிரத்திற்கு அதிகமானவர் இருக்கிறோம். அங்கே யிருப்பவர் இரண்டாவது ஃப்ரடரிக் மன்னர்; இங்கே கார்டினல் ஒத்தாலினோ இருக்கிறார். மற்றவர் பெயர்களைச் சொல்ல மாட்டேன். இத்துடன் ஃபாரிநாடன் புதை குழியில் மறைந்தான்.

இச்சமயம் குரு என்னை அழைத்தார். இன்னும் 50 திங்களில் நானும் நாடுகடத்தப்படுவேன் என்று ஃபாரிநாடன் சொல்லக் கேட்டதும் என் மனம் கலங்கியது.

“கலங்காதே; நிம்மதியாக வா; தீவ்ய தேஜஸ் வினியான பேதிரைத் தேவியைப் பார்ப்பாய். அவள் உன் வருங்காலத்தை விளக்குவாள்; உன் ஜீவ யாத்திரை முழுவதும் சொல்லுவாள். இப்போது வா பின்னே” என்று குரு என்னை அழைத்துச் சென்றார். நாங்கள் ஒரு நாற்றக் கணவாயில் வழி கண்டு இறங்கினோம்.

11. தீவினைப் பயன்

கணவாய் முனையில் கரடுமுரடான பெரிய பாறைகள் எழுந்தன; அவற்றினின்றும் கீழே பார்த்தேன். முன்னினும் கொடிய வேதனைப்படும் பெரிய கும்பலைக் கண்டேன். அங்கிருந்து வந்த நாற்றம் பொறுக்க முடியவில்லை; நாங்கள் பின்னால் நகர்ந்து ஒரு பெரிய புதை குழிக்கு வந்தோம்; அது திறந்திருந்தது. அதன் மேல் “ஃபோதினஸ் என்னும் அஞ்ஞானியால் நெறி தப்பிய போப் அனஸ்தாஸியன் என்னுள் புதைந்திருக்கிறான்” என்று எழுதியிருந்தது.

திவினைப் பயன்

“இழு மூச்சை; அந்த நாற்றத்தைச் சகிக்கப் பழக்கப்படுத்திக்கொள்; மெள்ள இறங்கு, தைரியமாகச் செல்வோம்” என்றார் குரு. “காலம் வீணாகாமல் ஏதாவது சொல்லுங்கள்” என்றேன்.

—நல்லது; கேள்; இங்கே படிப்படியாக மூன்று சிறிய நரக வட்டங்கள் உண்டு—பெரிய வேதனை தருவன. அதில் மஹாபாவிகள் நிறைந்திருக்கிறார்கள். இவர்கள் ஏன் இப்படி நரகத்தில் வதைக்கப்படுகிறார்கள் என்பதைத் தெரிந்துகொள்.

தெய்வம் அநியாயத்தைப் பொறுக்காது; பலவந்தமாகவும், மோசமாகவும் மாந்தர் அநியாயம் செய்கிறார்கள். மோசமும் வஞ்சமும் தெய்வச் சினத்தைப் பின்னும் தூண்டும். மோசக்காரருக்கு அதிக வேதனை செய்யும் ஆழ்ந்த நரகமே கதி. முதல் வட்டத்தில் பலாத்காரக் கொடியர் இருக்கின்றனர். கடவுளுக்கு, தனக்கு, பிறர்க்கு என்று மூன்று வகையாக ஜனங்கள் கொடுமை செய்கிறார்கள்.—இம் மூன்று கொடுமைகளுக்கும் அந்த வட்டத்தில் மூன்று தனி வளைவுகள் உள்ளன. அவற்றை நீ காண்பாய். கடுமையாகப் புண்படுத்தல், கொலைபுரிதல், திருடல், கொள்ளையடித்தல், தீவைத்தல், சொத்தை வஞ்சகமாக அபகரித்தல் முதலியவற்றால் மனிதன் பிறருக்குக் கொடுமை செய்கிறான். கொல்வோர், கொள்ளை யடிப்போர், தீவைப்போர்—இவர்களுக்கெல்லாம் முதல் வளைவில் கடுமையான தண்டனை கிடைக்கும். மனிதன் கடவுள் கொடுத்த பகுத்தறிவால் நலமடையாமல் தனக்கே தீமை விளைக்கிறான்; பாபம் செய்கிறான். தனது ஆற்றல் களைக் கண்டபடி வீண்வேலைகளிற் சூறையாடுகிறான்; தீயரைக் கூடுகிறான். கடவுள் கொடுத்த அந்தக்கரணங்களைக் கொண்டு இன்புறுவதற்குப் பதிலாக மதிக்கெட்

டுத் தீங்கிழைத்து உயிரையும் ஒளியையும் இழக்கிறான்; கண்ணீர்விட்டு அழுகிறான். இவ்வாறு தனக்குத்தானே தீங்கிழைக்கும் அறிவினிகள் இரண்டாம் வளைவில் கிடந்து வருந்துவர். நாத்திகத்தடிப்பால் கடவுளை மறுத்தல், நிந்தித்தல், தெய்வ வியல்பையும் அதன் நன்மைகளையும் வெறுத்தல், இயற்கைக்கு விடாதமான புணர்ச்சி, கடுவட்டி வாங்கல், மனத்தாலும் வாக்காலும் கடவுளை வெறுத்தல் இவற்றிற்கெல்லாம் மூன்றாவது குறுகிய வளைவில் கொடிய தண்டனைவிடும். உலகில் எல்லாரும் இயல்பான அன்பினால் சேர்ந்து வாழலாம்; மோசக்காரர் தமது வஞ்சனையால் பிறர் நம்பிக்கையைக் கெடுப்பர். அன்புத் தொடர்பை அறுப்பர்; ஒற்றுமையைச் சிதைப்பர். அவர் மனமே அவரைக் குத்தும். வஞ்சம், வேஷம், பாசங்கு, மோசம், சூனியம், முகத்துதி, திருட்டு, பொய், அநியாய வியாபாரம், கற்பழித்தல், பெண் சோரம், அடங்காக்காமம், மானத்தைச் சூதாடல்—இவற்றிற்கெல்லாம் இரண்டாம் வட்டத்தில் கொடிய வேதனை அனுபவிக்கவேண்டும். நம்பிக்கை மோசம், இயற்கை நமக்கீர்த அன்பைச் சிதைப்பதுடன் இனிய, உளங்கனிந்த நட்புணர்வைக் கெடுக்கிறது. இது கொடிய பாவம். நம்பிக்கைத் துரோகம் செய்த பாவினிகள் டிஸ் நரகத்தில் கொடிய வேதனைப்படுகின்றனர்.”

—குருவே, எல்லாம் தெளிவாக விளக்கினீர்; இந்த நரகக் கணவாய்களின் இயல்பு, அவற்றில் வருந்தும் பாபக் கும்பல்களின் தீமை—இவற்றை யறிந்தேன். ஆனால், நாம் நரக வட்டங்களில் பார்த்தவர்களை மழைநனைக்கிறது, புயல் விரட்டுகிறது, சினம் பொங்கியெழுந்து பொருதுகிறது; அவர்கள் கொடிய புண்களால் வருந்துகிறார்கள். அவர்களும் தெய்வாபராதம்

செய்தவர்தாமே; அவரையும் தீ மூண்ட டிஸ் நரகில் ஏன் தண்டிக்கவில்லை?

—தூர்க்குணம், காமவெறி, முரட்டுத்தனம்—இம் மூன்றையும் விலக்கவேண்டுமென்று அரிஸ்தோதில் சொல்லுகிறான். அதை மனத்தில் வைத்துப் பேசுகிறாய். இறைவன் குற்றத்திற்கேற்ற தண்டனை தருவான். காமத்திற்காக முன் வட்டங்களில் அடைந்தவர் தண்டனை எளிதெனவேண்டும். அகங்கார மமதையால் மதியிழந்தவர் டிஸ் நரகில் கொடுமையாக வருந்துகிறார்கள்.

—என் மன விருளை நீக்கும் இரவியே, என் சந்தேக முடிச்சைச் சிதைத்து ஞானமருளும் குருவே, வட்டித் தொழில் எப்படி தெய்வ நன்மையைக் கெடுக்கிறது?

—எல்லாம் இயற்கையை ஒட்டிச் செல்லுகிறது; இயற்கை பரம ஞானியான இறைவன் இச்சைப்படியே இயங்குகிறது. குருவைச் சார்ந்து சீடன் அபிவிருத்தி படைவதுபோல், இயற்கையை இணைந்தே கலை வளர்கிறது. இயற்கையிறைவனிடமிருந்து உண்டானதே கலையாம். இயற்கை, கலை—இவ்விரண்டையும் சார்ந்தே மனிதன் தன் வாழ்வின் தேவைகளை அடையவேண்டும், பொன் சேர்க்கவேண்டும் — இது சாத்திர சம்பந்தமாகும். கடு வட்டி வாங்குவோன் நெறி தவறுகிறான்; இயற்கை வழியை வெறுக்கிறான்; கலையைப் பகைக்கிறான்; தனது நம்பிக்கையைக் கடவுளிடம் வைப்பதற்குப் பதிலாகப் பணத்திடம் வைக்கிறான். மனிதன் தனது தேவைகளைப் பாடுபட்டடைய இயற்கையும் கலையும் உதவும் சாதனங்களை அவன் மறுக்கிறான். தெரிந்ததா?

—ஆம்.

— அருணோதயமாகிறது; இனி முன் செல்வோம்: அநோ அந்தப் பாறை உயரச் சென்று நாம் இறங்க வேண்டும்.

12. கோடியர் நரகம்

பார்க்கப் பயங்கரம்! உன்னதமான பாறையி லிருந்து இறங்கினோம்; பாறைகள் பூகம்பத்தால் வெடித்திருந்தன; கடகடவென்று ஆடின; அங்கே மினோதூர் இருந்தான். அவன் கீரோட தீவில் பிறந்த காளே மூஞ்சி அரக்கன்; மகா கொடியன்; கொம்பால் முட்டி எத்தனையோ பேரைக் கொன்றவன்; அவனை முடிவில் தெஸூஸ் (Theseus) என்னும் ஆதன்ஸ் மன்னன் கொன்றான்.

எங்களைப் பார்த்ததும் மினோதூர் (Minotaur) பல்லைக்கடித்து முணுமுணுத்தான். சினத் தீ பொங்கினான். எனக்குப் பயமாயிருந்தது. “உன்னைக் கொன்ற ஆதன்ஸ் மன்னன் தெஸூஸ் என்று நினைத்துப் பல்லைக் கடிக்கிறாயா? போ, மூட விலங்கே; என்னுடனிருப் பவன் உனது கொடுமைகளைக் காணவே வந்தான்” என்றான் கவியரசன் விர்கிலியன். உடனே மினோதூர், குத்துப்பட்ட பக்கம் திரும்பிக் கால் நடுங்கித் தளரும் மாடுபோலப் பதறினான். அவன் மீண்டும் வெறி கொண்டு என்மேல் பாய்ந்திருப்பான். அப்போது குரு என்னைக் கரடுமுரடான பாறைகளுடே விரைவாக அழைத்துச் செல்லும்போதே இவ்வாறு சொன்னார்: “இந்தக் காளையரக்கன் சினம் இனிச்செல்லாது. வா தைரியமாக. இந்தப் பாதை முன்னே நான் வந்தபோது இவ்வளவு கரடுமுரடாயில்லை. நமது ரட்சகர் ஏசுநாதர் முன்னே டிஸ் நரகத்தில் இறங்கி, அங்கு வருந்தித் திருந்திய ஆன்மாக்களையெல்லாம் மேனிலைக்கு அழைத் 72

துச் சென்றார். அப்போது இந்த நரகமே நடுநடுங்கியது. அந்த நடுக்கத்தால் இந்தப் பாறைகள் இப்படிக்கலைந்து குலைந்து கரடுமுரடாயின. பார் அங்கே, இரத்த நதியை! அதில் தத்தளித்தலும் பலாத்காரப் பாபிகளைப் பார்! ஆ கண்ணில்லாக் காமமே! ஆ கோபவெறியே! மனித ஆயுள் அற்பம்; அதையும் நீவிர் நரகக் காடாக்குகிறீர். காமம், கோபம் இரண்டும் எவ்வளவு பயங்கரமான நரக வேதனைகள் தருமென்பதைப் பார், அன்பா!”

அப்போது ஒரு பெரிய அரை-வட்டச் சவக்குழியைக் கண்டேன். அதன் வரம்பு செங்குத்தாயிருந்தது. அதில் வில்லும் அம்பும் ஏந்திக் குதிரை மனிதர் (Centaur) வெகு விரைவாக வந்தார்கள். அவர்கள் கொடிய அரக்கர். சதா வேட்டையாடி அம்பினால் கொலை செய்பவர். எங்களைக் கண்டதும் அவர்கள் நின்றனர்; ஒருவன் “இங்கே என்ன தண்டனை பெற வந்தீர்கள்? ஏனிக் கே இறங்கினீர்கள்? உடனே பதில்; இன்றேல் இதோ கணை....!” என்றான்.

“நாங்கள் சீரானுக்குப் பதிற் சொல்வோம்; உனக் கன்று; நீ எப்போதும் துராங்காரம் பிடித்தவன், போ” என்றார் என் குரு. பிறகு என்னைத் தொட்டு, “அன்பா! இவன் நெஸ்ஸஸ் (Nessus) என்னும் குதிரை மனிதன்; காம வெறியால் இவன் ஹெர்குலிஸ் மனைவியான தேனிராவைப் (Deianira) பலாத்கார மாகத் தூக்கிச் செல்ல முயன்றான். ஹெர்குலிஸ் ஒரு விஷக் கணையால் அவனைக் கொன்றான். அப்போது நெஸ்ஸஸ் தனது விஷச்சட்டையைக் கழற்றி தேனிரா விடம் தந்து, “உன் கணவன் உன்னை மோசம் செய்தால் என் இரத்தம் தோய்ந்த இச் சட்டையை அணியச் செய். உடனே வசப்படுவான்; இது மந்திரச் சட்டை” என்று கொடுத்தான். அந்த விஷச்சட்டையை மனைவி

ஒருநாள் ஹெர்குலிஸ் அணியச் செய்தாள் ; ஹெர்குலிஸ் வெந்துநொந்து இறந்தான். “ நெஸ்ஸஸ் சட்டை ” என்றால் ஒருவனது கெட்ட குணத்தைக் குறிக்கும்.

அதோ அங்கே வருபவன் சிரான் (Cheron) அவன் வீரர் ஆசான் ; அச்சிலன் (Achilles) என்னும் மஹாகுரனை வளர்த்தவன். அச்சிலன் இலியாது வீரரிற் சிறந்தவன் ; திராயின் சேனாதிபதியான ஹெக்தரைக் கொன்றவன் ; அவனை யாரும் கொல்ல முடியாது ; அச்சிலன் தாயர் தேடிஸ் (Thesis) என்பவள், “ தன் மகன் மகா குரனாயிருக்கவேண்டும் ; வாளும் ஈட்டியுங் கூட அவன் உடலைப் பிளக்க முடியாமல் இருக்கவேண்டும் ” என்று விரும்பினாள். அதற்காக அவனைக் காலைப் பிடித்துத் தலை கீழாகத் திருப்பிக் குலுக்கி ஸ்டிக்ஸ் என்னும் ஆற்றில் மூழ்க்கினாள். அதனால் குழந்தையின் உடல் வைரம் போலானது ; ஆனால், தாயார் கை பிடித் திருந்த பாதம் மட்டும் முன்போலவே இருந்தது ; அதுவே அவனுடலில் மெலிவான பாகம். திராய் இளவரசனான பாரிஸ் என்பவன் விட்ட அம்பு பாதத்தில் விழுந்ததால் அச்சிலன் இறந்தான். “ அச்சிலன் பாதம் ” என்றால் ஒருவனது தூர்ப்பலமான பாகத்தைக் குறிக்கும். அச்சிலன் ஈட்டி புண்ணாக்கவல்லது ; அதே புண்ணை ஆற்றவும் வல்லது. இப்படிப்பட்ட அச்சிலனை வீரனாக வளர்த்தவன் இந்தச் சிரான் ; தனது மாணவன் யாருக்கும் அஞ்சாத வீரச் சிங்கமா யிருக்க வேண்டுமென்றெண்ணியே சிரான் அச்சிலனுக்குச் சிங்கத்தின் மூளைக் கறியை ஊட்டி வளர்த்தான்.

அவனுக்குப் பின்னே வருபவன் ஃபோலன், மகா துராங்காரி ; இந்தக் குதிரை மூஞ்சி யரக்கருடன் இன்னும் ஆயிரம் பேர் வருகின்றனர். அதோ இந்த வெள்ளத்தில் மூழ்கும் பாவிகள் தலை தூக்கினால்

இவர்கள் அம்பு வீட்டு மீண்டும் அவர்களை இரத்த வெள்ளமாக்கி வதைப்பர்.”

என் குரு இவ்வாறு சொல்லும்போது சிரான் அருகே வந்தான்; என்னை உற்று நோக்கினான்: “அதோ அந்த வேதாளத்தைத் தொட்டு வரும் உருவத்தைப் பாருங்கள்; கால் நிலத்திற் படிந்துள்ளது; நிழலுக்கு அப்படிப் படியாது; அது உயிருள்ள மனிதனே.....” என்று அருகிலிருந்த அரக்கரிடம் சொன்னான். எனது குருநாதர் உடனே முன் வந்து, “ஏ சிரான், இவன் உயிருள்ள மனிதனே; இவனை நானே இங்கே அழைத்து வந்தேன்; வேடிக்கை பார்க்க அன்று; அவசியமாகத்தான்; அது ஒரு தேவதை ஆணை. சுவர்க்கத் தேவதை தனது தீவ்ய சங்கீர்த்தனைத் தை நிறுத்தி, இவனை அழைத்துவர என்னைப் பணித்தாள். இவன் கொள்ளைக்காரனல்லன்; நான் என்றும் குற்றவாளியல்லேன். நாங்கள் புண்ணியக் கட்டளையை நிறைவேற்றுகிறோம்; அதை உத்தேசித்து, அன்பு கூர்ந்து உன் வசமிருக்கும் ஒரு குதிரை-மனிதனைக் கொடு; அவன் முதுகிலேறி இவன் இந்த ஏழாவது நரகத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கட்டும்; பாதை கரடுமுரடாயிருக்கிறது; நான் வேதாளம்; காற்றுப்போல் உலாவுவேன். இவன் தேகி; இந்தப் பாதைகளுடு நடக்க மாட்டான்,” என்றார்.

சிரான் பெருந்தன்மை யுள்ளவன்; “இதோ, நீ அவர்களை நடத்திச் சுற்றிக்காட்டு; மற்றவர்களை அப்புறம் போகச்சொல்” என்று நெஸ்ஸுஸைப் பணித்தான். நெஸ்ஸுஸு எங்களைச் சுற்றிலும் அழைத்துச் சென்று காட்டினான். கொதிக்கும் இரத்த வெள்ளத்தில் மூழ்கி அலறும் பாபிகளைக் கண்டோம். இப்பாபிகள் யாவர்?

நெஸ்ஸுஸ் சொல்லுகிறான் கேளுங்கள் :—“இவர்களே கொடுங்கோல் மன்னர்; போர் வெறி கொண்ட அரசுக்கர்; தமது திமிர் பிடித்த வாளால் மாந்தரைக் கொன்று குவித்து உலகை இரத்த வெள்ளமாக்கினவர்கள். அக் கொடுங்கொலையால் “வீரர், அரசர், செல்வர்” என்னும் பேர் படைத்த புகழ் வெறியர். அதோ பார் அலெக்சாந்தர்.

இதோ பார் தேனிஸ்; இவன் சிசிலித் தீவைப் படையெடுத்தான்; அத் தீவினரை எமன்போலக் கொன்று கொடுமை செய்தான். இதோ கறுப்பு மயிரடர்ந்த அஃஜாலினன் (Azzolino); இக் கொடுங்கோலன் செய்த கொடுமையும் துயரும் கணக்கில்; இரத்த வெறியன். அங்கேயுள்ள நரைத் தலையன் ஒபிஃஜன் (Obizzo). அவன் பணவெறி கொண்டவன். உயிரைவிடப் பொன்னே அவனுக்குப் பெரிது; சொல்லமுடியாத கொடுமைசெய்து அவன் பொன்மலை குவித்தான். அனுபவித்தானா? இல்லை; அவன் பெற்ற மகனே அவனைக் கொன்று தீர்த்தான்.”

இந்தமாதிரி எத்தனையோ ஆயிரம் கொடுங்கோலர் அந்த இரத்த நதியில் மூழ்கியிருந்தனர். சிலர் வெள்ளத் திற்குமேலே கழுத்தளவு நின்றனர். அவர்களுள் சிலரை நான் அறிந்தேன். அதோ அங்கே ஒருவன் ஒதுக்கமாக நின்றான். “அவனை கீ (Guy) என்பவன். லைஸெஸ்டர் பிரபுவான மான்ஃபோர்ட் லைமன் மகன். மூன்றாம் ஹென்றி மன்னனது மச்சினன்; ஹென்றி யைக் கொலை செய்தவன். ஹென்றி எட்வேட் இளவரசனுடன் ஆப்பிரிக்கா சென்று திரும்பும்போது, இதாலியி லீருக்கும் வித்தேர்பு நகரில் போப்பைத் தரிசித்து, சர்ச்சில் தொழுதுகொண்டிருந்தான். அந்தச் சமயம் பார்த்து கீ ஹென்றியின் நெஞ்சில் கத்தி

கொடியர் நரகம்

பாய்ச்சினான். ஹென்றியின் நெஞ்சை அரசாங்கத்தார் ஒரு தங்கப் பேழையிலிட்டு, தேம்ஸ் நதிமேலுள்ள லண்டன் பாலத்தில் ஒரு தூண்மேல் வைத்தனர். அதைக் கண்டபேரெல்லாம், “ஆ, என்ன அநியாயக் கொலை” என்று இரங்கினர்.

இந்தமாதிரி இரத்த வெள்ளத்தில் வருந்தும் பலரை நான் கண்டேன்; மேலே செல்லச் செல்ல இரத்த வெள்ளம் குறைந்தது. முடிவில் கணைக்காலாழமே இருந்தது. நாங்கள் ஒரு பெரிய புகைக் குழிக்கருகே வந்தோம். “வரவர இரத்த வெள்ளம் குறைகிறது, பார்த்தாயா? அங்கே கொடுங்கோல் மன்னர் அழுகிறார்களே அந்த இடத்தில் ஆழமதிகம். அந்த இடத்தில் அத்திலன் (Athila) ஆவி தத்தளிக்கிறது. அத்திலன் ஹூணர்கோன்; அவன் இதாவி, பிரான்ஸ் முதலிய தேசங்களைப் படையெடுத்து ஆட்களைக் கொன்று குவித்தான். அவனை “உலகின் கொள்ளை நோய்” என்பர். அவனுக்கடுத்து செருக்கு மிகுந்த தார்கின் மகன் லெக்ஸ்தஸ் தத்தளிக்கிறான்; பிறகு பிர்ரஸ் (Pyrrhus) மன்னன் வேதனைப்படுகிறான். இவன் ரோமைப் படையெடுத்துப் படுகொள்ளையடித்தான்; படுகொலை செய்தான். முடிவில் கூரையிலிருந்து ஓட்டை மண்டையில் தள்ளி ஒரு பெண் அவனைக் கொன்றாள். அவனுக்குப் பிறகு ரேனே என்ற பயங்கரமான திருடர் இருக்கின்றனர். இவர்கள் அடித்த கொள்ளைக்கும், கொன்ற உயிர்களுக்கும் கணக்கில்லைஇக் கொடியர் கொதிக்கும் இரத்த நதியில் கண்ணீர் விட்டலறுகிறார்கள்.”

இவ்வாறு சொல்லி நெஸ்ஸஸ் எங்களைவிட்டு இரத்த நதியைத் தாண்டிச் சென்றான்.

13. தற்கோலை நரகம்

நாங்கள் ஒரு காட்டை அடைந்தோம்; அங்கே பாதையில்லை; அக் காட்டு மரங்களின் இலைகள் பசுமையில்லை; கறுப்பு. அவற்றின் கிளைகள் முண்டு கட்டித் திருகுமுருகலாய்ப் பின்னியிருந்தன; அவற்றில் கனிகளில்லை; முள்ளடர்ந்திருந்தன; அத்தனையும் விஷம். முற்கால ஐதீகக் கதைகளில் “ஹார்பிகள்” (Harpies) என்ற பெண் அரக்கிகள் உண்டு. அவர்களுக்கு நீண்ட சிறகுகள் உண்டு; முகமும், மார்பும் பெண் வடிவம். காவில் மிகவும் கூரிய நகங்கள்; வயிறு வண்ணாந்தாழி மாதிரி பெரிது; இறகடர்ந்தது. இந்த ராக்ஷஸப் பறவைகள் நாற்றங்களில் வசிக்கும்; மனமுருகப் பாடும்; கையில் சிக்கிய பேரைக் கிழித்துண்ணும். இவை மூன்று சேர்ந்திருக்கும். ஒன்று கரியது, பார்த்தால் பயங்கரமாயிருக்கும். மற்றொன்று, வெகு வேகமாகப் பறந்து ஆட்களைத் துரத்திப்பிடிக்கும். மூன்றுவது, புயல்போலச் சீறிப் புடைக்கும். இரக்கமில்லாமல் பிறர் பொருளைக் கவரும் கொடியரை “ஹார்பிகள்” என்பர். அத்தகைய ஹார்பிக் கூட்டத்தைக் கண்டால் எப்படியிருக்குமோ அப்படி இந்தக் காடு எனக்குப் பயமாயிருந்தது.

“அன்பா, நீ ஏழாவது நரகத்தின் இரண்டாம் வளையத்தில் இருக்கிறாய். இது ஒரு சாபக்காடு; சுற்றிப் பார்; காது கொடுத்துக் கேள்” என்றார் சூருநாதர்.

“சூய்யோ முறையோ” என்று பரிதாபக் குரல்கள் மட்டும் காதைத் துளைத்தன; ஆளுருவம் காணவில்லை.

“இதென்ன? வேதாளங்கள் எங்கேயாவது மறைந்திருந்து முறையிடுகின்றனவா?” என்றேன்.

“இக் காட்டு மரங்களில் ஒரு சிது கொம்பை

ஒடித்துப் பார், பிறகு தெரியும்” என்றார் குரு. அவ்வாறே நான் ஒரு பெரிய மரத்தில் ஒரு குச்சியை யொடித்தேன். உடனே “அட. பாவி, ஏன் என்னை முறிக்கிறாய்” என்று அதன் அடி மரம் பேசியது. நான் முறித்த கொம்பு இரத்தம் சிந்தியது. “ஐயோ, இரக்கமில்லையா? என்னை ஏன் புண்ணாக்கினை?” என்று அம் மரம் முறையிட்டது. நான் திடுக்கிட்டுத் திகைத்தேன்; மரம் சொன்னது: “நாங்கள் முன்னே மனிதராயிருந்தோம். இன்று உயிருள்ள மரங்களானோம். நாங்கள் செய்த கொடும் பாவத்திற்கேற்ற சாபம் இதுவே.” இதைக் கேட்டதும் நான் முறித்த குச்சியைக் கீழே போட்டுக் குருவை நோக்கினேன். என் குருநாதர் அம் மரத்துடன் இவ்வாறு பேசினார்: “மரமாய்ச் சமைந்த ஆத்மாவே! நீ சினப்பது சரியே; நீங்கள் உயிருள்ள மரங்கள். உங்களுக்கும் உணர்வுண்டு, இரத்தமுண்டு என்பதைக் காட்டவே ஒரு சிறு கொம்பை ஒடித்துப் பார்க்கும்படி எனது நண்பனை ஏவினேன். குற்றம் என்னதே, வருந்துகிறேன். சென்றதை மறப்போம்; இப்போது உன் வரலாற்றைச் சொல்லு; இந்த மனிதன் சுவர்க்கத்திற்குப் போகிறான்; அங்கே உன்னைப்பற்றிச் சொல்லுவான்.”

அடிமரம் சொன்னது: “நீ இனிமையாகப் பேசுகிறாய்; நான் பதிற்கொல்லாமல் இருக்க முடியாது; உங்களிருவருடனும் சிறிது பேசுகிறேன்; கேளுங்கள். நான் இரண்டாம் ஃப்ரேடரிக் மன்னனுக்கு மந்திரியாயிருந்தேன். என் பெயர் பியேரோ (Piero). நான் பரம ஏழையாகப் பிறந்தேன்; கல்வி கேள்விகளில் தேர்ந்தேன்; நாவன்மையாலும், சட்ட அறிவாலும் உயர்ந்தேன்; மன்னன் நம்பிக்கையை அடைந்தேன். அரசெங்கும் என் செல்வாக்கு நடந்தது. அரசனுக்கு

நான் பக்தி விசுவாசத்துடன் பணி செய்தேன். எனது உயிரும் உள்ளமும் அவருக்கென்றே அர்ப்பணித்தேன். அரசன் இதயச் சாவி என்னிடமிருந்தது; இருவரும் அவ்வளவு அன்புடன் பழகினோம். ஆனால், பொறாமை யுலகம் இதைப் பொறுக்கவில்லை; அரசு செல்வம் என்றால் சுற்றிலும் இச்சகம் பேசும் போலிகள் சூழ்கின்றனர்; ஒருவரை யொருவர் பொறாமையால் வீழ்த்தி அரசன் சலுகையால் பணம் குவிக்கப் பார்க்கின்றனர். இந்தத் தீமை, லீஸர் அரண்மனையிலும் இருந்தது; ஃப்ரெடரிக் அரண்மனையில் மிகுதியாயிருந்தது. என் செல்வாக்கைக் கண்டு கோள் சொல்லித் தம்பிரான்கள் வயிறொரிந்தனர். என்மேல் அபாண்டமான பொய் கட்டிவிட்டனர். என் கடிதங்களை யெல்லாம் இரகசியமாக உடைத்துப் பார்த்தனர்; நான் போப்புடன் சேர்ந்து அரசனை வீழ்த்தச் சதி செய்வதாகக் கட்டி விட்டனர்; பொய்க் கடிதம் கற்பித்தனர். கரைப்பார்கரைத்தால் கல்லும் கரையும்ல்லவா? அரசன் இப்போலிகளின் பொய்யை நம்பினான்; நான் நிரபராதி; இன்னும் என் அரசனை நேசிக்கிறேன்; அவன் நல்லவன். கோட் சொல்லிப் பாவிகள் அவன் மனத்தைக் கெடுத்தனர். அதனால் நான் உயிர்போல் நேசித்த மன்னன் என்னை விஷம்போல் வெறுத்தான்; என் கண்ணைப் பிடுங்கி விடும்படி உத்திரவிட்டான். உலகை நம்ப முடியவில்லை. சீ, என்ன வாழ்க்கை, என்ன அரசு, என்ன மனிதர் என்று மனம் வெறுத்துப் போனது. பொறாமைக்காரர் என் கண்ணைப் பிடுங்குமுன், நானே என் உயிரை விட்டுவிடலாம் என்று தீர்மானித்தேன். 1245-ம் ஆண்டு, ஒரு சர்ச்சின் சுவற்றில் படார் படார் என்று மண்டையை முட்டி உடைத்துக் கொண்டிருந்தேன். அந்தத் தற்கொலையால் இப்படி மரமாய்ச்

சமைந்திருக்கிறேன். மாந்தர் பொறாமையால் இந்தக் கதிக்காளானேன்! நீங்கள் உலகிற்குச் சென்றால் எனது நியாயத்தைச் சொல்லுங்கள்.”

இதைக் கேட்டதும் இரக்கத்தால் என் மனம் வெடித்தது. “இன்னும் கேட்க வேண்டியதைக் கேள்” என்றார் குரு. “எனக்குப் பேசமுடிய வில்லை; நீரே கேளும்” என்றேன்.

“இந்த அடி மரத்தில் சிறையுண்ட ஆன்மாவே, எனது நண்பன், உன் வேண்டுகோளை நிறைவேற்றுவான். சொல், மனிதான்மா இந்த அடிமர மாவதேன்? எப்படி? இதனினும் விடுபடுவது எப்படி?”

மரமான வேதாளம் பெருமூச்செறிந்து சொன்னது: “ஒரு ஆன்மா, பலாத்காரமாகத் தற்கொலையால் உடலிலிருந்து வெளியேறினால், நரக நீதிபதியான மினோஸ் அதை ஏழாம் நரகிலுள்ள இந்தக் காட்டில் தள்ளுகிறான். இங்கே அது ஒரு விதையாகிச் செடியாகி, மரமாகிறது. அதன் இலைகளை ஹார்பிகள் என்னும் ராக்ஷஸப் புட்கள் பறித்துண்கின்றன; அதனால் வலி பொறுக்காமல் மரம் அலறுகிறது; மரம் பிறகு இலை விடுவதில்லை; முள்ளடர்கிறது; அந்த முட்களுக்கிடையே அடிமரமாக எங்கள் வினை இப்படி வருந்துகிறது.”

இதைக் கேட்டுருகும்போதே, காட்டுப் பன்றிகளைத் துரத்தி வேட்டை நாய்கள் வருவதுபோலச் சத்தம் கேட்டது; பார்த்தேன். வலதுபுறம் இரண்டு நிரீர்வாண உருவங்கள் அலறிப்புடைத்துக் காட்டு வழியே ஓடிவந்தன; உடம்பெல்லாம் கிழிக்கப்பட்ட இரத்தம் பீறிட்டது; “சாவே, வா, வா” என்று முதல் உருவம் முறையிட்டது. “லோனே,

தொப்போ போரில் நீ இவ்வளவு மெதுவாய் ஓடவில்லையே” என்றது மற்றொன்று. லோனோ என்பவன் கொழுத்த பணக்காரன்; அவன் தனது செல்வத்தை யெல்லாம் விஷய சுகங்களில் வாரியிறைத்துக்கை மெலிந்தான். பிளாரன்விற்கு உதவியாக தொப்போ என்னுமிடத்தில் நடந்த போரில் அவன் பங்குகொண்டான். வாழ்வுத்துயர் அவன் உயிரை அழுத்தியது; எப்படியாவது வினைபுடலை விட வேண்டுமென நினைத்தது. அவன் எதிரிகளிடையே ஓடி உயிரை மாய்த்துக்கொண்டான். இனி ஓடச் செயலில்லாமல் காட்டிடையே தளர்ந்த இவ்விருவரையும் பல நாய்கள் துரத்திவந்து, கடித்துதறித்துண்டுதுண்டாகக் கிழித்து வாயில் கௌவிச் சென்றன.

இச்சமயம் இரண்டு சாபப் புதர்கள் பேசிக் கொண்டன. “ஆ, ஆந்துரு, நானே இப்படி முட்புதராகி வருந்துகிறேன்; உனக்கெப்படி இடந்தருவேன்” என்றது ஒரு புதர். ஆந்துரு பதுவாநகரச் செல்வன்; தனது பணத்தையெல்லாம் கூதறைத்தனமாக வாரியிறைத்து வறுமையால் மனமுடைந்து அவன் தற்கொலை செய்துகொண்டு இப்புதராகி வருந்துகிறான். அவனை அழைத்த புதர்-வேதாளத்தை, “நீ யார்?” எனக் கேட்டார் எனது குரு. “நான் பிளாரன்வில் பிறந்தேன்; கண்மூடித்தனமாக வாழ்ந்து மெலிந்தேன்; நான் என் வீட்டிலேயே தூக்குப் போட்டுக்கொண்டு இறந்ததால் இந்தக் கதிக்கு ஆளானேன்” என்றது.

இறைவன் அருளும் உயிரைக் காப்பாற்றாமல் பலாத்காரமாக விடுவதன் பயன் இது.

14. நாத்திகக் கொழுப்பு

ஏழாம் நரகம்; மூன்றாம் வளையம்; தீக்கொதிக்கும், வரட்டு மணற்காடு; அதில் நெருப்புக்கட்டி மழை பெய்கிறது; அங்கே மல்லாந்தும், குப்புறவும், கை கால் முடங்கியும், சும்மா வட்டஞ்சுற்றியும், பாபஜீவர்கள் தீக்காட்டிப்பட்ட வண்டுகளைப்போலத் துடிக்கின்றனர்; வேசனை தாங்காமல் அலறித் தவிக்கின்றனர். அவர்களில் ஒருவன் இன்னும் செருக்கடங்காமல் அகம்பாவச் சினங்குமுறி மல்லாந்து கிடந்தான். “குருவே, அந்தப் பெரிய செருக்கன் யார்?” என்னுமுன்பே அவனை எழுந்துகின்று மார்தட்டிப் பேசினான்:—

—“ஆம், உயிருள்ளபோது இருந்தபடிதான் இறந்த பிறகும் இங்கே இருக்கிறேன்; செத்தாலும் செருக்கை விடுவேனா? நான் இடி விழுந்து இறந்தேன்; அந்தக் கடவுள் கோடியிடிகளை என்மேல் பொழியட்டும்; எட்டு எரிமலையை என்மேல் ஏவட்டும்; தீக் கடவுளான வல்கனே (Vulcain) குமுறி வரட்டுமே....சிங்கத்தை என்ன செய்யமுடியும்?” என்று ஜம்பமடித்தான்.

—“அட காபனூ (Copaneus) இத் தீ நரகத்திலும் உன் நாத்திகக் கொழுப்பு இறங்கவில்லையா!” என்று என் குரு அவனைச் சினந்தார். பிறகு என்னிடம், “நண்பா, இவன் தேபான் (Theban) கோட்டையை முற்றுக்கை போட்ட ஏழு மன்னரில் ஒருவன்; நாத்திகத் தடியன்; இன்னும் கடவுளைத் தூற்றுகிறான்; அதன் பலனை இதோ மேன்மேலும் அனுபவிக்கிறான். இக் கொதி மண்ணில் கால் வைக்காதே; என்னை ஒட்டிக் காட்டோரமாக நட” என்றார்.

ஆ, அச்சம்! அந்த நெருப்பு மணலூடே ஒரு செந்நதி ஓடக்கண்டேன்; அதன் படுகையும் கரைகளும் கல்லால் அமைந்தன. வியப்புடன் குரு முகம் பார்த்தேன்.

—அன்பா, நாம் நாகத்தில் எளிதாக நுழைந்தோம்; பல காட்சிகளைக் கண்டோம். அவற்றுள் மிகவும் அதிசயமானது இந்தச் செந்நதிதான்.

—குருவே, இதன் வரலாறென்ன?

—கேள்; கடலுக்கிடையே கிரேட் (Crete) என்னும் பழைய தீவுள்ளது. அதை வெகுகாலமாக ஸாடேன் (Saturn) என்னும் நீதிபன் ஆண்டான்; அவன் காலத்தில் கற்பொழுக்கம் விளங்கியது. இப்போது அத் தீவு பொட்டலாயிருக்கிறது. இங்கே ஸாடேன் மனைவி தன் குழந்தையை மறைவாக வைத்து வளர்த்தாள். அங்கே இடா என்னும் மலை யுள்ளது. அதற்கு இனிய ஊற்றுக்கள் கீராட்டுகின்றன; பசங்காடுகள் முடிசூட்டுகின்றன. அம் மலைச் சரிவில் பூதாசாரமான ஒரு கிழவன் நிற்கிறான்; அவனே காலக்கீழவன். அவன் முதுகு கிழக்கே தாமியத் என்னும் நகரைப் பார்க்கிறது. அவன் கண்கள் கண்ணாடி பார்ப்பதுபோல ரோமையே நோக்குகின்றன. அவன் தலை சொக்குத் தங்கத்தாலானது; (அது பொன் யுகத்தையும் அதன் மாசற்ற அற வாழ்வையும் குறிக்கும்). மார்பும் கைகளும் வெள்ளியால் ஆனவை; விலாவும் வயிறும் செம்பாலானவை; அதற்குக் கீழுள்ள உறுப்புகள் உருக்காலானவை. வலதுகால் மட்டும் களிமண்ணாலானது; அதிலே அப் பெரிய உடலைத் தாங்குகிறது. அது காலத்தின் நிலையின்மையைக் குறிக்கும். தங்கத் தலையைத் தவிர மற்ற உறுப்புக்களில் வெடிப்புகள் காணும்.

அவற்றினின்றும் துன்பக் கண்ணீர் பெருகியோடும் (காலத்திற்குட்பட்ட வாழ்க்கையின் கண்ணீரே துன்பருவியாகப் பெருகுகிறது) அதுவே இந்த நரகத்தில் பொசிந்து, அஷோன், ஸ்டிக்ஸ், ஃப்ளெழேதன் முதலிய நரக நதிகளாகி, இந்த இரத்த ஓடை வழியாகக் கீழே ஓடி, லேதே என்னும் ஆறுகிறது. பிழை வருந்தினோர் லேதேயில் கண்ணீரைக் கரைத்து மன்னிப்புறுவர்; அதைப் பிறகு காண்பாய். இந்த நதியால் தணல் குறைந்திருக்கிறது; வா பின்னே விரைவாய்.”

15. புளுனெதோ லாதினி

உலாந்தாவில் கடலையும் ஆல்ப்ஸ் பிரதேசத்தில் மலை வெள்ளத்தையும் தடுக்க அணை கட்டுவர்; அது போலே இந்தச் செந்நதியிலும் அணையமைந்திருந்தது. அதனூடே சென்று காட்டைக் கடந்து வெகு தூரம் வந்தோம். அப்போது ஆற்றோரமாக ஒரு பெரிய பேய்க் கும்பல் வந்தது. கிழட்டுத் தையற்காரன் நூல் கோக்கக் குனிந்து ஊசித் துளையைப் பார்ப்பது போலே அப் பேய்கள் எம்மைப் பார்த்தன. அவற்றுள் ஒன்று என்னைக் கூர்ந்து நோக்கி, “ஆ, நீயா, வா, உயிரோடு எங்கே வந்தாய், கண்மணி!” என்று என்னை அன்புடன் அழைத்தது. பார்த்தேன், தெரிந்தது. என் ஆசிரியர் புளுனெதோ லாதினி.

—ஆசிரியரே, வணக்கம். வாழ்விடையே வழி தவறி நேற்று ஒரு இருட் கணவாயிற் சிக்கித் திகைத்தேன்; இதோ இவர் வழிகாட்டி என்னை மேனிலைக்கு அழைத்துச் செல்லுகிறார்.

—உனது நகூத்திரவாசியால் நீ உயர்நிலை பெறுவாய். என் விதி இப்படியாகாவிட்டால் உனக்கு வேண்டிய உதவி செய்வேன். உன் வாழ்வை அறிக

றேன். ஃப்ளாரன்ஸ் இரண்டாகும், கலகம் வரும், அமைதி கெடும். நீ நேர்மையானவன் ; இரண்டு கட்சி களும் உன்னை அண்டும். கட்சி வாயில் விழாதே. ஃப்ளாரந்தீன மலைநாட்டார் நெஞ்சம் மலைப்பாறை போன்றது. அது ஈரமற்றது. அவர் நேர்வழி காணக் குருடர் ; செருக்கும் பொறுமையும் பேராசையும் பிடித்தவர் ; நீ சத்குணன் ; உன்னைக் கண்டால் அவர் களுக்கு ஆகாது. அவர்கள் வாதையில் கூட நில்லாதே. ஆட்டு வாய்ப்படாத பசும்பயிர் போலிரு ; முட்புதரில் இனிய அத்திப்பழ மிருக்கலாகாது. புண்ணியச் செடியில் நல்ல விதைகள் உண்டாகி, ரோமச் சோலையை வளர்க்கட்டும். நீ வாழ்க !”

—ஆசிரியரே, தாங்கள் என்னைத் தந்தைபோல நேசித்தீர் ; அறிவைக் கற்பித்தீர் ; என்னுள்ளம் தங்களை என்றும் மறவாது ; நித்திய வாழ்வைத் தாங்கள் எனக்கு விளக்கினீர். என் வாழ்வில் வரும் துயரைப்பற்றிக் கவலைபில்லை. அதிட்டச் சக்கரம் எப்படி வேண்டுமானாலும் சுழலட்டும். விதி விட்டபடி நடக்கட்டும் ; எல்லா வற்றிற்கும் தயாராயிருக்கிறேன். சுவர்க்க தேவதையிடம் தங்களைப்பற்றிச் சொல்லுவேன்” என்றேன். இருவரும் பேசிக்கொண்டே சிறிது தூரம் சென்றோம். “இந்த வளையத்திலிருக்கும் வேதாளங்கள் இயற்கைக்கு விரோதமாக நடந்தவர்கள். அவர்கள் பெரும்பாலும் மாதா கோவில் பணியாளர். அதோ இருக்கும் ஃப்ரான்சிஸ்கோ பெரிய வக்கீல் ; அதோ இருக்கும் பிரீவியன் இலக்கணப் புலவன். இதோ இருக்கும் ஆந்தரூ இழி நடையாளன். இவர்களெல்லாரும் பாபாத்மாக்கள். நான் சொல்லவேண்டியதெல்லாம் “நிதி” என்னும் எனது நூலிற் பார்த்துக்கொள். அதன் வடிவாகவே நான் வாழ்கிறேன்” என்று என் ஆசான் சென்றான்.

புளுனெதோ லாதினி எழுதிய (Tesorette) "நிதி" என்னும் நூல் நான்கு பகுப்புள்ளது. முதல் பகுப்பில் உலகின் உற்பத்தி, தத்துவம்; இரண்டாவதில், அரிஸ் தேதிலன் நீதிநெறி விளக்கம்; மூன்றாவது, புண்ணிய பாவம், நன்மை தீமை விளக்கம்; நான்காவதில், இலக்கியக் கலை விளக்கம் உள்ளன. அந் நூல் தாந்தேக்கு ஆவேசமளித்தது. புளுனெதோ செல்வன், கலைவாணன்; கெல்ஃப் கட்சித் தலைவன்; தன் கட்சிக்கு ஆக்கந்தேட அவன் ஸ்பெயன் மன்னனிடம் தூது சென்றான். மீளும்போது தனது கெல்ஃப் கட்சியைப் பகைவர் ஊரைவிட்டுத் துரத்தியதாக அறிகிறான்; கவலையால் வழிமயங்கி ஒரு காட்டிற்குப் போகிறான். அங்கே இயற்கை யன்னை உலகியல்பையும், மனிதன் வாழ வேண்டிய வகையையும் விளக்குகிறான். பிறகு ஒரு தனி வனாந்தரத்திற் சுற்றியலைந்து ஒரு மருத நிலத்திற்கு வருகிறான். அங்கே ஞானிகளையும், நீதி மன்னரையும், புண்ணியத் தெய்வங்களையும் காண்கிறான். உண்மை, அன்பு, அழகு, பணிவு, துணிவு ஆகிய தேவதைகளின் உபதேசத்தை அவன் கேட்கிறான். பிறகு காடும் மலையும் சுற்றி, மலர் குலுங்கும் ஒரு கணவாய்க்கு வருகிறான். அது செல்வச் செழிப்புள்ளது; ஆனால், அதன் தோற்றம் அடிக்கடி மாறும். இருள், ஒளி, இன்பம், துன்பம், கலவி, புலவி இவை அங்கே மாறிமாறி வருபு. அதுவே காமன் கணவாய்; காதல், நம்பிக்கை, அச்சம், ஆசை என்னும் நான்கு பெண்களுடன் காமன் அங்கே வசிக்கிறான். அந்தக் காமக் கணவாயில் அகப்பட்ட பேர் தப்ப முடியாது. புளுனெதோ இம் மாயக் கணவாயில் அகப்பட்டு வருந்தும் போது, ஒவீது (Ovid) என்னும் புலவன் காமத்தை வெல்லும் வழியைச் சொல்லுகிறான். அவ்வழியே

சென்று தப்பி, புருனெதோ ஒரு துறவியைக் காண்கிறான்; அவனிடம் தனது குற்றங்களையெல்லாம் சொல்லி மன்னிப்புப் பெறுகிறான். பிறகு புண்ணிய வனத்திற்கு வருகிறான். அங்கே ஒரு மலைமேல் ஏறிப் பல தெய்வீகக் காட்சிகளைக் காண்கிறான். இதுவே காவியச் சுருக்கம்.

தனது கட்சி தோற்றதை அறிந்ததும், புருனெதோ பிரான்ஸிற்கு ஓடிப்போகிறான். அங்கே ஒரு சிறு கிராமத்தில் தங்கி (Tesero) தேஸேரோ என்ற ஒரு காவியம் இயற்றுகிறான். நல்லகாலம் பிறந்தது. ப்ளாரன்ஸிற்கு வருகிறான். இக் காலமே அவன் (Tesorotte) தேஸரோது என்ற மேற் சொன்ன காவியம் பாடுகிறான்; இக் காலமே இளம் தாந்தேக்கு அவன் கல்வி பயிற்றுுகிறான். புருனெதோவின் காவியமே தாந்தேயின் உள்ளத்தில் திருக்காட்சியின் முதற் காண்டத்தைத் தூண்டியது.

16. மூன்று வீரர்

செவ்வாறு, தேனீக் கூட்டம்போல் முரன்று, எட்டாவது நாகத்தில் பாய்கிறது. அந்த இடத்திற்கு வந்தோம். “நில்; எமது கொடிய நாட்டானல்லவா நீ” என்று மூன்று வீரர் கூவினர். குருவும் நிற்கச் சொன்னார்; நின்றேன். உடலெல்லாம் புண்; தீ மழை; பரிதாபம்! அவ் வீரர் வருந்தித் துடித்து, சாரி திரியும் மல்லர்போலே சுற்றிச் சுழன்று என்னருகே வந்து பேசினர்.

—நெருப்பு மழையில் நாங்கள் வேதனைப்படும் நாகத்திற்கும் நீ வந்தாய்; உன்னை அறிவோம். எம் முன்னிருக்கும் இவன் கற்பரசி கோல்தராதை (Gualdrada)யின் பேரனாவான்; பெயர் கிதோகான்

(Guidoguerra). இவன் புகழ்பெற்ற அறிவாளி, அஞ்சாவீரன். இக் கொதி மணலில் என்னுடன் உழலும் மற்றொருவன் தேகாஜன் (Tegghijo); அவன் சம்போசித புத்தி சொல்வான்; இங்கே நரக வேதனைப் படும் நான் ஜாக்குஸ்திகள். என் மனைவி பொல்லாத லண்டி; அவள் செய்த கொடுமை தாங்காமல் அவளை விலக்கி யொழித்துக் கண்டபடி திரிந்து இந்தக் கதிக்கு ஆளானேன்.

—ஆ, என்னார் வீரர்கள்! உங்கள் துயரைக் கண்டு என் மனம் வெடிக்கிறதே; உங்கள் அழுகை என் கண்ணீராகப் பொங்குகிறது. உங்களை மார்போடணைத்துக் கொள்வேன். ஆனால், இந்தத் தீயைத் தாங்கேன். உங்கள் இன்னல் என் மனத்தில் பதிந்து என் இதயத்தை முறுக்குகிறது. என் செய்வேன்? நான் விண்ணோலை செல்கிறேன்; அதன் கனிகளை உண்ணும் போதும் உங்களை மறவேன்.

—நீ நீடு வாழ்க! உன் புகழ் வாழ்க! எங்களுக்கிரங்கும் இனிய நண்பா, நமது ஊரில் இன்னும் வீரம் உளதா? வீரர் உளரா? அவர்கள் நாடு கடத்தப் பெறாது சொந்த வீட்டிலேயே இருக்கிறார்களா? 'ஆம்' என்றால் வீரமும், ஒழுக்கமும், அறிவும், மரியாதையும் கொண்ட சிய்யம் போர்சியேர் (Guillaume Borsiere) ஏன் அதோ அங்கே நரக வேதனையில் துடிதுடித்து அழுகிறான்?

ஆ, ஃப்ளாரென்ஸ்! திடீரென்று உனக்கு யோகம் பிறக்கும். திடீரென்று உன்னைப் பகைவர் அபகரிப்பார்; அழிப்பார். செருக்கும் கொலையும் உன் மார்பில் கூத்தாடும். உன் விழிநீர் வற்றாது.

—நீ மனத்தைவிட்டுச் சுதந்திரமாகப் பேசுகிறாய். நீ மீண்டும் உலகிற்குச் செல்லும்போது மனிதருக்கு

எங்களைப்பற்றி நினைப்பூட்டு—நல்லது, போய் வருகிறோம்.

அவர்கள் மறைந்தனர்; நாங்கள் மேலே சென்றோம்; இங்கே உன்னை மலையருவி பள்ளத்தாக்கில் கொட்டுவதுபோல, நரக நீர்வீழ்ச்சி தடதட வென்று கர்ஜித்தது; அதனால் எங்கள் பேச்சு கேட்கவில்லை.

நான் ஃப்ரான்ஸிஸ் முனிவர் மதத்தைச் சேர்ந்தவனானால் அரைநாண் கட்டியிருந்தேன்; அதை வாங்கி என் குருநாதர் இருட் கணவாயில் விட்டார். நான் அதிசயமாகக் கவனித்தேன். ஒரு பெரிய பூதம் வந்தது!

17. ஜேரியன்

“வந்தது ஜேரியன்! அதன் வால் தேள் கொடுக்கு போல் விஷமுள்ளது; அது மலைகளைத் துருவும்; மதில்களைத் தகர்க்கும்; எப்படிப்பட்ட உறுதியான படைக்கலத்தையும் தூள் தூளாக்கும்; அதன் நாற்றம் உலகை அசுத்தப்படுத்தும்” என்றார் குருநாதர். பார்த்தேன். மனித முகம்; பாம்பு உடல்; கூர்ந்த நகங்கள்; அராஷின் (Arachne) என்பவள் தனது அற்புதத் தறியில் நெய்த துணிபோலும், துருக்கியர் உடைபோலும் பல நிறங்கள் மேவிய மேல் தோல்; பாதியுடல் நீரில்; பாதி நிலத்தில்; பயங்கரமான ஜந்து! அதன் வால் தேள் கொடுக்கு போலக் கூர்ந்து முதுகுக்குமேல் ஒங்கி ஆடியது. “நாம் அந்த வழியாகவே செல்லவேண்டும். இங்கே வருந்துவோரைப் பார்த்து விரைவாக வா. அதற்குள் நான் இந்தப் பூதத்தினிடம் பேசி நம்மைத் தன் முதுகில் ஏற்றிச்செல்ல இணக்குகிறேன்” என்றார் குரு. இது தான் ஏழாம் நரகக் கோடி; சுற்றிப் பார்த்தேன். அங்கே கோடை நாய்கள் முகத்தாலும் முன் காலாலும் ஈ கொசுவை

ஒட்டுவதுபோலே, அவர்கள் கையை அசைத்தனர்; மாடுபோலே மேலுதட்டை நக்கினர்; ஒவ்வொருவர் கழுத்திலும் ஒரு பை கட்டி யிருந்தது; ஒன்று மஞ்சள், மற்றொன்று நீலம், இன்னொன்று வெள்ளை, பின்னொன்று சிவப்பு—இப்படி பைகள் பல நிறமாயிருந்தன. அவையெல்லாம் அந்தந்தச் செல்வர் குல விருதுகளைக் குறிப்பன. பன்றிமாதிரி கொழுத்த ஒரு வேதாளம், “இங்கென்ன செய்கறாய்? உயிர் மனிதா, நீ போய் என் அரண்மனைக் கடுத்த வீட்டில் உள்ள வட்டிக் கடைக்காரனை விதாலினோவை (Vitalino) வரச்சொல். அவன் மூன்று நுனிப்பை கொண்டு வருவான்” என்று மாடு மூக்கை நக்குவதுபோல் நாக்கை நக்கிக்கொண்டே வந்தது. அதனுடன் நான் பேசவில்லை.

நேரமானது; குரு காத்திருப்பார்; நான் விரைந்தேன். என் குருநாதர், ஜெரியன் முதுகில் ஏறியிருந்தார். “தைரியமாக ஏறு” என்றார். அந்த மிருகத்தைப் பார்த்தாலே எனக்கு உதறலெடுத்தது; முதலில் பயத்தால் வியர்த்தேன்; பிறகு என்னை யாண்ட குருவின் ஆணையைத் தட்டக்கூடாதென்று பூதத்தின் முதுகில் உறுதியாக அமர்ந்தேன். “ஜெரியன், புது ஆள்; பயப்படுவான்; நீ கவனமாகச் சுற்றிச் செல்” என்றார் குரு. பூதம் படகுபோலப் பின்தாங்கிப் பிறகு கீழே இறங்கியது; மெல்ல மெல்ல இறங்க இறங்க இருள் என்னைச் சூழ்ந்தது; இந்தப் பக்கம் பயங்கரமாகக் குமுறும் நீர்வீழ்ச்சி; மற்றொரு புறம் வீறிட்டடிக்கும் காற்று. கீழே பார்த்தேன்; கிடுகிடு பாதாளம்; கண் இருண்டது; அஞ்சி நடுங்கினேன். அச்சமயம் தீ யெழுந்தது; அபயக் குரல்கள் கேட்டன; கை கால்களை முடக்கிக்கொண்டு பயந்

தேன். இரை கிடைக்காத ராஜாளி, மெல்ல இறங்கி வந்து மணஞ் சோர்ந்து, தன்னைச் சினக்கும் எஜமான் முன்னே தள்ளி உட்காரும். அதுபோலே இறங்கி ஜெரியன் எங்களை ஒரு காடுமுரடான பாரையில் மெல்ல இறக்கினான். உடனே நாணிவிருந்து பறக்கும் கணைபோல வீருட்டென்று ஓடி மறைந்தான்.

18. கற்பழிவும், முகத்துதியும் படும்பாடு

எட்டாவது நரகம் இரும்பு நிறப் பாரைகளால் வளைந்தது; அதன் நடுவே பெரிய ஆழக் குழியுண்டு; அதற்கும் சுற்றுப் பாரைக்கும் இடையுள்ள இடத்தில் பத்துப் பள்ளத்தாக்குகள் கோட்டை யகழிகள்போல வளைந்துள்ளன; அவற்றைப் பாரைப் பாலங்கள் சேர்க்கின்றன. அவற்றின் வழிச் சென்று, வலப்புறம் முதல் பள்ளத்தாக்கைக் கண்டோம்.

பீடர் முனிவர் கோவிலுக்குப் போகும் பாலம் நெடுக்கே வகுக்கப்பட்டுள்ளது. அதில் மக்கள் இந்தப் பக்கம் சென்று மறுபக்கம் திரும்புவார்கள். அது போலவே, இந்த முதல் பள்ளத்தாக்கில் நிர்வாண வேதாளர் புதுப் புது வேதனையால் அலறிக்கொண்டே வலப்புறமும் இடப்புறமும் அணி அணியாக வந்து சென்றனர். கொம்பு முனைத்த பிசாசுகள் இரக்க மில்லாமல் அவர்களைச் சவுக்கால் இரத்தம் பீறும்படி விளாசித் தள்ளின. இவ் வேதாளர் பிற மாதரைக் கற்பழித்த கொடிய குற்றம் செய்து இப்படி வருந்தினர். ஒரு வேதாளத்தை நான் அடையாளம் கண்டு பிடித்தேன். என்னைக் கண்டதும் அது தலைகுனிந்தது.

“ஏ, வெண்டிகோ, எங்கே காணாதவன்போலே குனிகிறாய்; பார் என்னை! ஏனிந்த நரகவேதனை உனக்குக் கிடைத்தது?” என்றேன்.

வெண்டிகோ கிட்ட வந்தான். “ உன் இன்சொல் என் உள்ளம் கவர்ந்தது; மனத்தை ஒளிக்காமல் சொல்லுகிறேன்; என் தங்கை கிசோலை (Ghisola) மிகவும் அழகானவள், குலப்பெண். அவளை நான் கெடுத்தேன்; ஒபிஃஜோ (Obizzo) பிரபுவுக்குக் கூட்டிக் கொடுத்தேன்: அந்தப் பிரபுவும் அங்கே நரக வேதனைப்படுகிறார். எண்ணில்லாத மாந்தர் குலப் பெண்களைக் கெடுத்து இங்கே வேதனைப்படுகின்றனர்.” இப்படிப் பேசும்போதே, “ போடா, அயோக்கியப் பயலே, இங்கே கூட்டிக்கொடுக்கப் பெண்கள் இல்லை ” என்று ஒரு பூதம் கரீரென்று சவுக்கடி கொடுத்தது. வெண்டிகோ “ கோ ” வென்றலறீ ஓடினான்.

நாங்கள் பாறைப் பாலந்தாண்டிச் செல்லும் போது, புதிய வேதாஸக் கூட்டங்கள் சவுக்கடி பட்டன. அவற்றுள் ராஜகம்பீர வீரனான ஒரு வேதாளத் தைக் காட்டிக் குருநாதர் சொன்னார்:—

“ அன்பா, அதோ நிற்பவன் வீரயாஸன், (Jason). அவனுக்குரிய அரசைத் தந்திரமாக மாமன் அபகரித்துக்கொண்டான். வயது வந்து கேட்டான் யாஸன். கோல்ஷீது நாட்டிலுள்ள பொன் ஆட்டுத்தோலைக் கொண்டுவந்தால் அரசைத் தருவதாகச் சொன்னான் மாமன். அதன்கிட்ட யாரும் போகமுடியாது; கால கோடிப் பாம்பு காவல். யாசன் தனது இளம் வீரருடன் ஆர்கோநாட் என்னும் நாவாயிற் புறப்பட்டான்; பல இடர்களைத் தாண்டி லெம்னோஸ் (Lemnos) என்ற தீவைச் சேர்ந்தான். அத்தீவுப் பெண்கள் ராக்ஷஸிகள்; கணவரையும், மற்றுமுள்ள ஆடவரையும் கொன்றொழித்துப் பெண்ணரசை நிலைநாட்டினவர். அங்கே ஆடவர் யாரும் போனால் உயிர் தப்பாது. அத்தீவில் இப்ஸிஃபில் (Hypsiphyle) என்னும் ஒரு

கட்டழகியிருந்தாள். அவள் தன் தகப்பனை மட்டும் ஒளியவைத்துக் காத்தாள். இக் கட்டழகி யாஸனைக் கண்டதும் மையல் கொண்டாள். அவனுடன் கூடினாள்; அவள் மூலம் யாஸன் மற்றப் பெண்களின் பிரியத்தைப் பெற்றான். ஆண்வாடையே கூடாதென்ற பெண்கள் யாஸனைத் தமது அரசனாகவும் ஏற்றனர். இப்விஃபில் காதலில் மூழ்கி கருத்தரித்தாள். அச்சமயம் யாஸன் அவளைக் கை விட்டுக் கப்பலேறி கோல்ஷீது சென்றான். அங்கும் அவன், அரசன் மகள் மெதியா என்னும் மந்திரக்காரியைத் தன் வசப்படுத்தினான். பொன்னாட்டுரியை எடுக்கவேண்டுமானால் நெருப்புக் கக்கும் இராக்கூஸ மாடுகளைக்கொண்டு நிலமுழுது, பாம்புப் பற்களை விதைக்கவேண்டும். அப் பற்களினின்றும் கொடிய கொலைகாரர் வாளுருவிக் கிளம்புவார். அவர்களை வென்றபிறகு கொடிய ராகூஸப் பாம்பைக் கொண்டு பொன்னுரியை எடுக்கவேண்டும். மெதியா வின் துணையால் இத்தனையும் செய்துமுடித்து, யாஸன் பொன்னுரி பெற்றான். திரும்பும்போது, மெதியாவையும் தூக்கிச் சென்றான். அவளுடன் சிலகாலம் வாழ்ந்து மக்களையும் பெற்றான். ஒருநாள் அவளை வெறுத்துக் கைவிட்டான். மெதியா சினந்து, அவனால் தான் பெற்ற குழந்தைகளையெல்லாம் கழுத்தை முறித்து கொன்று சென்றாள்! எப்படியிருக்கிறது காதலின் கொடுமை! பெண்களை அப்படி கூடிக்கெடுத்த பாவிசளுக்கு பளிச்சிப் பளிச்சென்று சவுக்கடி விழுவதைப் பார்.” பார்த்தேன்; பார்த்தேன்!

இரண்டாவது பள்ளத்தாக்கிற்கு வந்தோம். அது கிடுகிடு பாதாளம்; இருட்டு; நாற்றம் பொறுக்க முடிய வில்லை. அங்குள்ள வேதாளக் கூட்டங்கள், “உவ்வே, உவ்வே, உவ்வே” என்று ஒக்காளிக்கின்றன; காறித்

தப்புக்கின்றன; மாறடித்தழுக்கின்றன; தலையில் நச்சு
 நச்சென்று போட்டுக்கொள்ளுகின்றன. கூர்ந்து பார்த்
 தேன்; எனக்குத் தெரிந்த ஒருவன் அங்கே
 இருந்தான். “எனப்பா, என்னையே பார்க்கிறாய்?”
 என்றான் அவன். “நீ அலெக்ஸிஸ் அல்லவா; ஷோக்
 போர்வழி; செல்வரைக் கண்டபடி முகத்துதிபண்ணி
 காஜாப்படுத்தினாய். இச்சகம் பேசினாய்!” என்றேன்.
 “ஆமப்பா, ஆம்; இச்சகம் பேசித்தான் இந்தக் கதி
 யானேன்” என்று அவன் தலையில் படார், படார்
 என்று அடித்துக்கொண்டு அழுதான். அச்சமயம்
 எனது குரு, ஒரு பெண்ணைக் காட்டி இவ்வாறு
 சொன்னார்: “அதோ பார் தையிஸ்; அழகான
 வேசை; நாற்றக் கையினால் தன்னைப் பிய்த்துக்
 கொண்டு அழுகிறாள். “நீ என்னை நேசிக்கிறாயா?”
 என்றால், “அற்புதமாக! தாங்களே என் காதலர்”
 என்று தேன்மொழி பேசிப் புகழ்ந்து இவள்,
 செல்வரைத் தன் மாயவலையிற் பிடித்துக் கொள்ளை
 கொண்டாள். இவள் வலையிற்பட்டழிந்த காழுசச்
 செல்வர் கணக்கிலர். கற்பழிவு, இச்சகம், வஞ்சமொழி
 இவற்றிற்குத் தண்டனை இதுவே. மேலே செல்!”

19. விமோனியர்

விமோன் ஒரு ஜகஜாலன்; சைத்தான் உபாசகன்
 நீரோ காலத்தில் இருந்தவன்; பால் பீடர் போன்று
 தானும் ஒரு மஹான் என்று கருதினவன்; மண்டைக்
 கருவம் பிடித்தவன். ஒரு தரம் “பார், பரலோசகத்தை
 எட்டிப் பிடிக்கிறேன்” என்று அவன் ஆகாசத்திற்
 கிளம்பினான்; சீழே விழுந்தான். பிறகு தெய்வசக்தி
 யைப் பணங்கொடுத்து விலைக்கு வாங்க முயன்றான்.
 முடியுமா? ஏமாந்தான். முடிவில் “என்னை ஆழக்

குழியில் புதையுங்கள். நானும் ஏசுநாதரைப் போல மூன்றாம் நாளில் எழுந்து வெளிப்படுவேன்” என்று வீறந்தான். அவ்வாறே அவனைப் புதைத்தனர்; அத்துடன் சரி; ஆள் அங்கேயே சமாப்தி! இவ்வாறு தேவதைகளுக்குரிய வல்லமையைப் பண மாயத்தால் வாங்கப் பார்ப்பவர் “ஸிமோனியர்” எனப்படுவர். இவர்கள் எட்டாவது நாகம் மூன்றாவது குழியில் வருந்துகின்றனர்; அந்த நாகத்தில் நாகன் இறக்கினோம். அங்கே வட்ட வட்டமாகக் கல்லறைகளிருந்தன; அவற்றிற் புதைத்த பாவினின் முழக்கங்களே வெளியே தெரிந்தன. அவை தக தக வென்று தீக்கொழுந்தேறி எரிந்தன. குருநாதர் என்னை ஒரு புதைகுழிக்கு அடைத்தச் சென்றார். அக்கு கால் வேகும் பாவியை “ஃயர்; உன் கதை என்ன?” என்று வினாவினான். “போனிஃபிஸ், அகற்குள் வந்தாயா? இன்னும் போப் பிடத்திறுட்பாய்; வேண்டிய பணக் கொள்ளையடிப்பாய் என்றல்லவா நினைத்தேன்” என்றான் உப்பாவி. என்னையும் போனிஃபிஸ் என்று நினைத்தான்! “நான் போப்பல்ல. உன் கதையைச் சொல்லு” என்றான்; சொன்னான். “இந் நாகக் கணவாயில் பயமின்றி வந்தவனே, கேள்; நான் நிகோலாஸ்; புசுழ்பெற்ற ஊர்ஸ் (கரடி) குடும்பத்தான். 1277-ம் ஆண்டு நான் போப்பானேன்; கோயிலைக் கொள்ளை யடித்துக் குடும்பத்தைப்போற்றினேன்; உறவினருக்கெல்லாம் பணத்தை வாரி விட்டேன். நான் அங்கே பணத்திரளில் புதைந்திருந்தேன். இங்கே கல்லறையில் புதைந்து வருந்துகிறேன். போனிஃபிஸ் வந்ததும் அவனுக்கும் இதே கதிதான். அவனுக்குப் பிறகு போப் கிளெமென்ஸ் வருவான்; கோயில் சொத்தைக் கொள்ளையடிப்பதில் அவன்

எனக்கு அண்ணன். படுகொள்ளையடிப்பான்; அவனுக்கு பிரெஞ்சு மன்னன் பாதுகாப்பாயிருப்பான். கோயிலைக் கொள்ளையடிக்கும் விமோனியர் இப்படி இங்கே புதைந்து கால்வேக வருந்துவர்.”

எனக்குக் கோபம் வந்தது. “என்னைப் பின்பற்று” என்றே ஏசுநாதர் சுவர்க்கத் திறவுகோலைப் பீடரிடம் கொடுத்தார். துரோகி யூதாஸ் இறந்தான். அவனுக்குப் பதில் முத்தையா சத்திய தூதனான; அவனும் தங்கம் வெள்ளியை விரும்பவில்லை; ஏசுநாதர் பெயரை வைத்துக்கொண்டு கொள்ளையடிக்கும் பாவி களா, உங்களுக்கு இந்தத் தண்டனை தகும்! அரசர்களைக் கைக்குள் போட்டுக்கொண்டு குட்டுத் தெரியாமல் அக்கிரமம் செய்கிறீர்கள்; போதகர் கூட்டங்களை ஏவி ஏழைகளிடம் காசுபறிக்கிறீர்கள். பணமூட்டையை நீங்கள் தலைபிலே கட்டிக்கொண்டா சென்றீர்கள்? நீங்கள் அருளடியார்களா, பொருளடியார்களா? நீங்கள் சொல்வது பைபிள்; நடப்பது அஞ்ஞானிபோல; அஞ்ஞானி ஒரு உருவை வணங்குவான்; நீங்கள் ஆயிரம் பணச்சாமிகளைப் போற்றுவீர்! என்ன பேராசை! என்ன பண வெறி! ஆ, கான்ஸ்தாந்தீன் மன்னா! நீ கிறிஸ்துவனைபோது உன்னிடமிருந்து போப் பெற்ற செல்வத்திரள் பண வெறியாக வளர்ந்து வருகிறது!” இவ்வாறு பலமாகச் சவுக்குக் கொடுத்தேன். “சபாஷ்” என்று குருநாதர் என்னைத் தழுவி மெச்சினார். இரு வரும் அடுத்த நரகக் குழியில் இறங்கினோம்.

20. திரேசியன்

கண்ணீர் ஊற்று! இதென்ன பரிதாபம்! முதுகுப்புறம் முகம் திரும்பிய வேதாளங்கள்! முகம் பின்னே பார்க்கிறது; கால் முன்னே தடுமாறுகிறது! அவர்

கண்ணருவி ஆறாகப் பாய்கிறது. இப் பரிதாபத்தைக் கண்டு நானும் அழுதேன். அச்சமயம் வேதாளங்கள் “போரைவிட்டு எங்கே போகிறாய்?” என்று ஒருவனை விளித்தன.

எனது குருநாதர்: அழாதே அன்பா, அவர் வினை அப்படி; பார் நிமிர்ந்து அதோ அம்ஃபியாரன்; அவன் அப்பாலன் மகன். அவன் ஏழு மன்னருடன் தேபஸ் (Thebes) நகரை முற்றுக்கொண்டான். ஒரு நாள் பூமி வெடித்து அவனை விழுங்கியது. அவன் முகம் முதுகைப் பார்க்கிறது; ஏன்? ‘இன்னது நடக்கும் பார்’ என்று அவன் வருங்காலத்தை முன்னே பார்த்தான்; இப்போது பின்னே பார்த்துத் தடுமாறுகிறான். கீழே உருண்டு விழுகிறான்.

அதோ பார் திரேசியன் (Tiresias) அவன் தேபஸ் சோதிடன். ஒருநாள் ஆணும் பெண்ணுமாகச் சேர்ந்த மலைப் பாம்பைப் பார்த்தான்; பெண்ணைக் கொன்றான்; அந்தப் பாவம் அவனைப் பெண்ணாக்கியது; மற்றொரு நாள் இணைந்திருந்த பாம்புகளில் ஆணைக் கொன்றான்; அப் பாவத்தால் மீண்டும் ஆணானான். ஒரு நாள் ஜெபிடரும் அவன் மனைவி ஜெனாளும் “எது பெரிது, ஆண்மையா பெண்மையா?” என்று விவாதித்து திரேசியன் அபிப்பிராயம் கேட்டனர். அவன் “ஆண்மையே உயர்வு, பெரிது” என்றான்.

ஜெபிடர் மகிழ்ந்து வருங்காலத்தை அறியும் சக்தியை அவனுக்கீந்தான். ஜெனாள் “பெண்ணினத்தைத் தாழ்வாகச் சொன்னதால் நீ கண் பொட்டையாகக் கடவது” என்று சபித்தாள். திரேசியன் குருட்டுச் சோதிடனாக வருந்தினான். இங்கும் வருந்துகிறான். அவன் மகன் மார்தாள் (Monto) அதோ இருக்கிறான். அவன் மாயக்காரி; தந்தைக்குப் பிறகு தேபஸ்

நகரம் பகைவருக்கு அடிமையானது; மகள் எங்கெங்கோ சுற்றி நான் பிறந்த இடத்திற்கு வந்து தங்கினாள்; அப்போது அது தனிமையான இடம். அங்கே அவள் தனது மாயவித்தைகளைச் செய்திருந்தாள், இறந்தாள். அவள் பெயராலே என் ஊர் “மாந்துவா” என்று வழங்குகிறது.

அங்கே இன்னும் சில ஜாலக்காரிகள் அவ்வாறே முகம் பின்புறமாகி வருந்தினர். எனது குருநாதர் அவர்களைப்பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டே மேன் மேலும் அழைத்துச் சென்றார். தெய்வம் விதித்த விதியை எதிர்த்துத் தான் என்ற அகந்தையுடன் வருபொருளுரைப்பதும், மாயவித்தையால் இயற்கைக்கு மாறானதைச் செய்வதும் இவ்வாறு நரகவேதனையைத் தரும். பாலங்களைத் தாண்டி அடுத்த நரசத்திற்குச் சென்றோம்.

21. வஞ்சர் நரகம்

பயங்கர இருட்டு; வேனிஸ் படகுச்சாலையில் உடைந்த படகளைப் பழுதுபார்க்க “கொர் கொர்” என்று ஆயிரம் ரம்பங்கள் அறுக்கும்; “கொட் கொட்” என்று ஏகக் கொட்டாப்புளிச் சத்தம் காதைத் துளைக்கும். உதுபோலே கொடிய சத்தம் கேட்டது; எட்டிப் பார்த்தேன். ஒரு பயங்கரமான பூதம்; கொள்ளிக்கண், காற்றிலும் கடிய இரக்கைகள், உரத்ததோள், வேதாளங்களைக் காண்போட்டு மிதித்துத் துவைத்து குறடுகளால் அடித்து, இரம்ப மறுப்பதுபோலச் சித்திரவதை செய்கிறது. இன்னும் பல பூதங்களை ஏவி, “கொண்டா அந்த வியாபாரியை, இந்தத் தரகளை” என்று ஏவுகிறது. திருடனைத் தூர்த்தும் நாய்போலப் பூதங்கள் பாய்ந்து சென்று பாசிகளைக் குறடுபோட்டு இழுத்துவந்து “பணத்தைக் கண்டால் பல்லை யிளிக்கிராய்; பணம்

வந்தால் இல்லாததை உண்டு என்பாய். போடு பூசை” என்று வஞ்சப்பாவினை வதைக்கின்றன.

“விழும்பூசை; பாறையில் ஒளி” என்று என்னை மறைத்துக் குருநாதர் தைரியமாக அந்தப் பூதத்திடம் சென்றார். ஏழைப் பிச்சைக்காரனைக் கண்டு “லொள்வப்” என்று குலைக்கும் தெரு நாய்போல அப் பூதங்கள் குருவைப் பார்த்து தடி கொண்டு உருமின “நில்லுங்கள்; உங்களில் ஒருவர் வரட்டும்; சமாதானம் சொல்லுகிறேன்” என்றார் குருநாதர். மால்கோடா என்ற கரியபூதம் வந்தது.

—என்ன செய்தி?

—மால்கோடா, நான் கடவுளிச்சையால் நாகத்தைத் தாண்டி எனது நண்பனுடன் செல்கிறேன்; சவர்க்கத்தின் விருப்பத்தைத் தடுக்காதே.

“இவனை ஒன்றும் செய்யாதீர்” என்று அப் பூதம் மற்றப் பூதங்களுக்கு ஏவியதும் அவற்றின் அட்டகாசம் அடங்கியது. குருநாதர் என்னை அழைத்தார்; வந்தேன்; என்னைக் கண்டதும் “குத்து, குட்டு, அடி, மிதி, கொல், கிழி, வெட்டு” என்று பூதங்கள் மீண்டும் பாய்ந்தன. மால்கோடா அவற்றையடக்கி, “இந்தப் பாதை காடுமுடானது; 1266-ம் ஆண்டுகளுக்கு முன்னே ஏசுநாதர் இங்கே இறங்கியபோது பூகம்பம் ஏற்பட்டுப் பாறைகள் உடைந்தன. உங்களுக்கு வழி காட்டப் பத்துப் பூதங்களைத் தருகிறேன்” என்று அவற்றை அழைத்து எங்கள் முன் நிறுத்தியது; அவை பல்லை நெரு நெரு வென்று கடித்தன; உருமின. “ஐயோ, பயமாயிருக்கிறதே நாம் தனியே செல்வோம்” என்றறியேன். “இவை உன்னைப் பார்த்து இந்த பயங்கரச் சேட்டைகள் செய்யவில்லை. இங்கே வஞ்சர், கஞ்சர், பணத்திற்காக மானத்தை விற்பவர், மோசத்

பேய்களை ஏய்த்த கம்போதன்

தரகர் இருக்கிறார்கள். அவர்களை ஒழிக்கவே இப் பூதங்கள் துடிதுடித்து இப்படிச் செய்கின்றன” என்று என்னைத் தைரியப்படுத்தினார் குருநாதர். பூதங்கள் குறும்புத்தனமாகப் பல்லையிளித்து நாக்கைக் கடித்து ஊத்தை வாயைத் திறந்து ஆபாசமாகச் சத்தமிட்டுச் சென்றன.

22. பேய்களை ஏய்த்த கம்போதன்

நான் ரணவீரர் போர்ப் பயிற்சி செய்வதைப் பார்த்திருக்கிறேன்; போர் முரசுதிரக் கேட்டிருக்கிறேன்; போர்க்கள ரகனையை நேரே கண்டிருக்கிறேன்; ஆனால், இந்த நரகப் பேய்க் கூட்டங்கள் செய்யும் அட்டகாசத்தை எங்குமே கண்டதில்லை. பத்துப் பூதங்களைப் பின்பற்றி நாங்கள் சென்றோம்; கப்பலை வழிமறிக்கும் கடற்பன்றிகள் போலே தார் நாற்றத்தில் உழலும் பாவின்கள் வழியில் குறுக்கிட்டனர். குளத்தோரம் தலையை நீட்டிக் கொடகொட வென்னும் தவளைகள் போலிருந்த சிலர், பூதங்களைக் கண்டதும் விருட்டென்று தார் ஓடையில் ஓடி யொளிந்தனர்.

“எங்கே ஒளிகிறாய்” என்று அவர்களுள் ஒருவனை ஒரு பூசும் பிடித்துக்கொண்டது; அந்த ஆள் தூண்டில் மீன்போல பூதத்தின் கையில் தொங்கினான். “இவனை உனது சூலத்தால் குத்தி அக்கக்காகக் கிழித்துப் போடு” என்றன பூதங்களெல்லாம். “குருவே, இவன் என்ன குற்றம் செய்தான்?” என்று பரிதபித்துக் கேட்டேன். குருநாதர் அந்தப் பாவி-மனிதனையே வினாவினார். அவன் அழுது கொண்டே சொன்ன தாவது:

“நான் கம்போதன்; ஊர் நவார்; என் தாயார் சீமாட்டி; அவள் ஒரு விபசாரனை மணந்தாள்; அவன்

என் தாயார் பொருளையெல்லாம் பறித்துத் தூர்விநி யோகம் செய்து வெட்டை முற்றிக் கட்டையிலேறினான். தாயார் என்னை நவார் சமஸ்தானத் தலைவரிடம் ஒப்பித் தாள். சமஸ்தானத் தலைவர் என்னை அன்புடன் வளர்த்தார். நாளடைவில் எனக்கு உயர்ந்த பதவி கிடைத்தது. ஆனால், நான் நியாயம் பாராமல் ஏராளமாக லஞ்சம் வாங்கினேன். பணம் நிரம்பத் தருவோருக்கெல்லாம் உத்தியோகம் பண்ணிவைத்தேன். தகுதியுள்ள பலரை வருத்தினேன்; எனது வஞ்சனையால் இந்தக் கதிக் காளானேன்” என்றான்.

“இந்தப் பயலைக் கிழித்துக் கொல்லுமுன் இன்னும் கேட்கவேண்டியதைக் கேளும்” என்றன பூதங்கள். “கம்போதா, உன் பின்னால் ஒருவன் வந்தானே அவன் யார்?” என்று வினாவினர் குரு.

“அவனா? அவன் கோமிடா, படுமோசக்காரன். அவன் எஜமானை இந்தப்புறம் குல்லப்போடுவான்; அந்தப்புறம் அவன் பகைவரைத் தூண்டிவிடுவான். முன்னே, “ஹ ஹ ஹா” என்று இளிப்பான்; பின்னே மெள்ள கோள் சொல்லிக் குண்டுணித்தனம் பண்ணி ஆளைக் கெடுப்பான் — பகைவரிடம் பணம் வாங்கிக் கொண்டு, தனது எஜமானை மோசம் செய்வான்; கப்பலோட்டிகளை வஞ்சித்தான். அவன் அடிக்கடி இன்னொரு விபசாரனுடன் பேசுகிறான். அந்தப் பேர்வழி ஒரு அரசனது விதவையை வசப்படுத்தி மோசம் செய்த பலே பேர்வழி.” —இந்தப் பயங்கரப் பூதங்கள் என்னை விடுவித்தால் உங்களுக்குச் சில இதாலிய நண்பரை அழைத்துவருவேன். இவர்களைக் கண்டால் அவர்கள் நடுங்குவார்கள்; வரமாட்டார்கள்,” என்றான் கம்போதன். “அப்படிச் செய்யலாம்” என்றேன்.

பேய்களை ஏய்த்த கம்போதன்

பூதங்கள் தங்களுள் ஏதோ பேசிக்கொண்டன. பிறகு, “தொலை வா சீக்கிரம்; வஞ்சித்தாயோ, உன்னைத் தூக்கிவந்து பிய்த்தெறிவோம்” என்று பூதங்கள் அவனைவிட்டு அப்புறம் சென்று ஒளிந்திருந்தன.

விட்டதுதான் தாமதம். கம்போதன் தார் ஏரியில் ஓடி ஒளிந்து கொண்டான். பலே பேர்வழி. “வஞ்சித்தாய்! பயலே இரு, சொல்லுகிறோம்” என்று பூதங்கள் அவனைப் பிடிக்க முயன்றன, முடியவில்லை. ஆள் வெகு ஆழத்தில் பதுங்கினான். பூதங்கள்: சினந்தன, “நீதானே டா அவனை விடச்சொன்னாய்! நான் விடும்போது நீ ஏன் பேசாதிருந்தாய்” என்று அவர்களுள் சண்டை வலுத்தது.

இதுதான் சமயமென்று நாங்கள் நழுவிச் சுரங்க வேலைக்காரர்போலே தலைகுனிந்து மௌனமாகத் தனியே சென்றோம். இப் பூதங்கள் முயலைத் தூரத்தும் வேட்டைநாய்போலே எங்கே என்பேரில் பாய்ந்து பற்றுமோ என்று நான் அஞ்சினேன். ஏனெனில், இதாவிய நண்பரை எனக்காக அழைத்து வருவதாகவே கம்போதன் தபாய்த்தான்.

பயந்தது சரி; பூதங்கள் “ஐவ்” என்று வெகு ஆங்காரத்துடன் சிறகடித்து என்னைப் பிடிக்க விரைந்தன. வீடு தீப்பிடித்ததும் தாய் தனது புடவையைக் கூடச் சரி செய்து கொள்ளாமல், தன் பொருளையும் கருதாமல், தன் மகவைமட்டும் ஆவலாக எடுத்து மார்பில் அணைத்து வெளியே ஓடுவாள்! அதேமாதிரி, குருநாதர் என்னைத் தனது குழந்தைபோல மார்பிலணைத்து விரைந்தார்; விசைச் சக்கிரத்தைச் சுழற்றும் வேக அருவி பாய்வதுபோலே ஆறும் கணவாயில் பாய்ந்தார். பூதங்கள் அங்கே வர முடியாது; அவற்றின் அதிகாரம் ஐந்தாம் கணவாயுடன் சரி.

23. ஆஷாடபூதிகள் நரகம்

ஃபிரடரிக் மன்னன் கடுங்குற்றவாளிகளுக்குக் கனமான ஈயச்சட்டை மாட்டி அவர்களை எரியில் தள்ளச் சொல்லுவான். ஈயம் உருகி, உடல் எரிந்து கருகிப் போகும். அந்த ஈயச் சட்டை ஒரு தூசிமாத் திரம். இதோ ஆறும் நரகத் தீயில் வேகும் வேதாளங்களைக் காண்கின்றேன். அவர்கள்மேல் கனமான உடுப்பு மாட்டியிருக்கிறது. அது பளபளக்கிறது; 'தங்கமா? வெளிக்குத் தங்கப்பூச்சு; உள்ளே காரீயம். அந்தக் கணத்தால் நடக்கமுடியவில்லை; ஆயிரக்கணக்கான வேதாளங்கள் எங்களைத் தாண்டிச் சென்றன. என் பாஷையறிந்த யாராவது இருக்கமாட்டாரா என்று நான் ஆவலாகப் பார்த்தேன். அப்போது, "நில், நாங்கள் உன்னுடன் பேசவேண்டும்" என்று இரண்டு இதாலிய வேதாளங்கள் வந்தன; என்னைக் கூர்ந்து பார்த்தன. "நீ உயிருடன் இங்கெப்படி வந்தாய்; இது ஆஷாட பூதிகள் நரகம் அல்லவா? நீயும் மேற்படியா? நீ யார்?" என்றன. என் வரலாற்றைச் சொல்லி, "நீங்கள் யாவர்? கண்ணீர் விடுவதேன்?" என்று கேட்டேன். சொன்னார்கள்:

"நாங்கள் சமப்பது கனமான ஈயச்சட்டை; எங்கள் குணத்தைப்போலவே அது வெளிக்குப் பொன் மினுக்குகிறது. நாங்கள் பொலோஞ் வாசிகள்; என் பெயர் கதலானன் (Catalans); அவன் பெயர் லொட ரிங்கன் (Loderingo). நாங்கள் அஞ்ஞானிகளையும், நாத்திகரையும் கிறிஸ்து சமயத்திற்குத் திருப்புவதாகச் சொல்லிப் போப்பிடம் பணமும் அதிகாரமும் பெற்றோம். ஃப்ளாரன்ஸிற்கு வந்தோம்; அது உன் ஊர். அவ்வூர் இரண்டு கட்சியாயிருந்தது: (1) கெல்ஃப்,

(2) கிபெலின். ஊர் இரண்டானால் கோமாளிக்கு எனிது. தமக்குள் பிரிந்த அவ்வூராருக்கு அன்னியரையே பிடிக்கும். எங்களை அவர்கள் வரவேற்றனர்; அதிகார மீந்தனர்; அதிகாரம் வந்ததும் கண் தலை தெரியாமல் அகங்கரித்தோம்; சமயத் தொண்டின் பெயரால் வந்த நாங்கள் அரசியல் சக்கரத்தைக் கைப்பற்றினோம். உடனே கொபலின் ஆட்களைத் தூர்த்தியடித்தோம்; அவர் வீடுகளை எரித்தோம். பிறகு, போப்பைப் போற்றுவதுபோலப் பாசாங்கு செய்து சுகபோகங்களை அனுபவித்தோம். அந்த மயக்கத்தில் மதத்தொண்டு மறந்தேபோனது. இவர்கள் ஆனந்தச்சாமிபார்கள் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவர். தூயவெள்ளை ஆடை அணிபவர்; செஞ்சிலுவையும் நட்சத்திரக் குறியும் தாங்குவோர். இவர்கள் கைம்பெண்களையும் குழந்தைகளையும் பாதுகாப்பவர். கிறிஸ்து தருமத்தை எல்லாரும் நம்பும்படி உருக்கமாகப் போதிப்பவர்.

ஆனால், மேற்சொன்ன இரண்டு சகோதரர்களும் ஆனந்தச்சாமிக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்து விஷயானந்தச் சாமிகளாபினர்! ஆஷாடபூதிகள்!

அதோ, அங்கே ஒருவன் சிலுவையிற் அறையப் பட்டு வருந்தினான். அவன் யாரெனக் கேட்டேன். "இவனே கைஃபாஸ்; ஏசுநாதரைச் சிலுவையிற் றம்பாரசிபரைத் தூண்டியவன், யூதன். இவனே உலகில் இன்று யூதர் படும் துயர்களுக்கெல்லாம் ஆதி காரணன்" என்றனர் இருவரும்.

அவர்களை நல்வழி கேட்டறிந்து நாங்கள் மேலே சென்றோம்.

24. திருடர் நரகம்

ஜனவரி இறுதி; சூரியன் கும்பராசியில் தோய்ந் திருக்கிறது; அதன் கதிர்கள் வெப்பறுகின்றன; இரவும் பகலும் சமமாகிறது; பனி மெல்லக் கரைகிறது. இனி நமது ஆடு மாடுகளுக்கு நல்ல தீனி. கிடைக்குமென்று குடியானவன் புலன்களில் புல் செதுக்கப் போகிறான். அச் சமயம் புலன்களெல்லாம் வெண்பனி மூண்டிருக்கின்றன; புல்லில்லை; ஆடு மாடுகள் பசியால் துடிக்கின்றன; குடியானவன் மனம் வருந்தி ஆடுமாடுகளை ஒட்டிக்கொண்டு இரை தேடிச் செல்கிறான். அதுமாதிரி நாங்கள் வழிதப்பி வருந்திப் பாதை தேடினோம்; பூதங்கள் பொய் வழி சொல்லி எம்மை ஏமாற்றின. குருநாதர் என்னைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக் கவனமாக வழி நடத்தினார். கைதேர்ந்த தொழிலாளி ஒரு வேலையை முடிக்கும்போதே அடுத்த வேலையை நிதானிப்பது போல எனது குருநாதர், கரடுமுரடான பாதை ஒன்றைத் தாண்டும்போதே, மேலே செல்ல வேறொரு வழியைக் காண்பார். “இந்தப் பாதையைக் கெட்டியாகப் பிடித்துக்கொண்டு, மெல்ல அதோ அந்தப் பாதையில் எட்டுவைத்து நட” என்பார். நான் அவ்வாறே செல்வேன்; குறுகல், திருகல், ஓடிசல்—அப் பாதைகளில் மனிதர் நடப்பது அசாத்தியமாகும்; ஊனில்லாக் கவிஞர் காற்றுப்போலே தாவிச் செல்வார்; ஊனுடல் சமக்கும் நான் களைத்து வியர்த்து அயர்ந்து போனேன். நான் அங்கேயே உட்கார்ந்து போக நினைத்தேன்; “அன்னத்தாவியில் படுத்துறங்கினால் காரியம் நடக்குமா? தூங்குமுஞ்சிக்குப் புகழ் கிடையாது; புகழில்லா வாழ்க்கை, காற்றில் புகை, நீர் மேல் நுரைபோலும்—உம், தைரியம், களைப்பை மற;

உடலுக்கு அடிமைப்படாதே; சோம்பலுக்கு இடங்கொடாதே. இன்னும் எத்தனையோ படிகளைத் தாண்டவேண்டும்; திடமனத்துடன் எழுந்திரு” என்றார் குருநாதர். “ஆம், எழுந்தேன், துணிந்தேன்” என்று என்னைத் திடப்படுத்திக்கொண்டு, முன் சென்றேன். கத்திபோல் கூரிய நொருக்குப் பாறைகளைப் பொறுமையாகத் தாண்டிக்கொண்டு ஏழாம் கணவாய்க்கு வந்தோம்.

அங்கே ஏகக் கூக்குரல்; பேச்சுக் கேட்கிறது; இன்னதென்று விளங்கவில்லை. கிட்டப் போனோம். ஆ, பயங்கரம், பாம்புகள், விஷப்பாம்புகள்—ஆயிரக் கணக்கான பாம்புக் கூட்டங்கள் “புல்புல்” என்று சீறி நஞ்சுமிழ்கின்றன. தேள்முதல் ஏழுதலைப் பாம்பு வரையில் எல்லா விஷ ஜந்துக்களும் அங்கே சுரு சுருப் பாக ஓடுகின்றன. அவற்றிற்கிடையே சிர்வாணமாக “ஐயோ, ஐயையோ!” என்றலறிப் புடைத்து வேதாளங்கள் ஓடுகின்றன. அவர்களைப் பாம்புகள் கையிலும், காலிலும், இடுப்பிலும், கழுத்திலும் சுற்றிக் கொத்திப் பிடுங்குகின்றன. பெரிய பாம்புகள் அவர்களை விழுங்குகின்றன. ஃபெனிகஸ் என்ற பறவை பல்லாண்டுகள் வாழ்ந்து தன்னையே சுட்டுச் சாம்பலாக்கும்; அச்சாம்பலிலிருந்து மீண்டும் முன்போல் எழுந்து விளங்கும். அதேமாதிரி இங்கே பாம்புக் கடிபட்ட ஒருவன் விஷத் தீயால் எரிந்து சாம்பலானான். அதிசயம்! மறுபடியும் சாம்பலினின்றும் அவனே எழுந்தான்.

மீண்டும் கடி—சாம்பல்! இந்த மாதிரி விஷப் புழுவாய்த் துடிக்கும் வேதாளங்கள் ‘சூய்யோ முறையோ’ என்றலறின. அறத்தின் கொடுமை யென்னே! என் மனம் அச்சமும் இரக்கமும் கொண்டு திகைத்தது. இவர்கள் என்ன குற்றம் செய்தார்கள்? எனது குரு

நாதர் ஒருவனைக் கேட்டார். இதாவியனான அவன் சொன்னான்: “என் பெயர் வன்னி; நான் விலங்கு போல் வாழ்ந்தேன், திருடினேன்; கோயில் நகையைக் கொள்ளை யடித்தேன்; பிடிபட்டேன்; என்னைத் தூக்குப் போட்டார்கள். இங்கே வந்து இப்படி வருந்துகிறேன். ஃப்ளாரன்வில் போர்ப் புயல் கிளம்பும்; அந்தப் போப்பின் கட்சிதான் வலுக்கும்; மற்றவருக்குச் சனியன் பிடிக்கும்; நீயும் வருந்துவாய்; எல்லாம் அந்த சாமிக்குத்தான் சம்மதம். “சாமியே, எல்லாம் உன்னால்; பழி உனது; உன்னை மீறுகிறேன்” என்று அக் திருடன் நொட்டுக் காட்டினான், அகங்கரித்தான். அச் சமயம் ஒரு கொடிய பாம்பு அவன் கழுத்தைச் சுற்றி “பேசாதே” என்பதுபோல் இறுக்கியது; மற்றொரு பாம்பு நொட்டுக் காட்டிய கையைச் சுற்றியது; ஆள் பதறி ஓடினான்.

25. காகன்

அப்போது ஒரு குதிரை-மனிதன் “எங்கே அந்த முரடன், எங்கே அந்தத் திருடன்” என்று வெகு கோபத்துடன் துரத்திவந்தான். அவன் உடம்பு முழுதும் பாம்பு மயம்; அவன் தோளில் ஒரு கொடிய பாம்புப் பறவை (dragon) இருந்தது. அதன் சிறகு விரிந்திருந்தது; மூச்சு நெருப்பாயிருந்தது; அது மேலே பட்டவரைச் சுட்டெரிக்கும். எனது குருநாதர் “இவனே காகன் (Cacus) பக்காத் திருடன்; தீயும் புகையும் கக்கும் வாயன், பேயன். இவன் அவந்தின் என்னும் குன்றக் குகையில் வசித்தான். இவன் குகை வாயிலில் வெட்டுண்ட தலைகள் குவிந்திருக்கும்; இரத்த மொழுகும். ஒருதரம் இவன் சேட்டையை ஹெர் கூலியனிடம் காட்டினான்; ஹெர் கூலியன் உறங்கும்

போது, அவன் மாடுகளில் எட்டடைத் திருடினான்; விழித்தெழுந்த ஹெர்கூலியன் காகனைக் கதையாலடித்துக் கழுத்தைப் பிசைந்து கொன்றான். காகன் ஹெர்கூலியனை நூறடி அடித்தான்; பத்துக்கூட ஹெர்கூலியனுக்கு உறைக்கவில்லை. கொடிய திருடனை “இவன் காகன்” என்பர். எனது குருநாதர் இப்படிப் பேசும் போது காகன் மறைந்தான்; உடனே மூன்று வேதாளங்கள் வந்தன. “நீ யார்” என்று என்னை மிரட்டின. “பேசாதே” என்று குரு என் வாயைப் பொத்தினார். திடீரென்று ஒரு கொடிய நாகம் ஒரு வேதாளத்தைக் கொடிபோல் சுற்றியது; கன்னத்திலும் பின்புறத்திலும் கொத்தியது; ஆளை முறுக்கிக் கசக்கிப் பிழிந்தது.

தீயில்பட்ட காகதம் சிறிதுநேரம் தீ நிறமாவது போலவே, ஆளும் பாம்பெனத் தோன்றி உருத் தெரியாமல் மறைந்தான். கடுநிறப் பாம்பொன்று மின் போல விரைந்து இன்னொரு வேதாளத்தைத் தொப்புளில் பிடுங்கியது. தூக்கம் வந்து கொட்டானி விடுகிற வன்போலவும், காய்ச்சற்காரன்போலவும், வேதாளம் பாம்பைப் பார்த்து வாயைத் திறந்து கல்லைப்போல் அசைவற்றது. பாம்பும் அவனையே பார்த்திருந்தது. ஆச்சரியம்! வேதாளத்தின் மனித வுடல் மாறியது; கால்கள் ஒன்றாயின; கைகள் அக்குளில் மறைந்தன; நாப்பிளந்தது; தோல்சட்டை வந்தது. மனிதன் பாம்பானான்; பாம்பின் வால் மறைந்தது; கால் வந்தது; கை முளைத்தது; பாம்பு மனிதனானது. பாம்பான மனிதன் கணவாய்க்குள் ஊர்ந்து சென்றான். மனிதனான பாம்பு, “உந்த பூலோ என்னைப்போலவே நரகத்தில் சிலகாலம் பாம்பாய்த் திரியட்டும்” என்றது.

திருட்டுப் பாவம் இப்படி ஆளைப் பாம்பாக்குகிறது. ஆ! ஃப்ளாரன்ஸ் உன் புகழ் கடலிலும் நிலத்தி

லும் சிறகடித்துப் பறக்கிறது? நரகத்திலும் உன்னவ
ரே, உன் புகழே! உன் மைந்தனை எனக்குத்தான்
அவமானமாயிருக்கிறது. வயதாக ஆக உன் விதியை
நினைத்து நினைத்து என் துக்கமும் அதிகமாகிறது.

26. யூலிஸீஸ்

மீண்டும் கூரிய பாறை வழி. குருநாதர் என்னைக்
கைதூக்கி விட்டார்; படிப்படியாக ஏழாம் கணவாயைக்
கடந்து எட்டாம் கணவாயின் வளைவை அடைந்தோம்.
மனித விபல்பு செய்யும் பிழைகளையும் அதனால்
வரும் நரகவேதனைகளையும் எண்ணியிருக்கினேன். கீழே
நோக்கினேன். சில்வண்டு கத்தும் கோடையிரவில்,
குடியானவன் தான் திராக்ஷ வளர்க்கும் கணவாயை
எட்டிப் பார்க்கிறான். அக் கணவாய் முழுதும் மின்
மினிப் பூச்சி மயமாயிருக்கிறது. அதுபோலவே
எட்டாம் நரகக் கணவாய் சிறு சிறு சுடர்களால் நிரம்பி
யிருந்தது. வீண்ணேறும் எலிஜாவின் தேர்போலே
அந்த இருட் கணவாயில் தீக்கொழுந் தேங்கியது.
ஒவ்வொரு தீச்சுடரிலும் ஒரு பாவி மூழ்கியிருந்தான்.

“அன்பா, இத்தீக் கொழுந்துகள் ஒவ்வொன்றும்
ஒரு வேதாளத்தைச் சூழ்ந்தெடுக்கிறது” என்றார் குரு
நாதன். “அறிந்தேன்; அது இரண்டாகப் பிரிந்தெரி
யும் தீக் கொழுந்தின் விவரமென்ன?” என்று கேட்
டேன். அதுவே யூலிஸீஸ், தியமேது (Droinede)
ஆகிய இருவரும் வருந்தும் தீ. இருவரும் ஒரே கோ
பத்திற்குள்ளாகி ஒரே நெருப்பில் வருந்துகிறார்கள்.

தியோமேது திராய் போர் வீரரூள் ஒருவன்.
அவன் ஏனனுடன் (Enie) போர் புரியும்போது இருட்
டில் வீனலைக் காயப்படுத்தி விட்டான். திராய்ப்போரில்
யூலிஸீஸ் துணைவனாயிருந்தவன் தியமேது திராய்

போருக்குப் பிறகு தனது சொந்தவூர் சென்றான் ; அங்கே தன் மனைவி இன்னொருவனுடன் சேர்க்கை வைத்திருந்ததை அறிந்து “சை, இந்த விபசாரி முகத்தில் விழிக்கக்கூடாது” என்று இதாலிக்கு ஒடிப் போய் வசுத்தான். யூலிவிஸ் இதாகா மன்னன் ; திராய் வீரரில் முதன்மையானவன். இவனே பெரிய மரக் குதிரை செய்யச் சொல்லி அதில் வீரர்களை ஒளித்தான். அக் குதிரையை திராயர் கோட்டைக்குள் இழுத்துச் சென்றனர் ; நள்ளிரவில் அதனுள் ஒலிந்த யூலிவிஸ் முதலிய வீரர் குதித்துத் திராயைக் கைப்பற்றித் தீயிட்டெரித்தனர். இசுனாலேதான் எனன் தனது தந்தையைத் தூக்கிக்கொண்டு ரோமிற்குச் செல்ல நேர்ந்தது ; ரோம ராஜ்யம் உண்டானது ; மரக்குதிரை வஞ்சனையால் யூலிவிஸ், தியமேது இருவரும் நரகத்தீயில் வாடுகின்றனர். இருவரையும் நான் பார்க்க ஆவலாயிருந்தேன். குருநாதர் என்னை அழைத்துச் சென்று தாமே உவர்களிடம் என் விருப்பத்தைத் தெரிவித்தார்.

—தீயில் வருந்தும் இரு வீரர்கள், நான் திராய் போரில் விளங்கிய ஏனணைப்பற்றி அரிய செய்யுள் இயற்றினவன் ; யூலிவிஸ் இறுதி நாட்களைப்பற்றி அரிய விரும்புகிறேன் ; இயன்றால் சொல்லுங்கள்.

கீண்டசுடரில் இருந்த யூலிவிஸ் வணக்கமுடன் இங்குமட்கும் உலாவிப் பிறகு பேசினான்.

—திராய்ப் போருக்குப் பிறகு நான் இதாகாவிற் குப் புறப்பட்டேன். வழியில் எனது நண்பரை ஸெர்ஸி என்னும் மாயக்காரி பன்றியாக்கிவிட்டாள். நான் அவளை இணக்கி வென்று நண்பரை மீட்டேன். ஸெர்ஸி என்னைக் காதலித்தாள் ; ஓராண்டுகளுக்கு மேல் அவள் காதலில் ஆழ்ந்திருந்தேன். வீடு வந்தேன். அதன்பிறகு உலகியல்பைச் சுற்றியறிய அவாவி

னேன் ; என் கிழத்தந்தை, அருமை மகன் தெலிமாகஸ், என் காதல் மனைவி பெனிலோப் இவர்களைப் பிரிந்து சில வீரத்தோழருடன் ஒரே படகில் எல்லையற்ற கடலிற் சென்றேன். மொராகோ வரையில் உள்ள தீவுகளை யெல்லாம் சுற்றிப் பார்த்தேன். உலகின் நன்மை தீமை களை அறிந்தேன். எனக்கும் நண்பருக்கும் முதுமை வந்து, உடல் தளர்ந்தது ; அப்போது எமது படகு ஜிப்ரால்டரைக் கடந்தது. அதற்குமேல் தாண்டிச் செல்லக்கூடாது, அபாயம் என்பது ஹேராகூலின் கட்டளை. “ துணைவர்கள், நாம் எத்தனையோ விபத்துக் களை எதிர்த்து வென்றோம் ; மேலைக் கடலுக்கு வந்துள்ளோம். இனி நாம் நீண்டகாலம் வாழப்போவ தில்லை ; வீரத்துணிவுடன் இறப்போம், நாமும் மனிதர் தாமே, வீர்தாமே ; தைரியமாக முன்சென்று இதற்கப் பாலுள்ள நாடுகளைப் பார்ப்போம். விலங்குகளைப்போல் மடமையில் வாழோம் ; நாம் நாளுக்குநாள் அறிவோங்கி வாழ்வோம் ” என்றேன். எனது நண்பர், “ செல்வோம், முன்னே ” என்றனர். சென்றோம் மேற்கே. இரவு இருள் ; விண் மீன்கள் எல்லாம் மின்னுகின்றன ; வடமீன் மட்டும் கடல் மட்டத்தை விட்டு உயரவில்லை ; நாங்கள் இந்தக் கடலில் இறங்கிய பிறகு ஐந்து முழுத் திங்களைக் கண்டோம். பிறகு ஒரு பெரிய மலையைக் கண்டோம். “ புதிய உலகத்தைக் கண்டுபிடித்தோம் ” என்று எல்லாரும் வியந்து மகிழ்ந்தோம். எங்கள் மகிழ்ச்சி மண்ணானது ; திடீரென்று ஒரு பேய்ப்புயல் அடித்தது. எங்கள் படகு மூன்றுதரம் வட்டம் சுற்றிக் கடலில் ஆழ்ந்தது. அத்துடன் நாங்களும் கடலில் மூழ்கினோம்.

27. கீதோ

இவ்வாறு சொல்லி யூலிவிஸ் மௌனமாக மறைந்தான். வலிவிலித் தீவில் ஒரு கொடுங்கோல் அரக்கன் இருந்தான்; அவன் ஜனங்களைக் கொலை செய்ய ஒரு யந்திரம் கண்டுபிடித்தான்; அது காளை மாதிரிச் சத்தம்போடுவதால் ஸிஸிலிக் காளை எனப்படும். அதில் மக்களைத் திணித்துக் கொலை செய்து இரத்தம் பிழியும்போது பெரிய இடிமுழக்கம் உண்டாகும்; அப்படிப்பட்ட சத்தம் இப்போது உண்டானது. எல்லாம் வேதாளங்கள் வேதனை தாங்காமல் போடும் கூக்குரல்களே. இச் சத்தத்தாடு “இனிய இதாலியிலிருந்து இங்கேன் வந்தாய்? போ, பேசாமல்; நான் லாடினத்தில் பிறந்தவன்; அங்கே செய்த பாவத்தை இங்கே அனுபவிக்கிறேன்; எனது ரோமாஞா நாட்டில் கலகம், கிலகம் உண்டா சொல்” என்றொரு தொண்டை கிழிந்தது.

குருநாதர் கட்டளையின்மேல் “பாதாளத்தில் ஒளிந்து பேசும் வேதாளமே, உனது ரோமாஞாவின், கொடுங்கோல் உள்ளத்தில் சண்டையில்லாத நான் உண்டோ? ராவென்னாவில் மட்டும் சண்டை கிடை பாது. அங்கே கீதோவின் கழுகு விருது விளங்குகிறது; அக் கழுகின் அகன்ற இறக்கை சொவியாவுக்கும் அமைதி நிழலளிக்கிறது. மற்றப்படியெல்லாம் கொடுங்கோலுக்கும் சுதந்திரத்திற்கும் ஓயாப் போர்தான், இரத்தவெள்ளந்தான்! நீ யார் சொல்” என்றேன்.

வேதாளம் குமுறும் நெருப்பூடு பேசியது: “நான் முதலில் போர்வீரனாயிருந்தேன்; கொடிய பாபங்களைச் செய்தேன்; வருந்தினேன்; ஃப்ரான்

விஸ்கன் சங்கத்தைச் சார்ந்து திருந்தினேன். ஆனால், போப் போனிஃபிஸ் VIII என்னை மறுபடியும் கெடுத்தான். எப்படி என்று கேள்; எனது தாயார் எனக்குச் சிங்கத்தின் வீரத்தைத் தந்தாள்; நரித் தனம் எனக்குத் தெரியாது; அமைதியாக விவாதங்களைத் தீர்க்க எனக்குத் தெரியும். நான் உலகம் அதிரும்படி சத்தம்போட்டுப் பேசிய காலமும் உண்டு; ஆனால், வயதாக ஆக எனக்கு அடக்கம் மிகுந்தது. துறை முகத்தை அணுகும் கப்பல் பாய்களைச் சுருக்கிச் செல்லும்; அதுபோல் நான் பணிவுடன் நடந்தேன்; காயைப் பிடுங்குவது கடினம்; கனியைப் பறிப்பது எளிது; அதுபோலே அனுபவத்தால் கனிந்த என் மனம் யாருக்கும் இனிதாக இணக்கமாக நடந்தது. முன்னே இனிதெனச் செய்த பாபங்களுக்காகப் பின்னே மிகவும் வருந்தினேன். என் பாபங்களை ஒப்புக் கொண்டு ஆண்டவனிடம் மன்னிப்புப்பெறத் துடித்தேன். அச்சமயம் போனிஃபிஸ் VIII லாடோன் என்ற இடத்தில் கோலோலு என்ற குடும்பத்தைப் பகைத்து அவர் வீட்டைத் தீயிட்டுக் கொளுத்தச் சொன்னான். இந்தப் பாபம் செய்தால், முன் பாபங்களை யெல்லாம் மன்னிப்பதாகச் சொன்னான். அம்மட்டோ? பின்னால் நான் செய்யப்போகும் பாபங்களைக்கூட மன்னித்து விடுவதாகச் சொன்னான். 'கனிந்தமொழி களால் காரியம் ஆகும்' என்றேன், கேட்கவில்லை. அவன் அகம்பாவக் காய்ச்சலைத் தணிக்க என்னை வசப்படுத்தப் பார்த்தான். அவன் போதையில் பேசுவதுபோலிருந்தது; நான் மௌனமானேன். "தெரிய மாயிரு; உன் பாபங்களை நான் மன்னிக்கிறேன்; சுவர்க்கத் திறவுகோல் என்னிடம் அல்லவா உள்ளது; அதைத்திறக்கவும் மூடவும் என்னால் முடியும்"

பழிகாரர் நரகம்

என்றெல்லாம் நயமாகப் பேசி என்னை இணக்கினான்; இணங்கினேன்; அவன் பதவி நிலைக்க நான் பாவம் செய்தேன்; நான் இறந்தபின் பிரான்வில் முனிவர் என்னைக் காக்கவந்தார். ஒரு தூதன் தடுத்து என் பாபத்திற்காக மினோலிடம் தள்ளினான். மினோஸ் வலை எட்டுத்தரம் வளைத்துக் காட்டினான். நான் எட்டாம் நரகத்தில் வீழ்ந்து தீயில் வருந்துகிறேன். அந்தப் போப்பும் அப்படியே வருந்துகிறான்.”

கதோ மறைந்தான்; நாங்கள் ஒன்பதாம் கணவாய்க்கு வந்தோம்.

28. பழிகாரர் நரகம்

ஒன்பதாம் நரகத்தில் நாங்கள் கண்ட கொடுங் காட்சியை வர்ணிக்க வார்த்தை காணாது! பிறர்மேல் வீண் பழி சொல்வோர், மித்திரபேதம் செய்யும் துஷ்டர், சன்மார்க்க நம்பிக்கையில்லாதவர்—இவர்கள் இங்கே சித்திரவதை செய்யப்படுகின்றனர்; இப்பாவிகளின் அவயவங்கள் சின்னாபின்னமாகச் சிதறிக் கிடக்கின்றன. அபுலியா போரில் துரோஜர் (Trojans) கொன்று குவித்த உயிர்களுக்குக் கணக்கில்லை; அவர்களிடமிருந்து பறித்த மோதிரங்களே மலைபோலக் குவிந்திருந்தன என்று ரோமன் சரித்திரப் புலவர் லீவியஸ் சொல்லுகிறார். இந்தமாதிரியே ரோம், கார்த்தாகம், பிரான்ஸ் முதலிய நாடுகளில் வஞ்சப் போர் மூட்டிப் படுகொலை செய்த பாவிகளெல்லாரும் இங்கே சின்னாபின்னமாகச் சிதறிக் கிடக்கின்றனர். (இந்த நரகில் முகம்மது, அலி ஆகியோரையும் சேர்த்து வர்ணிக்கிறார் கவி. நபி நாயகத்திடம் எனக்குப் பரம பக்தியுண்டு; ஆதலால், இப் பகுதியை விட்டு

விடுகிறேன்.) சிலர் முகவாய்க்கட்டை முதல் அடிவயிறு மட்டும் இரண்டாகப் பிளந்து கிடந்தனர். அவர் குடல் திறந்து நாற்ற மடித்தது. அவர்கள் செய்த பாவங்களைக் குருநாதர் சுட்டிக்காட்டி விளக்கினார். அவர்களில் ஒருவன் என்னைக் குறிப்பாகப் பார்த்தான். குருநாதர் “இவன் உயிரோடிருப்பவன்; பாவியல்லன்; நரக வட்டத்தின் துயரைப் பார்த்துச் செல்கிறான். நான் இறந்த நிழல்; அவனை நடத்திச் செல்லுகிறேன்; இது உண்மை” என்றான். வேதாளங்கள் என்னையே குறிப்பாகப் பார்த்தன. மூக்கறுந்து, ஒரு காதிழந்து வாயில் இரத்த மொழுகும் ஒரு வேதாளம் தனது கதையைச் சொன்னது:—“நீ ஒரு குற்றமும் செய்யாதவன்; இங்கே வந்தாய்; நான் மெதிஸினு வாசியான பியேரோ; அந்த ஊரில் நான் கலகமுண்டு பண்ணிக் குடிகளைக் கெடுத்தேன்; அதனால் இங்கே இப்படி அனுபவிக்கிறேன். நீ மீண்டும் இனிய இதாவிக்குச் செல்வாய்; ஒரு ஜோசியம் சொல்லுகிறேன் கேள். ஃபாலோ நகரில் கீதோகாஸரோ, ஆஞ்ஜலோககாலோ என்று இரண்டு உத்தமச் செல்வர் இருக்கிறார்கள். அவர்களை ரிமினிக் கொடியன் ஒரு விருந்திற்கு வரச்சொல்லி நயமாக அழைப்பான்; வழியில் ஃபோகாரா மலையினருகே பெரும் புயல் கிளம்பும்; அந்த இடத்தில் அந்த உத்தமரைக் கடலில் வீழ்த்தி ஆழ்த்திக்கொண்டு அவர்கள் புயலில் மூழ்கியதாகக் கதை கட்டுவான் அக் கொடியன்.”

பியரோவுக்குப் பின்னால் துக்கப்பட்ட ஒரு வேதாளம் நின்றது; அது யாரெனக் கேட்டேன். “இவனே கூரியன்; “சேனை தயாரானதும் போர் புரியத் தாமதிக்கக்கூடாது” என்று பேசி, வீஸரை இவன் உட்போர் புரியத் தூண்டி இரத்தம் சிந்தினான்.

இவன் நாக்கை இங்கே தூண்டித்தனர்; இவன் பேச முடியாது” என்றான் பியரோ.

அப்பால் இரண்டு கையும் வெட்டுண்டு முகமும் இரத்தக் கறைப்பட்ட ஒரு வேதாளம் “நான் மோஸ்கா; பூண்டெல்மோண்ட் என்பவன், அமீதர் என்பவர் குலத்தில் ஒரு பெண்ணை மணப்பதாக விரும்பி நிச்சிதார்த்தமான பிறகு பேச்சுமாறி, தோநாதி என்னும் குலப் பெண்ணை மணந்துகொண்டான். அமீதர் குடும்பத்திற்கு அது பொறுக்கவில்லை; என்னைக் கேட்டனர்; ‘வாக்கு மீறிய பூண்டெல் மோண்டைக் கொல்லுங்கள்; ஒரு போடுபோட்டால் காரியம் சரி’ என்று தூண்டிவிட்டேன். பாவம், வாஸிபக் கணவன் இறந்தான்; யுவதி வருந்தினாள். இந்தக் கொலையால் ஊர் இரண்டாகி இரத்த வெள்ளம் ஓடியது. அந்தப் பாவத்தை அனுபவிக்கிறேன்” என்றது. மற்றொரு வேதாளம் வெட்டுண்ட தனது தலையையே கையில் பிடித்து முண்டமாகத் தடுமாறி, “ஐயோ, நான் பாவி. என் பெயர் பெட்ராண்டு (Betrand). ஆங்கில மன்னன் ஹென்ரி II-ஐ எதிர்த்துப் போர் செய்ய அவன் மகன் ஜானை நானே தூண்டினேன். அதனால் என் தீய மூளையைத் தாங்கும் தலை வெட்டுண்டு அதைக் கையில் பிடித்தலைகிறேன். தன் வினை தன்னைச் சுடும் என்பதை அறியுங்கள். வினை யாரையும் விடாது” என்றது. பெட்ராண்டு ஒரு கவியும் ஆவான். அவன் பாடிய போர்க் கவிகளை தாந்தேயே போற்றினான். எனினும், உறவைக் கெடுத்த பாவத்தால் அவன் இக்கதிபானான். நான் அங்கேயே திகைத்துக் கல்லெப்போல் நின்றேன். “என்ன திகைப்பு. இந்தக் கணவாய் 22 மைல் நீளம்; அத்தனை யும் இப்படிக்க காட்சிதான்; நிற்க நேரமில்லை; இன்னும்

எவ்வளவோ காட்சிகள் உள்ளன; செல் மேலே”
என்று குருநாதர் என்னை முன்னே ஊக்கினார்.

—குருவே, அதோ அந்தக் குகையில் வருந்தும்
பாவி என் சொந்தக்காரன்; அவனைத்தான் பார்த்தேன்.

—ஆம், நானும் அவனைக் குறித்தேன். அவனை
கேரிபெல்லோ என்கின்றனர். அவன் உன்னைச் சுட்டி
ஆத்திரத்துடன் பார்த்துச் சென்றான்.

—அவன் என் சிறிய பாட்டனார் மகன். பாவி
கடுமையாகக் கொலையுண்டான்.

—அவனைப்பற்றிய விசாரம் இனியேன். செல்
மேலே.

29. ரசவாதிகள் நுகம்

எட்டாவது நாகத்தின் பத்தாம் கணவாய்க்கு
வந்தோம். ஆ துக்கம்! ஒரே கூக்குரல்; காதைத்
துளைத்தது; காதைப் பொத்திக் கொண்டேன்.
வால்டிஷ்யானாவில் ஷ்யானா நதி பாய்கிறது; அங்கே
ஜடலை முதல் செப்டம்பர்வரையில் வெப்பமதிக்கம்.
அவ்விடத்தில் ஒரு ஏழை இல்லம் உண்டு. அங்கே
காய்ச்சல், பேதி, கொள்ளை நோய், அம்மை, கூயம்
முதலிய எல்லா நோயாளிகளும் வந்து அடைவர்;
நோய் தாங்காமல் அந்த அனாதைகள் கூக்குரலிடுவர்;
அதைப்போலே இந்தப் பத்தாங் கணவாயில் கூக்குரல்
கேட்டது. ரீவில் எஜினத்தீவில் ஒருகாலம் கொள்ளை
நோய் வந்து சப்ஜாடாக எல்லா மாந்தரையும் கொண்டு
போய்விட்டது. ஜடபீடர் மகன் எஸ்கன் பிரார்த்தனை
யால் ஏறும்புகள் மனிதராக மாறின. அம்மனிதர்
மீர்மிடன் என்பவர். அதுபோல் இங்கே கொள்ளை
நோய் பரவியது. அங்கிருப்போர் புண்களின் நாற்றமே
பொறுக்க முடியவில்லை. எட்டிப் பார்த்தேன்; தெய்வ

நீதியின் கண்டிப்பென்னே! பொய்க் கையெழுத்திட்டு, போலிப் பத்திரம் தயாரித்துப் பிறர் பணத்தை வாயில் போட்டுக்கொள்ளும் பாவிகள் அங்கே வருந்துகின்றனர். அவர்கள் எழுந்திருக்க முடியவில்லை. குப்புறவும் மல்லாந்தும் விழுந்து கிடக்கின்றனர். ஒருவரோ டொருவர் ஒட்டிக் கிடக்கின்றனர். சிலர் புழுப்போல் நெளிகின்றனர். சூட்டைக் காக்க முடிய இரண்டு பாத்திரங்களைப்போலே ஒட்டிக்கிடந்த இருவரைக் கண்டேன். அவர் தலைமுதல் கால்வரையில் குட்டநோய் பட்டையாகப் படர்ந்திருந்தது.

தினவு தாங்கவில்லை; ஒருவரோடொருவர் உறைகின்றனர்; நகத்தால் சொறிந்து பிடுங்கி யெடுக்கின்றனர்; கத்தியினால் செதுக்கியெடுக்கும் மீன் செதிகள் போலே குஷ்டத்தோல் உரிந்து பட்டை பட்டையாய் உதிர்கின்றது. இரக்கம்! இரக்கம்! கண்ணீர்!

“இந்த விதிக்குள்ளான இதாலியர் யாராவது இங்குண்டா?” என்று என் குரு அவர்களை வினாவினார்.

“இவ் விதி வருந்தும் நாங்கள் இதாலியரே; நீ யார்?” என்றனர் அப் பாவிகள். குருநாதர் எங்கள் விவரத்தையும் நோக்கத்தையும் சொன்னார். அவர்கள் மகிழ்ந்து என்னுடன் பேச உவந்தனர்; குருநாதர் விரும்பியபடி நான் பேசினேன்.

—நீங்கள் நீடு வாழ்க! உங்கள் பெயர், ஊர், வினை என்ன?

—நான் அரெஃஜோவில் (Arezzo) பிறந்தேன்; பெயர் கிரிஃபோலின். நான் பெரிய ரசவாதி; ரசவாதத்தால் பலரை வஞ்சித்தேன். பிஷப் ஸின்னன் மகன் அல்ஸர்டோவுக்கு “நான் ஆகாயத்தில் பறப்பேன்; உனக்கும் பறக்கக் கற்றுக்கொடுக்கிறேன்”

என்று ஜம்பமடித்தேன் ; ஜம்பம் பலிக்கவில்லை ; என்னை மகன் தூண்டுதலால், பிஷப் மாயக்காரன் என்று தீயில் போட்டெரித்துச் சாம்பலாக்கினான்.

அவனுடனிருந்த மற்றொரு பாவி, “நான் கபோஷியன் ; தாம்ரத்தைத் தங்கமாக்கி ரசவாதம் செய்து உலகை வஞ்சித்தவன், இயற்கையை வஞ்சித்தவன். இப்படி வருந்துகிறேன்” என்றான்.

30. போலிகள் வேதனை

தேபஸ் மன்னன் அதாமன் ; அவன் மனைவி ஈனோ ; அவன் மகள் சேமேலை. நல்ல அழகி ; அவள் மேல் ஜனோ பொறாமை கொண்டு துஷ்ட தேவதையை ஏவி அவள் தகப்பன் மூளையைக் கெடுத்தாள். அதாமனுக்குப் பைத்தியம் பிடித்தது. ஒருநாள் ஈனோ தனது இரண்டு மக்களுடன் அவனெதிரே வந்தாள். “இந்தச் சிங்கக் குட்டிகளைக் கொல்லுகிறேன் பார்” என்று ஒரு மகவைப் பிடுங்கிக் கடலில் துவைத்துக் கொன்றான் பாவி அப்பன். அந்த வருத்தம் பொறுக்காமல் ஈனோ மற்றொரு குழந்தையுடன் கடலில் விழுந்து இறந்தாள். சேமேலை துயரக் கடலில் மூழ்கினாள்.

பிரயம் திராய் அரசன் ; அவன் மனைவி ஹேகூபை (Hecuba). அவள் திராய்ப்போரில் தனது பத்தொன்பது மக்களையும் இழந்தாள். கிழட்டரசன் பிரயம் நாட்டையும் உயிரையும் இழந்தான். அவன் மகனையும் மகளையும் பகைவர் கடற்கரையில் கொலை செய்தனர். அதைக்கண்ட ஹேகூபை சித்தப்பிரமை பிடித்து நாய்போல் ஊனையிட்டுத் திரிந்தாள். மனத்துயர் ஆனைப் பைத்தியமாக்குகிறது. மேற்சொன்ன பரிதாபங்களையிட நான் இங்கே காணும் பரிதாபங்கள்

பன்மடங்கு கொடுமையானவை. எங்கள் முன் இரண்டு வேதாளங்கள் அவிழ்த்துவிட்ட பன்றிபோல் உருமிச் சென்றன. ஒன்று கப்போஷியோ என்னும் மற் றொன்றைக் கழுத்தில் கௌவி யிழுத்துப் புரட்டி, தொந்தியைத் தேய்த்தது. மற்றொன்று “சிச்சி மாதிரி யிருக்கிறதடா; உன் முகரைக்கட்டை. போலி வேஷத் தால் நீ செய்த குறம்பு இன்னும் போகவில்லையா” என்றது.

“அது யார்?” என்று நான் கேட்டேன். வேதாளம் சொன்னது:

“அதுதான் அந்தச் சிரிக்கி மிராவின் ஆவி; அவன் மாறுவேடம் பூண்டு தனது தகப்பனாரையே காதுவித்தான்—பொல்லாக் காழுகி. நான் சிச்சி; ஃப்ளா ரந்தீனன். என் எஜமான் புஸ்ஸோதோனாடி உயில் எழுதிவைக்காமல் இறந்தான். அவன் தம்பி ஸைமன் பிணத்தை மறைத்து, என்னை அந்தப் படுக்கையில் வைத்துத் தன் அண்ணன் தனது இறுதி விருப்பத் தைச் சொல்லுவதுபோலே நடிக்கச் செய்தான். அண் ணன் தனது சொத்தைத் தம்பிக்கே தர விரும்பிய தாக நான் சொல்லி நடித்தேன். அதற்காக ஒரு குதிரையைப் பெற்றேன். அண்ணன் சொத்தைக் கொள்ளையடித்தான் ஸைமன். அந்தப் பாவத்தை இதோ வருந்துகிறேன்.” இந்த இரண்டும் மறைந்தன. இன்னொரு வேதாளத்தைக் கண்டேன். மகோதரத் தால் அது கிண்ணாரம்போலிருந்தது. அத்துடன் காசம் பிடித்திருந்தது. அதன் உதடு முகவாய்க் கட்டை வரையில் தொங்கியது. மற்றோர் உதடு மூக்கைத் தொட்டது. அது இவ்வாறு கூச்சலிட்டது:—

“நான் அதாமன்; என் தலைவர் வேண்டியபடி ஃப்ளாரன்ஸ் பவுன் மாதிரி போலி நாணயம் அடித்

தேன் ; அகப்பட்டுக் கொண்டேன். ஃப்ளாரன்ஸ் அதிகாரிகள் என்னை உயிரோடெரித்தனர். இருந்த மட்டும் நான் சுகபோகங்களை அனுபவித்தேன். ஆர்னோ நதியின் இனிய நீரை அருந்திய நான், இப்போது ஒரு சொட்டுத் தண்ணீர்கூட அகப்படாமல் நாவரண்டு கன்னம் சுருங்கி வருந்துகிறேன். காசமும், மகோதரமும் என்னைக் கொல்லுகின்றன. ஒரு அங்குலங்கூட நகர முடியவில்லை.”

“ அந்தப்புறம் குளிர்காலக் கைகள் போலப் புகைப் பிடிக்கும் அந்த ஜோடிகள் யாவர் ? ” என்றேன். அங்கே இருவர் சேர்ந்திருந்தனர். “ நான் இங்கே விழும்போதே அவர்கள் அப்படியிருந்தனர் ; இப்போதைக்கு அவர்கள் கிளம்ப வழியில்லை. அந்தச் சிரிக்கி யூத யுவன் யோசேப்பின்மேல் பழி சுமத்தியவன் ; அந்தப் பயல் சிலேன் ; புளுகுணி கிரேக்கன். இருவரும் தீராக் காய்ச்சலால் வருந்துகிறார்கள் ” என்றான் அதாமன் ; அதைக் கேட்டதும் கோபங் கொண்ட சிலேன் அதாமனை ‘ விண் ’ என்று வயிற்றில் ஒரு உதை கொடுத்தான் ; அது பறையடிப்பது போல ‘ டொன் ’ என்றது. “ அட பயலே, வயிறு பெருத்து நகர முடியாவிட்டாலும் கை வலுவாயிருக்கிறதடா ” என்று அதாமன் சிலேன் முகத்தில் குத்துவிட்டான்.

இருவருக்கும் வாய்ச்சண்டை நடந்தது.

— அடே, போலி நாணயம் அடித்த பயலே !

— ஏண்டா பொய்க்குள்ளிப் பயலே !

— உன்னை ஜதை அடுக்கி எரிக்கும்போது உன் கை எங்கே போனது ?

— திராயில் விசாரிக்கும்போது உன் வாய் எங்கே போனது ?

அகங்காரப் பூதங்கள்

—நான் செய்தது ஒரே குற்றந்தானடா; நீ செய்தவை பல குற்றங்கள்.

—பொய்க் குதிரையின் மோசத்தைச் சொல்லாமல் திரையை அழித்த பயலே.

—சட்டிவயிற்றுப் பயலே; உன் வாய் உலர்ந்து திண்டாடுகிறது.

—உன் வாயில் வசவுதான் மிச்சம், எனக்காவது கொஞ்சம் ஈரப்பசையுண்டு. நீ வறட்டுப் பயல்.

—நரிசியன் (Narcissus) எதிரொலியான் மீது மோகங்கொண்டு நீரில் தனது நிழலையே பார்த்து மூழ்கி இறந்தான்; நீயும் நரிசியன் கண்ணாடியில் உன்னைப் பார்த்துக்கொள்.....

நான் இந்த வசைச் சிலம்பத்தை அதிசயமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன். “சட், இதென்ன சில்லத்தனமாக நீ இதைக் காதுகொடுத்துக் கேட்கிறது. இந்தச் சல்லித்தனங்களில் களிப்பது இழி குணமல்லவா? இனி இப்படிப்பட்ட வசைகளையும், கிண்டல்களையும் ஒருநாளும் நீ கேட்கக்கூடாது. வா, போவோம்” என்று என்னைக் குருநாதர் கண்டித்து கிசுகிசுத்துச் சென்றார். அச்சிலன் ஈட்டி குத்தவும் வல்லது; காயம் ஆற்றவும் வல்லது; அதுபோலவே பெரியார் சினமும் ஆம். அவர் சினம் என் குணத்தைத் திருத்தியது. முதலில் கொஞ்சம் சூடாகப்பட்டாலும் பிறகு அவர் கருணையை நான் அறிந்தேன். அன்று முதல் நான் கிண்டல், வசை, வம்பு, அரட்டைகளைக் கவனிப்பதேயில்லை.

31. அகங்காரப் பூதங்கள்

அந்திவேளை; நாங்கள் ஒரு பேச்சில்லாமல் சென்றோம்; திடீரென்று ஒரு கொம்புச் சத்தம்

காதைத் துளைத்தது; அதன் ஓசை இடி முழக்கத்தினும் கடிது; ஒரு போரில் பிரான்ஸ் மன்னன் பேரிய சார்லேஸின் படையில் ஒரு குண்டுணி செய்த துரோகத்தினால் 3,000 வீரர் பகைவரிடம் சிக்கி உயிரிழக்க நேர்ந்தது. உச்சமயம் ரோலாந்து என்னும் உண்மை வீரன், தன்னிடமுள்ள ஒரு கொம்பை ஊதினான். அது எட்டுக் கோசுக்கப்பால் இருந்த சார்லேஸ் காதிற்கெட்டியது; மன்னன் பாய்ந்துவந்து பகைவரைக் கொன்றான். அந்த ரோலாந்தின் கொம்பைக் காட்டிலும் இங்கே கேட்டது பன்மடங்கு அதிகமானது. ஓசையைப்பற்றிச் சென்றோம். சுற்றிப் பார்த்தேன்; அடுக்கடுக்காகக் கோபுரங்கள் எழுந்ததுபோலத் தோன்றியது.

—குருவே, அதென்ன கோபுரம்....?

—கண் உண்ணை ஏமாற்றுகிறது; அது கோபுரமன்று. இந்த நரகக் குழியைச் சூழ்ந்துள்ள பூதங்கள். அவர்களை, இப்போது இடுப்பு மட்டுமே காண்கிறாய்; நட விரைவாய். மூடுபனி விலகியதும் இயற்கையின் முகம் பளிச்செனத் தெரியும். அதுபோல, கிட்ட வரவரப் பூதாகாரங்கள் பளிச்செனத் தெரிந்தன. நெஞ்சு படபடத்தது.....பயம்! யானை, திமிங்கிலங்களைப் படைத்த இயற்கை இப் பூதத்தையும் படைத்தது. பூதத்தின் முகம் ரோயில் பீடர் முனிவர் கோயிலிலிருக்கும் வெண்கலக் குண்டுபோலிருந்தது. (அதன் நீளம் 11 அடி.) அதற்கேற்றபடியே கை, கால், தோள், மார்பு, பாளை வயிறு, முதலிய உறுப்புக்களெல்லாம் உரத்துப் பெருத்திருந்தன. உலகில் ஃப்ரைஃஜ்லாந்து ஆட்களே மிகவும் நெட்டையர்; அப்படி மூன்று நெட்டையர் ஒருவர் மேலொருவர் நின்றாலும் இப் பூதத்தின் கழுத்தைக்கூட எட்டமுடியாது—30 கை

உயரம்! வாய் குகைமாதிரியிருந்தது. முன்னே பரலோகத்தை ஏறியடையவேண்டுமென்று சிலர் பாபல் கோபுரம் எழுப்பினர். அவர்கள் பேச்சு ஒருவருக்கொருவர் விளங்காமல் சுத்த உளறுபடியாகும்படி செய்தார் பரமபிதா. “செங்கல் கொண்டா” என்றால், “மடையா, உன்னை மண்டையை உடைக்கிறேன் பார்” என்று இன்னொருவன் சினப்பான். இந்தமாதிரிக் குழப்பமாகிக் கோபுர வேலை நின்றது. அதுபோலவே, இப் பூதமும் “எஃப்லாமி, அமெக்ஹஃஜா பலாமி பல பள பழ” என்று என்னென்னமோ உளறிக் கொட்டுகிறது; யாருக்கும் விளங்கவில்லை. “மடையன், சுழுத்திலே கொம்பு தொங்குகிறது கூடத் தெரியவில்லை; பேசவும் முடியாது; உளறிக் கொட்டுகிறான்....இவனே நெம்ரோது அகம்பாவி! நமது பாஷை அவனுக்கு விளங்காது; அவன் பேச்சு யாருக்கும் விளங்காது, வாவிரைவாக” என்றார் குருநாதர்.

நாங்கள் இடதுபுறமாகச் சிறிது சென்றதும் மற்றொரு வலிய பூதம் தென்பட்டது. இவன் வலதுகை, கழுத்து, இடுப்பு இவற்றில் இரும்புச் சங்கிலிகள் கட்டியிருந்தன. இவ்வளவு பெரிய பூதத்திற்கு இவ்வளவு பெரிய சங்கிலி யார் கட்டினானோ தெரியவில்லை. “இவன் எஃபியல்த் பூதம்; நெபத்யூன் மகன்; ஆண்டிற்கு ஒரு முழம் வீதம் உயர்ந்து அதற்குத் தக்கபடி பருத்து வந்தான். 15-வது வயதில் இவனும் இவன் தம்பிப் பூதமும் சேர்ந்து ஆகாயத்தை எட்டிப் பிடிக்க முயன்றனர். இவன் தேவதைகளை எதிர்த்து கையோங்கினான்; ஜூபிடரிடம் தமது பலத்தைக் காட்டினான். அதன் பயனை இதோ அனுபவிக்கிறான்; கை அசைக்க முடியாமல் விலங்கு மாட்டியிருக்கிறது” என்றார் குருநாதர். இச்சமயம் இப் பூதம் கோபத்

துடன் சங்கிலியைக் குலுக்கியது; பூகம்பம்போலே சத்தம்! என் குடல் நடுங்கியது; “பயப்படாதே; அவன் கை கட்டியிருக்கிறது,” என்று குருநாதர் என்னை அழைத்துச் சொன்னார். பிறகு அந்தியன் (Antaeus) என்னும் பெரும்பூதம் குகையிலிருந்து வந்தான். இவன் ஹெர்குலுடன் முண்டாத் தட்டிய வன்; கார்த்தாகத்தில் ஒரு கணவாயில் ரோம் வீரன் ஸிபியன், ஹனிபாலு வென்றான். அக் கணவாயிலிருந்த ஆயிரக்கணக்கான சிங்கங்களை இந்தப் பூதன் அந்தியன் அபகரித்தான். என் குரு இவனை முகத்துதி பண்ணினார்: “அந்தியன், நீ மகாசூரன்; முன்னே ஆயிரக்கணக்கான சிங்கங்களைக் கொள்ளையடித்தவன் அல்லவா! எங்கே பார்க்கலாம், எங்களை ஒன்பதாவது நரகத்தில் இறக்கி வை பார்ப்போம்; இது உனக்குப் பிரமாதமா!.....” அந்தியனுக்கு உச்சி குளிர்ந்தது. எங்கள் இருவரையும் ஒரு கட்டுக்கட்டி வெகு லேசாகத் தூக்கிப் பாதாளத்தில் கொண்டுபோய் விட்டு கடலில் தாழ்ந்தெழும் பாய் மரம்போலே எழுந்து தன்னிடம் சேர்ந்தான். லூலிப்பரும் யூதாஸும் இருந்த நரகத்திற்கு நாங்கள் வந்தோம்.

32. காதகர் நரகம்

இந்நரகக் காட்சியை வர்ணிக்க வார்த்தை காணேன்.....தேபஸ் கோட்டை கட்டிய ஆம்பியன் இசைப்புலவன். அவனது இன்னிசைத் திறனால் மலைக் கற்கள் தாமே கோட்டைச் சுவற்றில் வந்து அமைந்தன வாம்; அவனுக்கு உதவிய கவி வாணி எனக்கும் துணை செய்க!

ஒன்பதாம் நரகத்தில் அடி வைத்தோம். “கவனம்! உன் சகோதரர் தலையை மிதிக்காது நட”

என்றொரு சத்தம் கேட்டது. சுற்றிப் பார்த்தேன். எங்கும் பனி; ஒரு ஏரியில் பாறைபோலப் பனி உறைந்து கிடக்கிறது. டான்யூப் நதியிலும் இப்படிப் பனி கிடையாது. எக்காலமும் பனிதான்! அங்கு வேதாளர் பனியில் புதைந்து கிடக்கின்றனர். அவர் பல்லுக் கிட்டிப்போனது; கண் வீங்கிப்போயிருக்கிறது. தலையைத் தொங்கப்போட்டுத் தங்கள் விதியை நினைந்து நாரைமாதிரிக் கூச்சலிடுகிறார்கள். இரண்டு வேதாளங்கள் ஒன்றையொன்று இறுகத் தழுவிக்கொண்டிருந்தன. “நீங்கள் யார்?” என்று கேட்டேன். அவை இன்னும் இரண்டு வேதாளங்களை ஆணி வைத்து இறுக்கிய இரண்டு மரச் சட்டங்கள் போலச் சிக்கெனத் தழுவின. அவற்றில் ஒன்று பேசியது:

“எங்களுையே ஏன் பார்க்கிறாய்? அந்த இருவரும் யார் என்றறியவேண்டுமா? கேள். இரண்டு பேரும் சகோதரர்; ஒருவன் அலெசாந்திரன். மற்றவன் ரெப்போலியன்; அவர் அல்பெர்டின் மைந்தர். ஃபால்த ரோனாவில் பிறந்தவர். தகப்பனார் காலத்திற்குப் பிறகு இவர்கள் போட்டி போட்டுக் கொடுமை செய்தனர்; பொறுமையால் ஒருவரையொருவர் வெட்டிக்கொண்டிறந்தனர்; இங்கே கட்டிக்கொண்டழுகிறார்கள். அதோ மோர்திரிக் என்பவன்; அவன் தன் அப்பனையே கண்டதுண்டமாக வெட்டினவன். அங்கே யிருப்பவன் ஃபோகாவியன்; தன் மச்சான்மார் கைகளை வெட்டி அவர்கள் தகப்பனாரையும் கொலை செய்த கொடியன். நானும் மேற்படியே.....என் சொந்தக்காரனை மோசமாகக் கொன்றேன். என் பெயர் கமிக்கியன் (Camiccione.)”

இந்தமாதிரிப் பல பரிதாப ஜீவர்களை நான்

பார்த்து நடுங்கினேன்; எங்கும் பணிச் சுடுகாடா யிருந்தது. மெல்ல நடந்தேன்; ஏதோ இடறியது; “ஐயோ, என்னை ஏன் மிதிக்கிறாய்!” என்றொரு கூச்சல் கேட்டது. “நீ யார்?” என்றேன். “எங்களை மிதித்துச் செல்லும் நீ யார்?” என்றது அவ் வேதாளம். என் கதையைச் சொன்னேன். “என் கதையைச் சொல்லமாட்டேன்; அனாவசியம்,” என்றது வேதாளம். “சொன்னாலே விடுவேன்” என்று அதன் சிகையைப் பிடித்தேன். அது பொக்கா; கெல்லிப் கட்சியைச் சேர்ந்தது; லஞ்சம் வாங்கிய பேய்; தேசக் கொடிபிடித்த ஒரு வீரன் கையை வெட்டித் துரோகம் செய்தது. உவமானம்; தனது செயலைச் சொல்ல மறுக்கிறது. மற்றும் இரண்டு வேதாளங்கள் எதிரிக ளிடம் பணம் வாக்கிக்கொண்டு போரில் தலைவரை வஞ்சித்தன. இந்தப் பயங்கரக் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டே மேலே சென்றேன்.

அதி பயங்கரக் காட்சி; வேதாளங்கள் ஒன்றை யொன்று கடித்துக் குதறி விழுக்கிக்கொண்டிருந்தன. ஒரு வேதாளம் மற்றொன்றின் தலையை முறுக்கு மாதிரிக் கடித்து மென்றகொண்டிருந்தது. “அட பாவி நீ யார்? ஏனிப்படிச் செய்கிறாய்?” என்றேன். உடனே கடிப்பதை நிறுத்தி உதுபதற் சொன்னது:

33. படுமோசப் பாவிகள்

“நீ ஃப்ளரன்ஸ்காரன்; அறிந்தேன்; நான் உகோலன் (Ugolin). இந்த துரோகி ஆர்ச்சி பிஷப் ருக்கரன். நாங்கள் பீஸா (Pisa) நகரத்தார்; அந் நகரம் மூன்று கட்சியாகப் பிரிந்திருந்தது. (1) நீனோ கட்சி, (2) என் கட்சி, (3) ஆர்ச் பிஷப் ருக்கன் கட்சி. நான் இந்த ருக்கன் கட்சியில் சேர்ந்து நீனோவைத் துரத்தி

படித்துப் புகழுடன் நகரத்தில் பெரிய செல்வாக்குப் பெற்றேன். அதற்காக என் சகோதரி மகனையே பொறாமையால் விஷம் வைத்துக் கொன்றேன் ; கொடுமை செய்தேன். இந்தப் பாவி ருக்கன் என்மேல் பொறாமை கொண்டான். நான் பைலா நகரை விட்டு ரந்தீனுக்குக் காட்டிக்கொடுத்ததாகக் கதை கட்டினான் ; ஜனங்களை ஏவி என் வீட்டைத் தாக்கச் சொன்னான். என் இரண்டு மக்களையும், இரண்டு பேரப்பிள்ளைகளையும் பைசா கோபுரச் சிறையில் அடைத்தான் ; என்னையும் அங்கே சிறையிட்டுக் கதவைப்பூட்டினான் ; உணவில்லை ; கொலைப்பட்டினி ; டசியால் கிரங்கிப்போனோம். சூழந் தைகள் அழுதன ; நான் கல்லாய்ச்சமைந்து போனேன் ; இன்னது செய்வதென்று தோன்றவில்லை. சூழந்தைகள் பட்டினியால் துரும்பாய் இளைத்தன ; என் கைகளைக் கடித்தேன் (அதை அவர்சொருக்குத் தரலாமென்று). “அப்பா உன் கைகளை என் கடித்துச் சாப்பிடுகிறாய் ? இதோ, என்னைச் சாப்பிடு ; நீதானே இந்த உடலைத் தந்தாய் ; அதை நீயே உண்டு பசி தீர்” என்றான் என் அகன். நான் பேசவில்லை ; என் சூழந்தைகளெல்லாம் பட்டினி தாங்காமல் என் காலின்கீழ் விழுந்தே இறந் தன. ஆறாவது நாள் நானும் உணர்வற்றேன்....உயிர் விட்டேன் ! இந்த மஹா பாவி எங்களைப் பட்டினி போட்டுச் கொன்றான் ; எங்கள் உடலை நாயுடல் போல இழுத்துச் சென்று சூழியில் தள்ளினான். கடி இவன் மண்டையைப்” முயலைக் கடிக்கும் வேட்டை நாய் மாதிரி ருக்கன் மண்டையை உகோலன் கடித்தான்.

“ஆ பயக்கர பிலா ! என்ன படுகொலை....பழி, பழி, பழி” மேற்சொன்ன சம்பவத்தால் அதற்குப் பட்டினிக் கோபுரம் எனப் பெயர் வந்தது. நாங்கள் மேலே சென்றோம்.

ஒன்பதாவது நரகம், மூன்றாம் பள்ளத்திற்கு வந்தோம். பனிச் சடுகாடு; அதில் வேதாளங்கள் புதைந்து கண்ணீர் விடுகின்றன. அவற்றின் தலை முதுகுப் பக்கம் திருகி வைத்திருக்கிறது. அங்கே ஒரு காற்று வீசியது; காரணம் கேட்டேன். “பார் குறிப்பாக” என்றார் குருநாதர். (அதுவே லூவிஃபர் சிறகடிக்கும் காற்று)

இச்சமயம் “யாராவது என் முக்காட்டை எடுங்கள்; என் துயரைக் கூறுகிறேன். ஐயோ!” என்றொரு வேதாளம் அலறியது! “நீ யார்? சொல்; முக்காட்டை எடுக்கிறேன்” என்றேன். “ஐயோ, நான் மஹாபாவி; நான் ஆனந்தசாமிக் கூட்டத்தைச் சேர்ந்தவன்; பெயர் ஆல்பெரிகள். நான் மற்றொரு ஆனந்தசாமியுடன் சண்டைப்பிடித்துக்கொண்டேன். அவன்மேல் அடங்காப் பொறாமை கொண்டேன். அதை வெளிக் காட்டாமல் “சமாதானமாவோம்” என்று ஒரு விருந்திற்கு அழைத்தேன்; அவன் வந்தான். விருந்து முடிவில் “கொண்டா பழம்” என்றேன். (அது கொலையாளிகளை வரச்சொல்லுவதற்கு அடையாளம்.) கொலையாளிகள் வந்து என் பகைவனைக் குத்திக்கொன்றனர். “ஆல்பெரிகள் பழம்” என்றால் கொலை செய்வதற்கு அடையாளம். இது தோலமி வட்டம். தோலமி விமோனையும் அவன் மக்களையும் ஒரு விருந்திற்கழைத்துக் கொன்றான். அவன் பெயரால் இந்த நரகம் வழங்குகிறது. நானும் இங்கே வருந்துகிறேன்.” இப் பரிதாபக் கொடுமையைக் கேட்டுருகி நான் குருநாதருடன் நாலாவது வட்டத்தில் இறங்கினேன்.

34. லூஸிபர்

“பார் நரகக் கொடியை!” என்றார் குருநாதர். பார்த்தேன்; மழையிருட்டிலும், அந்தியிருட்டிலும் காற்றுப் பொறி (Wind Mill) சுழல்வதுபோல ஒன்று தோன்றியது. அதுதான் முன்னே சொன்ன காற்று வீசக் காரணம். குளிர்ான குளிர்! என் உடம்பு விறைத்துப் போனது. நான் குருநாதருடன் ஒட்டிக்கொண்டேன். பனி, பனி, உறை பனி! அதில் எல்லாரும் புதைந்து நிற்கின்றனர்; படுக்கின்றனர்; வீளைந்திருக்கின்றனர். “பார், டிஸ்-அரக்களை; இவனே லூஸிபர்” என்றார் குரு. ஒரு பூதாகாரம் தோன்றியது; இடுப்பு மட்டுமே தெரிந்தது. கைகள் தூண்டி போலே தடித்துப் பெருத்திருந்தன. அதற்கு மூன்று முகங்கள் — ஒன்று சினங்கொதிக்கும் சிவப்பு; மற்றொன்று பேராசை, பொறாமையைக் குறிக்கும் மஞ்சள்; மூன்றாவது மனக் கலக்கத்தைக் குறிக்கும் கறுப்பு, தமஸ். (சிவப்பு ஐரோப்பியரையும், மஞ்சள் ஆசியரையும், கறுப்பு ஆப்பிரிக்கரையும் குறிக்கும்—இவர்களுள் இவ்வரசர்கள் ஆதிக்கம் உண்டு என்று லம்பார்டி விளக்குகிறார்.) நடுவில் ஒரு முகம், இரண்டு தோள்களிலும் இரண்டு முகங்கள். இம் முகங்களின் கீழிருந்து வெளவால் போலே பெரிய இறக்கைகள் முளைத்திருந்தன. இறக்கைகள் கப்பலின் பாய்கள் போலே விரிந்திருந்தன; மிகப் பெரியன; விசாலமானவை. இந்தச் சிறகுகளால் இப்பூதம் மூன்று வகையான காற்றை வீசியது. இக்காற்றினால் இந்நரகப் பனி இறுகியுறைந்தது. பூதத்திற்கு ஆறு விழிகள்; அவை இரத்தக் கண்ணீர் விட்டன. அதன் பற்கள் மகா கோரம்! அவற்றிடையே பாவினை வைத்து அது கடித்து மென்றது. மூன்று வாய்களால் ஒரே தடவை மூன்று பாவிகளைக் கடித்து

மென்றது. “அவர்களில் நடுவாயில் இருப்பவன் ஏசு நாதரைக் காட்டிக் கொடுத்த யூதாஸ் இஸ்காரியத்; அந்தப் பக்க வாயில் அவஸ்தைப் படுபவன் உருடஸ்; இப்புற வாயில் நலிவோன் காசியஸ்—இருவரும் யூலிய கேசாரியைக் கொன்ற பாவிசன்.

“எல்லாம் பார்த்தாயிற்று; இரவு படர்கிறது; இனி நாம் செல்வோம்!” என்றுர் குரு. தன்னை இறுகத் தழுவிக்கொள்ளச் சொன்னார்; லூலிஃபரின் சிறகொன்றைப் பற்றிக்கொண்டார். பனிக்கட்டிகளில் படிப்படியாக இறங்கினார்.....ஆ! இப் பாவ நரகத்தி லிருந்து வெளியேறுவது எவ்வளவு கடினம்! இப் போது லூலிஃபர் உருவம் முழுதையும் பார்த்தேன்! என்ன பயங்கரம்; எவ்வளவு பருமன்! நான் திகைத்து நின்றேன். “போ மேசை; கடுவழி தாண்ட வேண் டும்” என்றுர் குரு. பாறை வழியே தட்டுத் தடுமாறிக் சென்றோம். குருவை நான் அதிகசயமாகச் சில கேள்வி கேட்டேன்; சுருக்கமாகச் சொன்னார்! “உலகின் நடுப்பள்ளத்தில் அந்த அசுரன் யூதாகா ரமாக நிற்கிறான்; அந்த இடம் கனமான பொருள்களை யெல்லாம் கவர்ந்திழுக்கும். அதை நாம் தாண்டினோம். இப்போது நாம் புதிய இடத்திற்கு வந்திருக்கிறோம். விண்ணிலிருந்து லூலிஃபர் முதலில் இங்கேதான் விழுந்தான். இங்கே முன்பு தரையிருந்தது. அந்த அரக்கனைப் பாதாளத்தில் தள்ளியதும் கடல் மூடியது; இதோ நாம் ஒரு இரகசிய வழியாகச் செல்கிறோம்.”

சென்றோம்; நட்சத்திரங்களைக் கண்டோம்; அப்பா! நரகத்தைத் தாண்டினோம். பாவனத் தீவிற்கு (Purgatory) வந்தோம்.

நரகக்காட்சி முற்றிற்று.

உ. பாவனம்

(Purgatory)

35. நல்ல கிழவன்

பாவனத் திவைப் பாடுகிறேன். கலைத் தெய்வங்கள் துணை செய்க; காலியோப் (கவிவாணி) இனிய சொல்லும், இசையும், எழுச்சியும் அருள்க!

இருள் நரகினின்றும் வெளியேறினேன்—இனி அச்சமில்லை; மகிழ்ந்தேன்; இளங்காற் றடித்தது. நீல வானில் காதலளிக்கும் வெள்ளி நகைத்தது; கிழக்கு வெளுத்தது. அறம், அறிவு, பொறுமை, அடக்கம் ஆகிய நற்குணம்போல் தென் சிலுவை மீன்கள் (Southern Cross) விளங்கின.

திருப்பினேன்—ஒரு நரை கிழவனைக் கண்டேன். அவன் தாடி பனிபோல் வெளுத்து மார்பு மட்டும் நீண்டது. அவன் முகம் சூரியன்போல் பொலிந்தது. அவனை காடோ, நல்ல கிழவன், மரீகாவின் கணவன். “யார், எங்கு வந்தீர்கள்; நரகத்தை எப்படித் தாண்டி என் குகைக்கு வந்தீர்கள்?” என்று அவன் கேட்டான். என்னை வணங்கச்செய்து, குரு பதில் சொன்னார்: “சுவர்க்க தேவதையான பேதரை ஆணையால் இவனை இட்டுச்செல்லுகிறேன். கோரமான நரகக் காட்சிகளைக் காட்டினேன்; தங்கள் பார்வையில் இந்தப் பாவனத் தீவிருக்கிறது. அதன் ஏழு வளைவுகளிலும் பாப விமோசனம் பெறும் ஆத்மகளை இவனுக்குக் காட்ட வேண்டும். இவன் முக்தியை விருப்பிச் செல்லுகிறான்; பாவனத் திவைத் தங்களருளாலே காணவேண்டும். தயவு செய்யுங்கள். இவன் உயிருடன் இருப்பவன்; நான்

ஆவி; தங்கள் பத்தினி மரிகை (Marica) இருக்கும் விம்போவிலேயே நானும் இருக்கிறேன். அவள் கற்பரசி; தங்களையே நினைக்கிறாள்.”

“நானும் விம்போவில் இருந்தேன்; அப்போது மரிகா வேண்டியவெல்லாம் தந்தேன். ஏசுநாதர் என்னைக் கரையேற்றி இங்கே வரச்செய்தார். பேதரை ஆணையால் செல்லுகிறாய்; முகத்துதி தேவையில்லை. வழி சொல்லுகிறேன். இத் தீவுக்கரை நாணல் அடர்ந்தது. நாணற் புல்லால் இவன் இடுப்பைக் கட்டு; அது பொறுமைக்கும், கரவின்மைக்கும் அறிகுறி. இவன் முகத்தைக் கழுவிச் சுத்தம் செய். பிறகு இந்த வழி மீளாதே; பசல் வெளிச்சத்தில் மலையேறப் பாதை காண்பாய்” என்று சொல்லிக் கிழவன் மறைந்தான்.

நாங்கள் அந்த வெளியில் பொறுமையாக நடந்தோம். இருள் ஓடிப்போயிற்று; காலை யொளியில் கடல் நீர் தகதகவென்று பொலிந்தது. குருநாதர் நாணலைப்பறித்து என் இடுப்பில் கட்டினார். நரகத்துயர்களைக் காணச் சகியாமல் வடித்த கண்ணீரை குருநாதர் துடைத்தார். நாங்கள் கடலைப்பார்த்து நின்றோம்.

36. இனிய நண்பன்

அருணோதயம் கடலைப் பொன்னாக்கியது; அக் காட்சியைப் பார்த்து நின்றேன்; தணல் போன்ற செவ்வாய் கடலில் மூழ்கியது. செங்கதிர் எழுந்தது; திவ்வியஜோதி ஒன்று பறந்து வருகிறது! கண் கொள்ளாச் சோதி! தேவதை! அதற்கு நான் வணங்கினேன். அதன் இறக்கை வீசிய காற்றால் ஒரு படகு கடலில் விரைந்து கரை சேர்ந்தது; அதிலிருந்து சுமார் நூறு ஆன்மாக்கள் இறங்கினர். எல்லாரும் திவ்ய நாமம்

பாடினர். அவர்களை ஆசீர்வதித்து தேவதை பறந்து மறைந்தது. கதிரொளி காந்துகிறது. “மலைக்கு வழி தெரியுமா” என்று ஆன்மாக்கள் விர்கிலியனை வினாவின. “நாங்களும் புதிதாய் வந்தவர்கள்; நாங்கள் நரகப் பாறைகளில் கஷ்டப்பட்டு வந்தோம்; ஆதலால், இனி எவ்வளவு கரடுமுரடான பாதையிலும் வினையாட்டாக நடப்போம்” என்றார் குரு. உயிர்க்கும் என்னை அவர்கள் வியப்புடன் நோக்கினர்; அவர்களில் ஒருவன் என்னை அன்புடன் அணுகினான்; பார்த்தேன். காளஸெல்லா, எனது நண்பன்; அரிய பாடகன்; பாட்டால் என்னை அடிக்கடி மகிழ்வித்த காளஸெல்லா; அவனைத் தழுவக் கைகளை அணைத்தேன்; முடிய வில்லை; ஆள் ஆவி. “நண்பா! உயிருள்ளபோது உன்னை உயிர்போல நேசித்தேன். இப்போதும் அப்படியே நேசிக்கிறேன்” என்றான். அவன் தான் இங்கே வந்த கதையைச் சொன்னான்: “நண்பா, நிரம்ப நாளானது; உன் இனிய குரலைக் கேட்கவேண்டும். அது என்களைப்பை நீக்கும்; பாடு கொஞ்சம்” என்றேன்.

“காதலென் மனத்தினிலே கலந்து பேசுதே” என்று எனது பாட்டொன்றைக் குயில்போலப் பாடினான் நண்பன். எல்லாரும் உள்ளங் குளிரக் கேட்டுச் சொக்கி நின்றோம். அப்போது “என்ன செய்கிறீர்கள்.....பாட்டா! உம்; மலையைப் பார்க்க ஒடுங்கள் விரைந்து; உங்களைப் பிடித்த பாப மூட்டையை உதறித்தள்ளி விண்ணின்பம் பெறுங்கள்” என்று சத்தம் போட்டான் புண்ணியக் கிழவன். திகில் கொண்ட புறக்கள் தீனியை விட்டு ஒவேதுபோல் நாங்கள் மலையைப் பார்க்க ஒடினோம்.

37. மான்ஃப்ரேடி

நல்ல வெய்யில்; நல்ல வெளிச்சம்; ஆவிகளுடன் நடந்தேன்; திடீரென்று குருநாதர் உருவைக் காணாது திகைத்தேன்; திரும்பிப் பார்த்தேன். “அவநம்பிக் கைப்படாதே; எப்போதும் உன்னுடன் இருக்கிறேன்; உன்னை நடத்துகிறேன். நான் ப்ரண்டூஸியத்தில் இறந்தேன்; என் உடலை நேபிள்விற்குக் கொண்டுவந்து அடக்கம் செய்தார்கள்; இப்போது அஸ்தமன சமய மாயிருக்கும்” என்று பேசிக்கொண்டே வந்தார் குரு. எல்லாரும் மலையடிவாரத்தை அடைந்தோம். மலை செங்குத்தாயிருந்தது. பாதை வெகு கடினம். திகைத்தோம். குரு இங்குமங்குமாகப் பாதை தேடினார். அச்சமயம் சில ஆன்மாக்கள் கூட்டமாக வந்ததைக் கண்டேன். முதல் ஆடு செல்லும் வழியே ஆட்டு மந்தை செல்வதுபோலே அந்த ஆன்மாக்கள் தமது தலைவனைப் பின்பற்றின. “அவர்களுள் நண்பர் இருப்பர்; பாதை காட்டுவர்” என்றேன். ஆன்மாக்கள் சிட்ட வந்ததும் “தயவுசெய்து மலையேறப் பாதை காட்டுங்கள்; அறிவாளி காலம் வீணாக்கச் சகியான்; சுருக்குப் பாதை காட்டுங்கள்” என்று குருநாதர் கேட்டார். என்னைக் கண்டதும் அவர்கள் பின்னே சென்றனர். நான் சுவர்க்க தேவதை ஆணையால் வந்ததாகத் தெரிவித்ததும், அருகே வந்து “திரும்பு; முன்னே வாசல் உளது” என்று ஜாடை காட்டினார். அச்சமயம், “திரும்பிப் பார் என்னைத் தெரிகிறதா” என்றொரு ஆன்மா நின்றது. உற்றுப் பார்த்தேன். மான்ஃப்ரேடி (Monfredi) மன்னன். ‘பார் என்னை’ என்று மார்பில் ஒரு புண்ணைக் காட்டி அவன் தனது வரலாற்றைச் சொன்னான்: மான்ஃப்ரேடி. நேபிள்ஸ்

வலிவலி மன்னன் ; இரண்டாம் ஃப்ரெடரிக்கின் காதலி
மைந்தன். குணவான், இனியன் ; பாட்டு, கவிதை,
நடனம் ஆகிய கலாரசிகள். ஆனால், சுகபோகி, ஷோக்
பேர்வழி, மத நம்பிக்கை யில்லாதவன். அவன் மத
விலக்குச் செய்தனர். அவன் ஒரு போரில் இறந்தான் ;
அவன் உடலைச் சர்ச்சு சுடுகாட்டில் புதைக்க மறுத்து ;
ஒரு பாலத்திற்கருகே புதைத்தனர். “ நாஸ்திகப்
பயலே ” என்று அவன் கல்லறையில் ஆளுக்கொரு கல்
எறிந்தனர். நீ நாட்டிற்கு மீளும்போது என் பேர்த்தி
கோஸ்டன் ஃஜானைப் பார்த்து—வலிவலியை ஆளும்
ஃப்ரெடரிக் அ ரொ காளை ஆளும் ஜேம்ஸ்—
இருவரும் அவர் மைந்தர். நான் போரில் வாட்புண்பட்
டிறந்தேன் ; அச்சமயம் எனது கொடிய பாவங்களை
நினைத்து வருந்தினேன், அழுதேன். சருணையுடன்
மன்னிக்கும் இறைவனைத் தொழுதேன். இறைவன்
மன்னித்தான் ; ஆனால், சர்ச்சு மன்னிக்கவில்லை. என்
உடலை பென்வெண்டே பாலத்திற்கருகே புதைத்தான்.
அங்கே சுற்கள் குவிந்தன. இப்போது காற்றும் மழை
யும் அவற்றைக் குலைத்தன. எனது பிழைகளுக்காக
இங்கே முப்பது தடவை மலையைச் சுற்றிப் பிறகு
பாவனமாவேன். இதை என் பேர்த்தியிடம் சொல்”
என்று சென்றான் மன்னன். நாங்கள் மெதுவாகப்
பாவனமலை யேறினோம்.

38. பாவன வழியில்

“செல, முன், முன் ; செல்லச் செல்ல வழி இனி
தாகும்” என்று குருநாதர் தூண்டினார். வழி குறுகல் ;
காடுமுரடு ; இருபுறமும் பாறை ; பொறுமையாக ஏறிப்
பாவன மலையில் உள்ள ஒரு தட்டைப் பாறையில்
அமர்ந்து இருவரும் உத்தராயண சூரியனைப் பார்த்து

வியந்தோர். அச்சமயம் பாறையின் பின்னால் பல ஆன்
மாக்கள் பேசினர்; பார்த்தேன். அவர்களில் ஒருவனை
அடையாளம் கண்டுபிடித்தேன். அவன் எனது
நண்பன் பெலாகன்; அவன் பிடில், புல்லாங்குழல்
வித்துவான். ஆனால், சுத்த சோம்பேறி; லௌகீக
விஷயங்களையும் கவனிக்கமாட்டான்; வைதிக விஷயங்
களையும் கவனிக்கமாட்டான். இங்கும் அவன் சோம்
பேறித்தனமாக முழங்காலைக் கட்டி முகத்தைத் தொங்
கப் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். “அடே அப்பாசு,
ஏன் இப்படி உட்கார்ந்திருக்கிறாய்; எழுந்து மேலே
நட” என்றேன்.

—நண்பா, மேலே சென்றென்ன செய்வது;
எனக்கு அந்தத் தேவதை கதவு திறக்காது.

—ஏன்?

—நான் பாபத்திற்காக வருந்தவில்லை; எனக்கு
மன்னிப்பும் கிடைக்கவில்லை; வருந்தவும் தோன்ற
வில்லை.

—பிழை செய்வது மனித இயல்பு; அதை வருந்
திக் கடவுளிடம் முறையிட்டால் ஆதம் சாந்தியாகும்;
மன்னிப்புக் கிடைக்கும். வருந்தினோர் திருந்துவர்
என்று நான் குருவுடன் மேலே சென்றேன். அங்கே
சில ஆன்மாக்கள் வந்தன. “நீங்கள் யார்? ஏனிப்படி
அலைகிறீர்கள்” என்று கேட்டேன்.

“நாங்கள் பாணிகள்; கடுமையாக இறந்தோம்.
சாகுமட்டும் பிழை வருந்தாத கொடியர். பிறகு கடவுள்
அருளொளி காட்டினார்; பிழைகளை உணர்ந்து வருந்தி
னோம்” என்றனர். அவர்களுள் எனக்குத் தெரிந்தவர்
நான்கு பேர் இருந்தனர். அவர்களுடன் நான் அள
வளாவினேன்.

காசரோ என்பவன் சொன்னதாவது:—நான்

ஃபானோ பிரஜை; கொடிய பாவங்கள் செய்தேன்; பிறரைத் தூஷித்தேன். ஃபேரா ரகரப் பிரபுவைக் குத்திப் பேசினேன்; அவருக்கும் எனக்கும் கடும்பகை மூண்டது. தப்பிக்கொள்ள முயன்றேன்; கடற்கரை யோரமாகச் செல்லாது போனேன். எதிரியின் கொலை யாளிகள் என்னைத் தூரத்தி காட்டிலும் சேற்றிலும் போட்டு வெட்டிக் கொன்றனர். நீர் உலகிற்கு மீண்டால் எனக்காக உறவினரை பிரார்த்தனை செய்யச் சொல்லும். மற்றொருவன் தான் குத்துப்பட்டு இறந்த கதையைச் சொன்னான். இறக்கும்போது கன்னிமேரி நாமம் சொல்லிப் பிழை வருந்தியதால் அவன் இங்கே வந்தான். அவன் என்னுடன் கம்பால்டினோ போரில் சேவை செய்தவன். பிறகு காதலனுடன் இரகசியமாய் ஓடிப்போய் எதிரியால் கொல்லப்பட்ட ஒரு பெண் தனது கதையைச் சொன்னான். எல்லாரும் சாகும்போது பிழை வருந்திக் கடவுளை நினைத்ததால் பாவன மலைக்கு வந்தனர். இந்தமாதிரியே இன்னும் பலரை நான் கண்டேன். எல்லாரும் "உலகில் எங்கள் நலத்திற்காக தண்பரையும் உறவினரையும் பிரார்த்தனை செய்யச் சொல்லுங்கள்" என்றனர்.

அவர்களுள் அரஃஜோ (Arozzo) என்பவன் நீதி நிபுணன்; கினோ என்னும் படுகொள்ளைக்காரனைக் கண்டு பிடித்துத் தண்டித்தான். கினோ ஆத்திரம் கொண்டு தந்திரமாக அரஃஜோவின் வீட்டில் நுழைந்து அவனைப் படுகொலை செய்தான். பீடர் என்பவன் பிரெஞ்சு மன்னனை மூன்றாவது பிரெடரிக்கின் காரியதரிசி. அவன் அரசர் சலுகையைப் பெற்று உயர்ந்த பதவி வகித்தான். சுற்றிலுமுள்ள குலாமிகளுக்குப் பொருமைத் தீயெழுந்தது. அரசன் தன் மனைவி மேரியின் மோகத்திலேயே மூழ்கியிருந்தான். அது பீட்டருக்

குப் பிடிக்கவில்லை. “அரசன் ஆட்சி முறையைத் தான் முதன்மையாகக் கவனிக்கவேண்டும். அரசு முதன்மை; பிறகே அரசி” என்றான்.

இதைக்கொண்டு பக்கத்திலிருப்பவர், “மகாராஜா, பீடர் வஞ்சன்; தங்கள் அரசியைக் கொல்லச் சூழ்ச்சி செய்தான்; புரட்சிக்காரன்” என்று பெரிய பழி சுமத்தினர். அரசியிடமும் வெடி வைத்தனர். பீடர்மேல் இல்லாததும் பொல்லாததும் கட்டிவிட்டினர். ஒரு கன்னிமடத் துறனினியும் பழி சொன்னாள். முடிவில் அரசன் பீடரைத் தூக்குப்போட்டுக் கொன்றான். இப்படிச் சொல்லியுண்டு இறுதி காலத்தில் தமது பிழைகளுக்கு வருந்திய ஆன்மாக்கள் பலரை நான் இங்கே கண்டேன். அவர்களெல்லாரும் “உலகிற்குப் போனதும் எமக்காக நண்பரிடம் பிரார்த்தனை செய்யச் சொல்லுங்கள்” என்றனர். “குருவே, உலகோர் பிரார்த்தனையால், இறந்தவருக்கு என்ன நன்மை” என்று கேட்டேன். “அதனால் அவர்களுக்கு ஒரு திருப்தியுண்டாகும்; இதைப்பற்றி சுவர்க்க தேவதை உனக்கு விளக்குவான்” என்றார் குரு.

விரைவாக நடந்தோம்; வரவர நடை எளிதானது; வழியில் கனிமாக ஒரு ஆன்மா தன்னுள் ஆழ்ந்து இரையைப் பார்ச்சும் சிங்கம்போல எதையோ பார்த்திருந்தது. “ஏனிப்படிச் சும்மா உட்கார்ந்திருக்கிறாய்; மேலே செல்ல நல்ல பாதை எது சொல்” என்று அதை வினவினார் குரு. “நீ எந்த ஊர்” என்று கேட்டு அது மௌனமானது. “மாந்துவா” என்றார் குரு. “ஆ, நானும் அதே ஊரான். என் பெயர் ஸோர் தேலன் (Sordello). நானும் கவி” என்று அந்த ஆன்மா குருநாதனைத் தழுவிக்கொண்டு அன்பு காட்டியது. அக் காட்சி என் மனத்தை உருக்கியது. ஸோர்

தேவன் ஒரு சிறந்த கவி; போர்வீரன்; சொல்திறம் மிக்கவன். ஆ இதாலியே, இதாலியே! உன் பழம் பெருமை மிகப் பெரிது; அதெல்லாம் பழைய கதையானது. அக்காலம் இருந்த அன்பும், வீரக் கனலும் போயின. ஆ, இப்போது நீ கணவனைப் பறிகொடுத்த விதவைபோல் கண்ணிர் விட்டழுகிறாய். நீ மீகானில்லாத கப்பலைப்போலானாய். இந்த வேதாளம் எவ்வளவு அன்புடன் தன் ஊரனைத் தழுவிக்கொண்டது. அந்த அன்பும் அபிமானமும் எங்கே? ஒரு வேளை இறந்த பிறகுதான் இப்படி ஒருவருக்கு கொடுவர் அன்பு பிறக்குமோ? உயிரோடிருக்கு மட்டும், ஏ இதாலியே, உன் மைந்தர் நரியும் புலியும் ஒரையும் போலிருக்கிறார்களே! அவர்கள் உளத்தில் அன்பில்லையே; ஒருவரையொருவர் கடித்து விழுங்கப் பார்க்கிறார்களே. நாட்டில் கற்பொழுக்கமில்லை; விபசாரம் அழிந்தும் புரிகிறது. சுட்டுக்கடங்காப் பிடாரியின் நடத்தை போலிருக்கிறது உன் மைந்தர் நடத்தை. அரீதியும் போசையும், அடிமைப்புத்தியும், கொலையும், கொள்ளையும், குண்டுணர்த்தனமும் உன்னவரிடையே அதிகரித்தன. ஆ, யூலிய கேசரியே, இப்போது இதாலியைப் பார்த்தால் கண்ணிர்விடுவாய்! நீ சிலர் சதுபால் இறந்தாய்; இப்போது ஊருக்கு ஊர் சதிக் கூட்டங்கள் வலுத்தன. ஆ, ஏசுவே, உன் உபதேசங்களெல்லாம் எட்டிலேதான் உள்ளன! கொடுங்கோலும், கொலைபாதகமும் எட்டடைச் சூறையாடுகின்றன. ஆ, ஃப்ளாரன்ஸ்! நீ எப்படி மாறிப்போனாய்! நீ செய்யும் சட்டம் பதினைந்து நாளைக்குக்கூட சீலைப்பதில்லை. உன் பழைய காம்ப்ரியமும் வீரத் துணிவும், நேர்மையும், புத்தி கூர்மையும் போயின; நிம்மதியில்லாமல், வலியால் மெத்தையில் புரளும் நோயாளிபோலிருக்கிறாய்.....

தினம் கலகம், கிளர்ச்சி, சதி, வஞ்சம், கொலை; ஆ, தாய் நாடே!" இந்த மாதிரி எனது தாய் நாட்டின் சீர் கேட்டை எண்ணி எண்ணிக் கண்ணீர் வடித்தேன். "பொழுது விழுந்தது; அந்திவேளை; அஸ்தமித்த பிறகு வழி நடக்கக்கூடாது. வாருங்கள், அழகான இடம்" என்று நண்பன் ஸோர்த்தீலன் எங்களை உயர அழைத்துச் சென்றான். அக்கிருந்து ஒரு கணவாயைக் கண்டோம். அதனின்று கமகமவென்று பூமணம் வந்தது; பொன்னும் மணியும் மரகதமும், கோமேதகமும், இரத்தினமும் பதித்ததுபோல மலர்கள், மலர்கள். ஆ, இம் மலர்களை காண்பது எவ்வளவு இன்பமான காட்சி. அக் காட்சிக்கிடையே பல புகழ்பெற்ற ஆன்மாக்கள் உலாவினர். அவர்கள் பெரும்பாலும் மன்னர்கள். அவர்களுள் அரசன் ரால்ஃப், பிரஞ்சு மன்னன் ஃபிலிப் III, ஆங்கில மன்னன் ஹென்றி III முதலியோர் இருந்தனர். இவர்கள் கன்னத்தில் கையை வைத்துப் பெருமூச்செறிந்தனர்.

அந்த மயங்கும் இச்சமயந்தான் மாலுமிகள் கப்பலோட்டித் துறை சேர்வார்கள்; அப்போது அவர் உள்ளம் தமது மனைவி மக்களிடம் இருக்கும்; காலையில் பிரிந்த காதலிகளிடம் அவர்கள் ஆவலாகச் செல்வர்; சர்ச்சில் அந்திமணியடிக்கும்; பக்தர் மாலை வணக்கம் பாடுவார்கள். நானும் பகவானை நினைத்தேன். பிறகு நாங்கள் புஷ்பக் கணவாயில் மெல்ல இறங்கினோம்; அங்கே இரண்டு தேவதைகள் காவல் இருந்தன. அவை இரண்டும் பளபளப்பான வானேத்தாங்கி நின்றன. அங்கே எனது நல்ல நண்பன் நினோவைப் பார்த்தேன். இருவரும் க்ஷேமம் விசாரித்துக் கொண்டோம். "பாதை மிகவும் கடினம்; மிகவும் கஷ்டப் பட்டு இங்கே வந்தாய்" என்றான் நினோ. "எல்லாம்

செருக்கின் சமை

பகவான் இச்சை; அவனை அன்பு செய்து, அவன் ஆணையை நிறைவேற்றும்போது நரகத்தையும் எளிதாகத் தாண்டலாம்; இறைவன் அருளால் இருளிலும் பகல்போல நடக்கலாம்” என்றேன். அச்சமயம் ஒரு கொடிய பாம்பு அங்கே பயங்கரமாகத் தலை நீட்டியது- சாத்தான் பாம்பு. அது நரகத்திலிருந்து தந்திரமாகப் பாவனபுரியில் நுழையப் பார்த்தது; காவல் தேவதைகள் உடனே வாளையோங்கி மிரட்டின; பாம்பு மறைந்தது. பிறகு நான் மாலாஸ்பிணைப் பார்த்தேன். “ஈ அறிவாளி; ஃப்ளரன்ஸ் உன்னை அறியாது; அது உன்னைத் தூரத்தியடிக்கும்; என் வழிவந்த ஒரு அன்பன் உன்னை ஆதரிப்பான்” என்று என் வருங்காலத்தைப்பற்றி அவன் சொன்னான். உண்மை, நன்மை, உறுதி ஆகிய மூன்று தீவட்டிகள் எங்களுக்கு வெளிச்சங் காட்டின. நான் இந்த இடத்தில் ஒரு கனவில் ஆழ்ந்து அப்படியே உறக்கிப்போனேன். என்னை லூஸியூ என்ற கருணைத் தெய்வம் மேலே தூக்கிச்சென்றது; இரவெல்லாம் தூங்கினேன். சூரியோதயமாய் இரண்டுமணி நேரத்திற்குப் பிறகே கண் விழித்தேன்; அப்போது பாவனபுரியின் வாசலில் இருந்தேன். பீடர் முனிவர் அனுப்பிய தேவதை கதவைத் திறந்து எங்களை உள்ளே அழைத்துச் சென்றது. நாங்கள் நுழைந்ததும் கதவு படார் என்று மூடிக்கொண்டது. நாங்கள் பூவனபுரியிற் புகுந்தோம்.

39. செருக்கின் சமை

பாறை அலைபோல் வளைந்து சென்றது; மெள்ள மெள்ளக் காலான்றி நடந்தேன்; களைப்பாயிருந்தது. வறாந்தரம்போன்ற தனியிடத்திற்கு வந்தேன்; அங்கே சுற்றிலும் மூன்றாள் உயரம் பாறை சுவரிட்டிருந்தது;

அதில் சலவைக்கல் வேலை செய்யப்பெற்றிருந்தது. வேலைகள் இயற்கையும் வியக்கும்படி அவ்வளவு அழகாயிருந்தன. மைகேல் முனிவர் சிலை உயிர்ப்பதுபோல விளங்கியது. ரோம் அரசனான டிராஜன் சிலை கம்பீரமாக விளங்கியது. டிராஜன் எளியவர் நண்பன். ஒரு நாள் அவன் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தான்; ஒரு ஏழைப் பெண் வந்து தனது குறையை முறையிட்டாள். “இப்போது கேட்க நேரமில்லை” என்றான். “அப்படியானால் இனி அரசாள லாயக்கில்லை” என்றாள். அழை. அரசன் சினவாமல் தனது கடமையை உணர்ந்து அவன் குறையைத் தீர்த்தான். இங்கே எல்லாம் பணிகள் படிசளாயிருந்தன. ஆ, அங்கே நான் பார்த்த காட்சி என்ன! சில ஆன்மாக்கள் தலை குனிந்திருந்தன. அவற்றின் கழுத்து இறுகும்படி சனமான கல் கட்டியிருந்தது. ஆன் அடையாளமே தெரியவில்லை. “அன்பா, இவர்கள் மண்கடக்கருவம் பிடித்தவர்கள்; அதன் பயனை இதோ சுமந்து கழுப்போலச் சுருண்டுகிடக்கிறார்கள்” என்று ஒரு “ஐயோ, சமைதாங்க முடியவில்லையே” என்று உரத்தப் பாசிகள் அலறினர். என் மனம் வருந்தியது; அந்த ஆன்மாக்கள் இறைவனைத் தொழுதன:—“எல்லாம் வல்ல பரலோகத்தந்தையே! எல்லையற்ற பரம்பொருளே! அன்பு நிறைவே! சிருட்டித் தலைகீசை! உன் பெயர்போற்றி; ஒவ்வொரு சிருட்டிப் பொருளும் உன் பெருமையைப் பேசுகிறது உன் அரசன் அமைதி உலகிற் பரவுக. உன் அமைதியே உலகின் அமைதியாகும்; எங்கள் முயற்சியால் அமைதி வராத; உனது ஆரியணையைச் சுற்றித் தேவதைகள் உன் புகழ்பாடி உன் பணி புரிவர். அதுபோல் மண்ணுலகில் பரிசுத்தாத்மாக்கள் உன் புகழ்பாடி, உன் அருளொளியைப் பரப்புக; தினம்

எங்களுக்குப் படியளப்பவன் நீயே. கருணைக்கடலே! எங்கள் பிழைகள் கோடி. நாங்கள் ஒருவரையொருவர் மன்னிக்கும் அளவு எங்களை நீ மன்னிப்பாயாக. தர்ம விரோதியான சாத்தான் எங்களை அணுகாமல் அருள். அவன் வஞ்சகக் கொடுமைகளைத் தாக்கித்தகர். செருக் கொழிக! வருந்துவோர் வருந்துதல் ஒழிக. பரம பிதாவே! அருள்புரி!” இதைக் கேட்டு என் மனம் அமைதியானது. இந்தமாதிரிக் கழுத்தில் கல்கட்டித் தலை நிமிராத வருந்தும் இந்த ஆவிகள் இறைவனை வணங்கித் தமது அகங்காரம் விலகித் தூயராக வேண்டும்.

மலையேற அந்த ஆன்மாக்களைச் சுறுக்குப் பாதை கேட்டார் குருநாதர். ஒரு ஆன்மா எங்கள் அருகே வந்து இவ்வாறு சொன்னது: “நான் ஹம்பெர்ட் (Humbert); நான் இதாலியன்; எந்தை புகழ்பெற்ற கனவான். என் முன்னோர் பல நல்ல காரியங்களைச் செய்து இசைபெற்றவர். “புகழ்பெற்ற குலத்தைச் சேர்ந்தவன். பெரிய சீமான்” என்று நான் அகம்பாவம் கொண்டேன். என் அகங்கார ஜன்னி யாரையும் மதிப்பதில்லை; பலருக்குத் தீங்கு விளைத்தது; என்னையும் பொட்டலாக்கியது. முடிவில் என் செருக்கைப் பொறுக்கமுடியாமல் ஜனங்கள் என்னைக் கொலை செய்தனர். என அகம்பாவம் இங்கே கழுத்தில் கல் சுமக்கிறது; தலை நிமிர முடியவில்லை; இன்றேல், உங்களுக்கு நானே பாதை காட்டுவேன்.”

இது முடிந்ததும் எனக்குத் தெரிந்த ஒருவனைக் கண்டேன்—ஒதேரிகன் (Oderigo) புகழ்பெற்ற சைத்திரிகள். “நண்பா! உன் செய்தி என்ன?” என்றேன். “நான் ஒவியன் என்று செருக்குற்றேன்; என் அகம்பாவத்தை மட்டந்தட்ட இன்றொரு ஒவியன்—கிட்டோ—வந்தான். செருக்கின் பாவத்தை இதோ சமக்கி

றேன். கற்றது கைம்மண்ணளவு; கல்லாதது உலகளவு; கலைச் செருக்குக் கூடாது. புகழ்வேட்டையாடினேன்; புகழ் என்னை ஏமாற்றியது. உலகின் புகழ் என்ன சாசுவதம்? இன்றிருப்பார் நானையிலலை; இன்றொரு வனை உலகம் கொண்டாடுகிறது; பத்தாண்டு சென்றால் அவன் பெயரே மறைந்து போகிறது. புகழ் புல்லைப் போன்றது; அது தழைக்கத் தழைக்க அதைப் பிடுங்கி மாட்டுக்குப் போடுவர். அதை வளர்ப்பவனே அறுக்கிறான்.”

“உண்மை, உண்மை; உன் உரை கேட்டு என் செருக்கும் தாழ்ந்தது. “செருக்குள்ளவர்கள் நரகில் விழாமல், பாவனத்திற்கு எப்படி வந்தனர்?” என்று கேட்டேன். “ஒருதடவை தமது பிழையை உணர்ந்து வருந்தி இறைவனிடம் மன்னிப்புக் கேட்டதால் இங்கே வந்தோம். எங்கள் பாவத்தை அனுபவித்துப் புனித மாவோம்” என்றான் ஒதேரிகன்.

நாங்கள் குறித்த வழியிற் சென்றோம். “குனிந்து நட; வழியிலுள்ள சித்திரங்களைப் பார்” என்றார் குரு. அழகான சித்திரங்கள் வழிநெடுகச் செதுக்கப் பெற்றிருந்தன. எல்லாம் அகங்காரத்தால் வீழ்ச்சிபெற்றவர் சித்திரங்கள். அகம்பாவத்தால் இடிவீழ்ந்து இறந்தவர், ஆகாசத்தைப் பிடிக்கத் துள்ளி வீழ்ந்தவர்கள், ஜனங்களிடம் பொறுக்க முடியாத ஆணவ வெறி காட்டிக் கொலையுண்டவர், மமதையால் மண்வெறிகொண்டு உலகை இரத்தக்களமாக்கியவர்கள் ஆகிய எல்லா அகங்கார ராக்ஷஸர் உருவும் பாதையில் வெகு அழகாகச் செதுக்கியிருக்கக் கண்டேன். இவ்வளவு பேரும் அகம்பாவக் கொடுமையால் என்ன பயன் பெற்றனர்? பிறரைத் துன்புறுத்திக் கொலையுண்டு பிடிசாம்பலாயினர் — அவ்வளவுதான். அந்த உருவங்களின் கலை யெழிலை

பொருமைக்குத் தண்டனை

வியந்துகொண்டே மெல்ல நடந்தேன். “அதோ பார், ஒரே தேவதை. வணங்கு!” என்றார் குரு. பனிபோல் வெண்மையான ஒரு தேவதை பறந்து வந்தது; வணங்கி நின்றேன். “செல் முன்; எளிதாகச் செல்வாய்” என்று தேவதை பாதை காட்டியது. ஆ, சமையே தோன்ற வில்லை; வெகு எளிதாகச் சென்று இரண்டாம் பாவனத்தை அடைந்தேன். “எளியோர் வாழ்க; விண்ணரசு அவர்களுக்கே!” என்று இனிய குரல்கள் பாடின! ஆறுதலாயிருந்தது. ஆணவமற்ற, தூய, எளிய வாழ்வை நடத்தும் அன்பருக்கே கடவுளரசும், காட்சியும் விளங்கும். உண்மை!

40. பொருமைக்குத் தண்டனை

இரண்டாவது பாவனத்தில் பொருமைப் பாவிக்கள் தண்டனையால் சத்தமாகின்றனர். நாங்கள் வழி பார்த்துச் சென்றோம். “இன்ன செய்தோருக்கும் இனிதே செய்யுங்கள்” என்று அங்கே ஆவிகள் கூவின. அருகே சென்றேன். ஆ, பரிதாபம்! அங்கே ஆன்மாக்கள் முக்காடு போட்டு கோவில் வாசலில் கபோதிப் பிச்சைக் கார்போல ஒன்றோடொன்று நெருங்கிப் பாரையில் சாய்ந்திருக்கின்றன. அவற்றின் கண்கள் இரும்பு தூலால் கைக்கப்பட்டுள்ளன; அவை பார்க்க முடியாது. வன் டொறுக்க முடியாமல் எல்லாம் கண்ணீர் பெருகி அழுகின்றன. “இங்கே யாராவது இதாவியர் இருந்தால் பேசுங்கள்; ஏனிப்படி வருந்துகிறீர்கள், சொல்லுங்கள்” என்று உரசுக வினாவினேன். பிறர் பேசுவதைக் கேட்கத் தலையைத் தூக்கும் குருடன்போல ஒரு பெண் தலை நிமிர்ந்து இவ்வாறு சொன்னாள்:—

“என் பெயர் ஸாபியை. நான் பொருமையால் இந்தக் கதியானேன். பிறர் நன்றாயிருந்தால் பொறுக்க

மாட்டேன்; அடுத்தவர் கெட்டுக் குட்டிச்சுவரானால் என் மனம் குளிரும். “இவர் நாசமாய்ப் போகவேண்டும்; அவர் நாசமாய்ப் போகவேண்டும்” என்று நான் கடவுளை வேண்டுவேன். ஒருதரம் எனது சுதேசிகள் ஒரு போரில் தோற்றோடினர்; அதைக் கண்டு நான் பெருமகிழ் வெய்தினேன். ஆனால், கொஞ்சம் தெய்வ பக்தியிருந்தது. எனக்காக ஒரு சாமியார் பிரார்த்தனை செய்தார். அதனால் இங்கே வந்தேன். எனக்காக பிரார்த்தனை செய்; கண் திறந்து, உயிர்ப்பவனாகக் காண்கிறாயே நீ யார்?”

என் வரலாற்றைச் சொல்லி, “என் பொறுமையும் இங்கே பாவனமாகிறதம்மா” என்று மேலே சென்றேன். அங்கே கிடோ என்பவனைக் கண்டேன்; “என்னைப் பொறுமைத்தீ பற்றிச் சீரழித்தது; ஊரில் யாராவது வாழ்ந்தால் எனக்குத் தாது விழுந்து போகும்; மனம் தளரும். யாராவது கெட்டுப் போனால் மனம் குளிரும். என் வினையை இதோ அனுபவிக்கிறேன்” என்றான். இவ்வாறு பொறுமையால் வருந்தும் பலரைக் கண்டோம். பொறுமைப் புஞ்சக்களுக்கு இருந்தும் சுகமில்லை; இறந்தும் சுகமில்லை. நண்பர்கள்! பொறுமையை விட்டொழியுங்கள்!

41. சினக்கோத்ப்பு

கண்ணைப் பறிக்கும் ஒளி வீசி ஒரு தேவதை வந்து எம்மை மூன்றும் பாவனத்திற்கு ஏற ஏணிப் படி காட்டியது. ஏறினோம்; அப்போது “கருணையர் வாழ்க! மனத்தை வென்றவரே சுகிகள்” என்ற பாட்டுக் கேட்டது.

மூன்றும் பாவனத்தில் கோபத்தால் பாவம் செய்த வர்கள் தண்டனையடைந்தனர்; அக் காட்சியைப்

சினக்கொதிப்பு

பார்த்துக்கொண்டே கணவில் ஆழ்ந்தேன். அச்சமயம் ஆகாயம் பனிமூடி இருண்டது. மூடுபனி யூடு நாங்கள் சென்றோம்; அங்கிருந்த ஆன்மாக்களெல்லாம் ஏசுநாதரை வணங்கிக் குறையிரந்தன. அவற்றிடம் நல்ல பாதை கேட்டோம். “என்னால் முடிந்தமட்டும் வழிகாட்டுகிறேன்” என்றொரு ஆன்மா முன்வந்தது. அதன் வரலாற்றைக் கேட்டேன்; சொன்னது:—

“நான் லம்பார்டி; என்னை மார்க் என்பர். நான் கல்வியிலும் அரசியல் விவகாரங்களிலும் வெற்றிபெற்றேன். ஒழுங்காகத்தான் நடந்தேன்; கோபத்தினால் இந்தக் கதியானேன். நண்பா! நீ உலகிற்குச் சென்றதும், எனக்காகப் பிரார்த்தனை செய்யவேண்டும்” என்றான் எனது நண்பன் மார்க்.

“நண்பா! உலகம் கெட்டுப்போனது, அங்கே தருமத்திற்கு இடமில்லை; எங்கும் வஞ்சம், லஞ்சம், கோள், பொறாமை, கொடுமை. எனக்கொரு சந்தேகம்; கடவுள் படைத்த உலகம் ஏன் இப்படித் தீ வினையால் வருந்தவேண்டும்? அது பரலோகத்தின் விருப்பமா? அல்லது பூலோகத்தின் விதியா?” என்று கேட்டேன்.

“நண்பா! உலகம் கண்கெட்டது. ‘கடவுளுக்குக் கண்ணில்லையோ’ என்கின்றனர் மனக்கண்ணில்லா மாந்தர். கடவுள் அறிவைக் கொடுத்திருக்கிறார்; அதனால், நல்லது பொல்லதைக் கண்டு நடக்கலாம். இன்னமாதிரி நடக்கவேண்டும் என்று கட்டளையிட்டிருக்கிறார்; மனிதன் அதை மீறுகிறான். தனக்குமேல் உள்ள அருட்சக்தியை மறுக்கிறான்; ஆசை அகந்நை மமதையால் பாவங்களைச் செய்கிறான்; வருந்துகிறான். ஆண்டவனுக்கு ஓரகமில்லை; அவன் அன்பு மயன். அவனை அறிய மனிதனுக்கு மனமில்லை, கண்ணில்லை.

அவனே நீத்தியன். மனிதன் ஏமாற்றும் விஷய சுகங்களை வேட்டையாடித் தளருகிறான். குண விகாரங்களில் கண்கெட்டலைகிறான்; காமத்தீயில் வேகிறான்; புலன்களை அடக்கியாள முடிவதில்லை. வழியுள்ளது; நன்னெறி யுள்ளது; நடக்க முடிவதில்லை—சோம்பல், ஆலசியம். மத போதகரும் பணத்தையும் செல்வாக்கையும் கவனிக்கிறாரே யொழிய தருமத்தைப் பின்பற்றிப் பிறரை அந்த வழியில் நடத்த முயலுவதில்லை.

“ரோமில் இரண்டு சூரியர் விளங்குகின்றனர்—போப், அரசன். போப் தமது மதக்கடனையும், சீடர் ஒழுக்கத்தையுமே கவனித்தால் நல்லது; அதேது? அவரும் அரசியல் செல்வாக்கிற்கே போட்டி போடுகிறார். செடியை விதையிலிருந்து அறியலாம்; மனிதனைச் செயலினின்றும் அறியலாம்; மத பீடத்திலிருப்பவர் அரசியல் வாளைச் சுழற்றப் போட்டி போட்டால் நாடு எப்படி உருப்படும்? மதமும் அரசியலும் தனித்தனியே கடறற்ற வேண்டும்; இரண்டும் ஒருவர்கையில் இருக்கக்கூடாது. முன்பு ரோமில் அன்பும், வீரமும், மரியாதையும் இருந்தன. உயிரைவிட மானம் பெரிதென்பர் ரோம் வீரர். இப்போது எல்லாருமே போட்டி பொருமையால் கொடுமை செய்து அழிகின்றனர்” என்றான் மார்க். “மெய்தான் நண்பர், உலகம் அப்படியிருக்கிறது; நல்லவர்களைப் பார்ப்பதே அரிதாயிருக்கிறது” என்றேன். இரண்டொரு நல்ல மனிதரைச் சூறிப்பிட்டு மார்க் விடைபெற்றுச் சென்றான்.

மேகம் படர்ந்த மலைபோல் எங்கும் மூடுபனி. அதனூடே அகழெலிபோலப் பார்த்துப் பார்த்து நடந்தோம். மாலைக் கதிரொளி கண்டோம். பனி விலகியது; சினத்தால் இங்கே வருந்திய ஆன்மாக்களைக் கண்டேன். சினம் ஆட்கொள்வி; அதனால் எத்தனை பேர் பாப்பு

ஆலசியம் கூடாது

புலியினும் கொடுமையாக நடந்தனர்! என் மனத்தினில் சினவெறி கொண்ட பலர் உருவம் எழுந்தது. ஃபிலமெலாவை நினைத்தேன். அவள் மகா துராங்காரி; அவளுக்கு இரண்டே புதல்வர். அவள் கணவன் தம்பிக்கு ஆறு புதல்வர்; அதனால், பொறாமையென்கொண்டு ஃபிலமெலா தன் ஒர்ப்படியாளுடன் சண்டை போட்டாள். அவள் மக்களைக் கொலை செய்ய முயன்றாள். ஒரு இரவில் ஒர்ப்படி பிள்ளை என்றெண்ணி தூங்கிய சிறுவன் ஒருவனைக் கொன்றாள். வெளிச்சத்தில் பார்க்கும்போது அது தன் பிள்ளை! தன் வினை தன்னைச் சுட்டது! இந்தத் துராங்காரியை ஜூபிடர் ஒரு பாடும் பறவையாகச் சபித்தார். அந்தப் பறவைதான் ஃபிலமெல் என்று அழைக்கப்படுவது. எனக்கு லாவினியின் நினைப்பு வந்தது; அவள் ஒரு அரசி. அவள் தாயார் சினத்துயரால் தற்கொலை புரிந்துகொண்டாள். அதற்காக லாவினி அழுத அழுகை என் செவியைத் துளைக்கிறது. இவ்வாறு நான் கோபக்காரர்களை நினைத்திருக்கும்போது, பளிச்சென்று ஒரு டால் அடித்தது; எனது நினைப்பெல்லாம் பறந்துபோனது. ஒளிப் பிழம்பாக ஒரு தேவதை முன் நின்றது; 'செல்லும் மேலே' என்றது. தேவதையை வணங்கி அது காட்டிய ஏணி வழியே ஏறி நான்காம் பாவனத்தை அடைந்தோம்.

அங்கே "அமைதியாக்குவோர் வாழ்க; ஏனெனில், அவர்களே தெய்வப் புதல்வர் எனப்படுவர்" என்ற இன்னிசை முழங்கியது.

42. ஆலசியம் கூடாது

மலையேற்றம் என்னைத் தளர்த்தியது; துறை சேர்ந்த தோணிபோல நான் அமர்ந்தேன்.

“குருவே, இந்த வட்டத்தில் எந்தப் பாவம் நீரு வது” என்று வினாவினேன். குரு சொன்னார்:

“அன்பா, நாம் கடவுளை மனதார நேசிக்கவேண்டும்; வாய் புளித்ததோ மாங்காய் புளித்ததோ என்றிருக்கக்கூடாது. ஆலசியம் கூடாது. சிலர் வாயாரப் புகழ்வார்; மனத்தில் பக்தி இராது; உண்மை யன்பு மனத்திலிருந்து பொங்கிப் பொசியவேண்டும். அத்தகைய அன்பில்லாமல், கருத்தில்லாமல், ஏனோதானே வென்று பேருக்கு பக்தி செய்தவர்கள் இங்கே வருந்தி, மாசற்று, நிறைவான அன்பு பெறுவர். அன்பு இருவகையானது; ஒன்று பதியன்பு, மற்றொன்று சுயநலமான பாச அன்பு. பதியன்புதான் மேலானது. அது மாசற்றது. அது ஆன்மாவை இறைவனிடம் சேர்ப்பது. பாச அன்பு புலன்களையும் மனத்தையும் கெடுப்பது; அகம்பாவத்தைப் பெருக்குவது. தானே பெரியவன், தன்னைக் காட்டிலும் வேறொருவரும் புகழ், செல்வம், செல்வாக்குப் பெறக்கூடாது என்ற ஆணவம். தன்னைவிட உயர்ந்தவரிடம் பொறாமை, அவரைக் கெடுக்கச் சூழ்ச்சி செய்யும் வஞ்சம், சதி—இவையெல்லாம் பாச அன்பால், சுயாபிமானத்தால் விளைவனவாகும். எல்லோரும் இன்பம் வேண்டுவர்; கடவுளடைவே இன்பம். அது பதியன்பால் வருவது. கருத்தானறித் தேடினால், மனமாற நாடினால், ஆர்வமுடன் கூவினால் அந்த விண்ணின்பம் எய்தும்; மணமில்லாத வெறும் வாய் வேதாந்தம் பயனில்லை.

ஆத்மீகக் காதலே காதல்; எந்தப் பொருளுடன் மனம் ஒன்றாகிறதோ அதன் உரு மனத்திற் பதிகிறது. அன்பின் தீவிரத்தால் ஐக்கியம் உண்டாகும்; ஐக்கியத்தால் இன்பமெய்தும். தான் விரும்பிய பொருளை நுகருமட்டும் அன்பிற்கு அமைதியிராது. தாவரச்

செழிப்பை இலையின் பசுமையால் அறியலாம். அன்பால் ஆன அறியலாம். இயற்கையுடன் இறை யுணர்வும் சேரவேண்டும்; ஸ்தூலமும் சூக்ஷ்மமும் கூடவேண்டும். வண்டு, தேன் மலரைத் தேடிச் செல்வதுபோல இயல்பாக மனிதன் அன்புப் பொருளை நாடவேண்டும். அன்பு இதயத்திலிருந்து பிறக்கவேண்டும். அத்தகைய அன்பினால் பேதரை இன்று பரிசுத்தமான தேவதையாக விளங்குகிறான். உவள் உனக்கு அன்பின் உண்மையை இன்னும் நேருக்கு நேராக விளக்குவான்."

இவ்வாறு பேசிக்கொண்டிருக்கும்போது பின்னிருந்து ஒரு கூட்டம் ஆவிகள் விரைவாக வரிசையாக வந்தன. அவற்றின் தலைமையிலிருந்த இரண்டு ஆவிகள் "மேரீ யோசேப்புடன் யூதீயா மலைநாட்டிற்கு ஓடினாள்; மார்ஸேல்ஸ் முற்றுக்கையை புரூடலிடம் விட்டு பாம்பேயை அடக்க வில்லாள் ஓடினாள்; தாமதம் வேண்டாம்; திருவருளை நோக்கி ஓடுங்கள்" என்று பாடிக்கண்ணீர் வடித்தன. அவைகளிடம் என் குரு ஐந்தாம் பாவனத்திற்கு வழி கேட்டார். அவை "நாங்கள் ஆலசியத்தால் இங்கே வருந்தினோம்; இப்போது வேகமாகச் செல்லுகிறோம்; பின்னே வாருங்கள், வழிகாட்டுகிறோம்" என்றன. ஒரு ஆவி இதாலிய மொழியில் இவ்வாறு பேசியது: "நான் வெரோனா மடத்தலைவன் அல்பெர்டோ. வெரோனா அதிகாரியான ஸ்காலா பிரபு தனது வைப்பாட்டி மகளை என் ஸ்தானத்தில் அமர்த்தினான். செல்வக் கொடுமை என்னே" அவ்வளவுதான்; அவன் ஓடிய வேகத்தில் மேற்கொண்டு கேட்கவில்லை. ஆவிகள் பாடிச் சென்றன; நான் பெரிய கனவில் ஆழ்ந்தேன்; மெய் மறந்தேன்.

அதிகாலை; என் கனவில் ஒரு பெண்ணைக் கண்டேன்—திக்குவாய், ஓரக்கண், கோணக்கால், முடக்கை,

மங்கல் நிறம். பெண் இவ்வாறு பாடினாள்: “நான் ஸைரன், பாடகி; என் பாட்டினால் மாலுமிகளை வசப்படுத்தி மயக்கியவள். யூலிவரிஸ் என் பாட்டில் மயங்கினான். என்னிடம் சிக்கியவர் மீளுவதிலர். தேனில் விழுந்த ஈ போல மாந்தர் என் நாத வலையில் மயங்கிக் கிடப்பர்.” நானும் இப் பெண் வலையில் மயங்கப் பார்த்தேன்.

அச்சமயம் மற்றொரு பெண்மணி கனவில் தோன்றினாள்—சத்தியவதி. “இவள் மாயத்தில் விழாதே; பார், பெண்ணின் நாற்றத்தை” என்று அந்த மாயப் பெண்ணின் ஆடையைக் கிழித்து வயிற்றைத் திறந்து காட்டினாள். ஓஹூஹ், சாக்கடை நாற்றம்! பொறுக்க முடியவில்லை; தூக்கி வாரிப்போட்டு எழுந்தேன். “நண்பா, மூன்று தரம் எழுப்பினேன்; எழுந்திரு; வழி பார்த்துச் செல்வோம்” என்றார் குரு. பெண் மறைந்தாள்; கனவொழிந்தது; ஆனால், உலக சிந்தனை என்னை விடவில்லை. குருநாதர் பின்னே சென்றேன். காலேக்கதிர் எங்கள் தோளில் தைத்தது. நான் எண்ணச்சமையால் தலை குனிந்து நடந்தேன். அச்சமயம் “இது வழி புகுங்கள்!” என்ற சத்தம் கேட்டது. பார்த்தேன் அன்னம் போல் சிறகுடன் ஒரு தேவதை எங்களை நடத்தியது. “பிழைகளை வருத்திக் கடவுளை நோக்கி முறையிடுவோர் வாழ்க; அவர்கள் ஆறுதல் பெறுவார்” என்று அந்தத் தேவதை தனது இறக்கையால் காற்று வீசி இசைத்தது. நான் ஏதோ நினைப்பில் நடந்தேன். “இன்னும் உலக நினைப்பா? கனவில் வந்த மாயத்தை நினைக்காதே; அதை வென்று தலை நிமிர்; போ, விரைவாக” என்றார் குரு. இருவரும் ஐந்தாம் பாவனத்தை அடைந்தோம்.

43. பேராசை ஒழிக

ஐந்தாம் வட்டத்தில் ஆவிகள் குப்புறப்படுத்து குய்யோ முறையோ என்றழுதன. “எனிப்படி அழுகிறீர்கள்” என்று கேட்டேன். ஒரு ஆவி இவ்வாறு துக்கத்துடன் சொன்னது: “நான் பெரிய செல்வன்; மண் பொன் பெண்ணாசை வெறிகொண்டிருந்தேன்; பேராசையால் கொடிய பாவங்களைச் செய்தேன். பிறகு உண்மையான கிறிஸ்து மார்க்கத்தைப் பின்பற்றினேன். பீடருக்குப் பிறகு நான் அட்ரியன் V என்ற பெயரால் போப்பானேன். முப்பத்தொன்பது நாளைக்கெல்லாம் நான் இறந்தேன். பேராசையால் நான் செய்த பாவத்தை நினைத்துக் கண்ணீர்விடுகிறேன். பேராசை நல்விருப்பத்தை அவிக்கும், அன்பைக் கெடுக்கும், காரியத்தை முறியடிக்கும்” போப்பின் பேச்சைக் கேட்டுருகினேன், வணங்கினேன். “இப்போது நான் போப் அல்லேன்; பழைய பேராசைப்பாவி; அதற்காக இதோ வருந்தித் திருந்துகிறேன். நீ விரைந்து மேலே செல்; இங்கே நிற்காதே” என்றான் அச் செல்வன்.

மேலே சென்றோம். வழியில் பல ஆன்மாக்கள் பிரசவ வேதனைப்படும் பெண்டுகளைப்போலக் கதறிக் கண்ணீர் சொரிந்து தமது பிழைகளை வருந்திப் பாவனம் பெற்றன. “ஆ, பரிசுத்தக் கன்னியே, நீ எவ்வளவு ஏழையாயிருந்தாய்; உனது தெய்வ குமாரனை ஒரு மாட்டுக் கொட்டியிற் பெற்றாய். ஆம்மா, உன் மனம் எவ்வளவு தாராளமாயிருந்தது. ஆஃப்பிரிகஸ், நீ ரோம் தளகர்த்தன். எளியன்; எளிதும், பணத்தாசையை வென்றவன். அரசன் ஊபரஸ் கொடுத்த லஞ்சத்தையும் உதறித்தள்ளி

நேர்மையாய் நடந்துகொண்டாய். ஆ, நிகொலாஸ், நீயே புண்ணியன். ஒரு ஏழைக் குடும்பம், வறுமை தாங்காமல் மூன்று இளம் பெண்களை விலைமக்களாக்கிப் பிழைக்க முனைந்தது. அச்சமயம் நீ மூன்று பணப் பைகளை அவர்கள் ஜன்னல் வழியே உள்ளே தள்ளினாய்; அதைக்கொண்டு அக் குடும்பம் பிழைத்தது; விலை வாழ்வின் நினைப்பை விட்டது. அந்தமாதிரி மனது தாராளமாயிருக்கவேண்டும். பேராசையும் கருமித்தனமும் மனிதனை எல்லாப் பாவங்களுக்கும் தூண்டும்; பேராசை ஒழிக" என்று அந்த ஆவி முறையிட்டது.

ஆந்த ஆவியை "நீ யார், உன் வரலாறென்ன?" என்று கேட்டேன்; அது சொன்னது:

"உன்னை விருப்புகிறேன்; உன்னிடம் தெய்வவொளி காண்கிறேன்; என் கதையைக் கேள். நான் ஹ்யூ காபெட் (Capet); 987-ம் ஆண்டு பிரெஞ்சு மன்னனானேன். ஃபீஸிப் லூயி முதலிய மன்னர் என் சந்ததிகள். மஹா சார்லெஸ் மரபு அருகியது; அவன் வழி வந்த கடைசி மன்னன் லோரேன் சார்லெஸ் எப்போதும் தக்கமே பாராட்டி அதற்கு அறிகுறியாகக் கறுப்புச் சட்டையே போட்டுக்கொண்டிருந்தான். அவனுக்குச் சந்ததியில்லை. அரசதிகாரம் என் கைக்கு வந்தது. என் மகன் ராபெட்டுக்கு ஆர்லியன்ஸில் முடிசூட்டி, நான் அரசியற் சமையினின்றும் விலகிக்கொண்டேன். என் மரபே வழி வழியாக நாட்டை ஆளுகிறது. நான் பேராசையால் இக்கே வருந்துகிறேன். பேராசையால் மகனைக் கூட்டிக்கொடுத்தான் ஒருவன்; பேராசைச் செல்வர் செய்த கொலைகளுக்குக் கணக்கில்லை. பேராசையால் யூதாஸ் கிறிஸ்துநாதரைக் காட்டிக்கொடுத்தான். பேராசையால் மனிதன் திருடன்,

பேராசை ஒழிக

துரோகி, கொலைக்காரனாகிறான். (ஸ்டேடாஸ் பேராசை யால் தொட்டதெல்லாம் பொன்னாகும் வரம் பெற்றான். தன் மகனையே தொட்டு உயிரற்ற பொற்பதுமையாக் கினான். உணவுகூட அவன் தொட்டதும் பொன்னா னது; உண்ணக்கூட முடியாமல் அக் கருமி தனித்தான். பேராசையால் ஒருவன் தகப்பனைக் கொன்று அரசைக் கைப்பற்றினான். பரமபிதாவே! சாத்தானை ஒழித்தது போலவே இந்தப் பேராசைப் பேயையும் ஒழித்தருளு வாயாக!"

இச்சமயம் "ததாஸ்து! வாழ்க! பொலிக!" என்று தீவ்யத் துவனி கேட்டது. ஏசுநாதர் பிறந்த செய்தி கேட்ட இரண்டு இடையர்போல நாங்கள் மகிழ் வினால் மெய்யம்மறந்து நின்றோம். இறைவன் அரு ளுற்றறை அருந்தினாலே மனிதனைப் பிடித்த ஆசாபாசத் தாகம் தணியும் என்று சொல்லி குருநாதனுடன் நான் மேலே சென்றேன். எங்களுக்குப் பாதைகாட்ட ஒரு நல்ல ஆன்மா வந்தது. புதைக் குழியிலிருந்து எழுந்த கிறிஸ்துவின் தரிசனம்பெற்ற இரண்டு அன்பர்போல நாங்கள் மகிழ்ந்தோம். "சகோதரருக்கு அமைதி, அமைதி" என்றது. அதை நாங்கள் மனதார வரவேற் றப் பேசினோம்; பாவனத்தில் பாபவீமோசனமாகும் விதத்தைப்பற்றி அது எமக்கு விளக்கியது. தாம்தாம் செய்த தீவினைக்கேற்ற தண்டனையை அனுபவித்து வினைதீர்ந்து இறைவனை மகிழ்வித்தலே பாவனத்தி லுள்ள ஆன்மாக்களின் நோக்கம். பிறகு ஆன்மா நாங் கள் விரும்பியபடியே தனது கதையைச் சொன்னது:—

"நான் ஸ்டாஸியன் (Statius) இங்கே பாவனமாகி விண்ணேறுகிறேன். நான் கவி; ஏசுநாதர் யூதாவின் துரோகத்தால் சிலுவையேறி வருந்தினார். தேவ குமாரனை அவ்வாறு வருந்திய யூதரைப் பழிவாங்க

டிடஸ் மன்னன் எருசலத்தையே அழித்தான். அக் காலம் நான் விருதுபெற்று வெற்றிமாலைசூடிய கவிராய னாக விளங்கினேன்; ஆனால், நான் அப்போது ஏசு பக்தனாயில்லை. எனது கவித் திறமையால் தேபஸ் நகரையும், அச்சிலன் வீரத்தையும் சிறிது பாடினேன். விர்கிலியன் அருட்சடரினின்றும் பெற்ற கவிக்கனலால் நான் சில கவிப் பொரிகளை உள்ளித் தெளித்தேன். எனது காவியமே என்னை ஆவேசப்படுத்தியது” என்றான். நான் குருநாதரைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தேன். ‘ஏன்?’ என்றான் ஸ்டாசியன். “உன்னை ஆவேசப்படுத்திய ஏனீ தின் ஆசிரியரே என்னை இட்டுச் செல்பவர்—பாரும் இவரை” என்றான். “ஆ, கவியரசே! வணக்கம், வணக்கம்” என்று ஸ்டாசியன் விர்க்கிலியன் காவில் விழுக் குனிந்தான்.

“நான் ஆவி; நீயும் ஆவி; வணக்கம் வேண்டாம்; வாரும் மேலே செல்வோம்” என்றார் குரு. எல்லாரும் சென்றோம். ஒரு தேவதூதன் எங்களை ஆறும் பாவனத் திற்கு நடத்தினான். “மாந்தர் பசி தாகத்திற்கு எப்படிச் சோறும் நீரும் தேடுவரோ அதேபோல, தரும் சித்திக்கு ஆர்வமுற்றலையும் அறவோர் வாழ்க! அவர் ஆர்வம் நிறைவேறும்” என்ற பாட்டுக் கேட்டது. நாங்களும் ஆறும் பாவனத்தை அடைந்தோம்.

44. திண்டிக்குத் தண்டனை

விர்க்கிலியனும், ஸ்தாவரியனும் அரிய விஷயங்களைச் சுவைபடப் பேசிவந்தனர்; மலையேறும் வருத்தமே தோன்றவில்லை.

—ஸ்தாவரிய, நீ கற்றவன், அறிவாளி. நீயேன் ஐந்தாம் பாவனத்தைச் சேர்ந்தாய்? உன்னையும் பேராசை விடவில்லையோ?

—பொன்னாசை யாரைத்தான் விட்டது! ஆம். நான் பேராசை மிகுந்திருந்தேன்; அதற்காக நான் பல பல திங்கள் வருந்தினேன். நான் செய்த மற்றப் பாவங்களுக்கும் வருந்தினேன், திருந்தினேன். வருந்தாதீருந்தார்.

—எவ்வளவு அறிவாளியானாலும் ஞானஸ்நானம் பெறாதவருக்கு உய்வில்லையே; நீ எப்படி உய்ந்தாய்?

—கவியரசே! உன் அருட்கவியே என்னைக் கவிஞனாக்கியது; உனது ஆவேசக் கவிகளைக் கற்றே நான் கடவுளை அன்பு செய்தேன். நான் இருளில் நடந்தேன்; நீ ஒளிகாட்டி என்னை நடத்தினே. “புது வுலகம் வந்தது; தருமம் தழைத்தது; வஞ்சமற்ற மாசற்ற பழைய வாழ்க்கை மீண்டது; புதிய ஜாதி பிறந்தது” என்று நீ கூறிய தீர்க்கதரிசனத்தை நான் நம்பினேன்; அப்போதே நான் கிறிஸ்து தருமத்தை அறிந்து கடைப்பிடித்தவனானேன். நான் கவியானதும், கிறிஸ்தவனானதும் உன்னாலேதான். நான் இரகசியமாக ஞானஸ்நானம் பெற்றேன்; எனினும், நீண்ட நாள் புறச்சமயவொழுக்கத்தில் ஆழ்ந்தேன். அதன் பயனாக இங்கே வருந்திப் புனிதனானேன். நீ எங்கே இருக்கிறாய்?

—நான் விம்போலில் இருக்கிறேன்; என்னுடன் உன்னைப்போன்று புகழ்பெற்ற சில கிரேக்க ரோமக் கவிகள் இருக்கிறார்கள்.

இப் புலவர் பேச்சு என் செவிக்கமுதமாயிருந்தது. திடீரென்று பேச்சு நின்றது; கனிமணம் வந்தது; பாதை நடுவே ஒரு நீண்ட மரம் செழித்தோங்கியிருந்தது—விசாலமாக அடர்ந்த கிளைகள், கொத்துக் கொத்தாகக் கனிகள். செங்குத்தான ஒரு பாதையிலிருந்து அங்கே ஒரு அருவி சலசலத்திறங்கி அம் மரத்தை வளர்த்தது. நாங்கள் இத் தனி மரத்தருகே சென்றோம்.

இலைகளுக்கிடையே பேச்சுக் கேட்டது; பறவைபைக் குறிவைக்கும் வேடன்போலே நான் மேலே பார்த்திருந்தேன். “இந்தக் கணிகளைத் தொடாதே; பெருந்திண்டிக்கு ஆசை வைக்காதே; முற்கால ரோமர் நல்ல தண்ணீரையே குடித்தார்கள்—கள்ளையன்று. தரணியல், கொழுத்த விருந்துகளை வெறுத்து எளிய உணவு கொண்டான்; அவன் சிறந்த அறிவாளி. முதல் யுகம் பொற்காலம்; அக்காலம் மக்கள் உதிர்க்கியுண்டனர். ஆறுகள் அமுதபான மளித்தன; தூதன் ஜான் வனூர் தரங்களில் திரிந்தான்; தேனும் விட்டிலும் உண்டான். அடியார்கள் மிதமாக உண்டு பெருமைபெற்றனர்.”

“காலச்செட்டு வேண்டும்; செல் மேலே” என்றார் குரு. சென்றேயும்; வழியில் “இறைவனே! எங்கள் உதட்டைத் திற” (உனது திருப்புகழைப் பாட) என்றொரு பலமான அழகைச் சத்தம் கேட்டது. பின்னால் ஒரு கூட்டம் ஆண்மாக்கள் விரைந்து வந்தன; அவை முகம் வாடி வெளுத்துச் சுருங்கிக் கண் மணியிழந்து குழிந்து சுறுத்திருந்தன; தோலும் எலும்புமாகத் துரும்பாய் இளைத்திருந்தன. நெற்றி M-போலச் சுருங்கியிருந்தது. நான் விபப்புடன் பார்த்தேன். ஒரு ஆவி என்னைக் குறிப்பாக நோக்கி, “எனது நல்லகாலம்!” என்றது. ஆள் அடையாளம் தெரியவில்லை; குரல் தெரிந்தது—எனது நண்பன் ஃபோலே. “நண்பா, காய்ந்துலர்ந்த இவ்வுடலை நன்கு மதி; என்னை வெறுக்காதே; பேசு. அந்த இருவர் யார்?” என்றான் ஃபோலே. “ஃபோலே, ஏன் இப்படி உருக்குலைந்தாய், சொல்” என்றேன்.

—இங்குள்ள ஆண்மாக்கள் பெருந்திண்டிப் பாபத்தை அனுபவிக்கின்றன. முன்னே பார்த்த மரம் கனி குலுங்குகிறது; மணம் ஜமாய்க்கிறது; அதில்

அமுத அருவி துமி தெளிக்கிறது. அந்த வாசனையாலே பசிக்கனல் கொளுத்துகிறது. தாசம் தவிக்கிறது; ஆனால், நாங்கள் உண்ணவோ குடிக்கவோ முடியாது. “கை விட்டதேன் கடவுளே” என்று சிலுவையில் ஏசுதார் முறையிட்டார்; நாங்களும் அவ்வாறே முறையிட்டு உபவாசமிருந்து எங்கள் பாபத்தைப் போக்குகிறோம். என் பாபத்தால் இப்படியானேன்.

—பாபச் சுமையுடன் நீ இங்கே வந்ததெப்படி?

—என் மனைவி நெல்லா மகா உத்தமி. அவள் செய்த உருக்கமான பக்தியும் பிரார்த்தனையுமே என்னை நாகில் விழாமல் இங்கே சேர்த்தது. அவள் கடவுள் விரும்பும் கற்புபுரி.

என் கதையையும், எனது குருநாதர் விஷயத்தையும் கேட்டான் ஃபோலே; சொன்னேன். எல்லாரும் பேசிக்கொண்டே சென்றதில் வழி போனதே தெரிய வில்லை. நல்ல காற்றால் செல்லும் கப்பலைப்போல விரைவாகச் சென்றோம். பின்னால் வந்த ஆவிகளை ஃபோலே எனக்குச் சுட்டிக் காட்டிச் சிலர் வரலாற்றைச் சொன்னான். அனைவரும் பெரும் திண்டியால் இங்கே குரல்கிட்டி, வெறும் வாயைமெல்லும் உபவாசிகளே. மாரி காலத்தில் நைல் நதிக் கரையில் புட்கள் சதுரமாகக் கூடிப் பறக்கும்; அதுபோல இந்த ஆவிகளும் விரைந்தன. நெடுநெரம் குதிரை சவாரி செய்து களைத்தவன் மெதுவாகச் சென்று மூச்சு வாங்கி நிற்பது போலவே ஃபோலேயும் என் பக்கத்தில் நின்று நின்று மெதுவாக நடந்து, “மீண்டும் உன்னை எப்போது காண்பது” என்றான். “நான் எவ்வளவுகாலம் ஜீவிப்பேன் என்பதறியேன். நான் வசிக்கும் ஃப்ளாரன்ஸ் நாளக்குநான் நலமிழந்து வருகிறது; அதற்கு அழிவு காலம் வந்து கொண்டிருக்கிறது; எனது நிலை என்ன

வாமோ ; இங்கே என்று வருவேனோ..... ” என்
றேன்.

“கோர்லோ டோனாடி ஃப்ளாரன்ஸைக் கைப்
பற்றப் பார்ப்பான் ; உன்னை வருத்துவான் ; தூரத்து
வான். அவன் வீரன், நாவலன், அரசியல் நிபுணன்,
சிறந்த முயற்சியாளி ; ஆனால், உலகாயதன், சதி
காரன், அதிகாரத்தைக் கைப்பற்ற இழி செயல் புரி
வான். அவன் ஒருநாள் குதிரையிலிருந்து விழுந்து
இறப்பான்,” என்று சொல்லி, போட்டிப் பந்தயத்தில்
பாயும் குதிரை வீரன்போல ஃபோலே ஓடி மறைந்
தான்.

நாங்கள் சிறிது சென்றதும் ஒரு கனி மரத்தைக்
கண்டோம். அதனடியில் பிச்சைக்காரர்போலக் கை
நீட்டி ஆவலாகப் பல ஆவிகள் நின்றன. பிறகு சென்
றன. “இது ஏவாள் உண்ட மரத்தினின்று உண்
டானது ; கிட்டவாதே ; போ ; பெருந்தினியால் வருந்
திய மாந்தர் பலர் ; அந்தப் பாபம் பொல்லாது”
என்று இலைகளிடையே சத்தம் கேட்டது. சிந்தனை
யுடன் சிறிது தூரம் சென்றோம். “சாந்த நிலையத்
திற்கு இது வழி” என்றொரு திவ்ய தேவதை காட்டி
யது. வசந்தக் காலையின் மலர் மணம்போல நன்
மணத் தென்றலடித்தது. “நாவையும் மனத்தையும்
அடக்கி ஆசையை வென்று அருளொளி பெற்றவர்
வாழ்க ; அவர்களே பரம சுகிகள்” என்றொரு இனிய
வாசகம் கேட்டது ; அது எங்கள் மனதிற்கு ஆறுத
லளித்தது.

45. அருட் கடவுளே

ஆவிகளுக்கு ஊனுடலில்லை ; உணவுக் கவலை
யில்லை ; எனில், இவை இப்படி மெலிவானேன் ? என்று

நான் ஸ்தாவரியனை வினாவினேன். அவன் மானிடப் பிறவியைப்பற்றி விரிவாகச் சொன்னான் :—

“ஆவிகளுக்கு உணவு தேவையில்லை ; எனினும், அவற்றின் வினை தீரவே இறைவனிச்சையால் இப்பசி அவர்களை வாட்டுகிறது. ஆவிகளுக்கு கண்ணாடி நிழல் போன்ற உரு உண்டு, ஊனில்லை. இருவர் இதயத்தில் ஒரு தீவிர உணர்ச்சியுண்டாகிறது ; கூடுகின்றனர் ; இருவர் ஜீவசக்திகளும் ஒன்றாகிப் பிண்டமாகிறது. கடற்பஞ்சு பாறைகளில் ஒட்டிக்கொண்டிருப்பது போல் கருப்பையில் பிண்டம் இருக்கிறது ; இயற்கை இதயத்தினின்று உறுப்புக்களை நிறைவாக்குகிறது ; உள்ளே ஆன்மா நுட்பமாகப்புகுகிறது ; இயற்புலன்கள் உண்டாகின்றன. பிண்டம் உருவான சூழ்நிலையாக வளர்ந்து உலகொளியைக் காண்கிறது. தீராகைஷு புடன் சூரிய ஒளியும் சேர்ந்தே சாராயமாகிறது ; உடலும் ஆன்மாவும் சேர்ந்தே வாழ்வாகிறது. இன்ப துன்பங்களுடு வாழ்க்கை நடக்கிறது ; ஒருநாள் வாழ்வுக் கணக்கு தீர்ந்துபோகிறது. ஆத்மா சங்கற்ப விகற்ப வாசனைகள் நிறைந்த சூக்ச்ம சரீரத்துடன் பரலோகம் போகிறது ; மனம், புத்தி, சித்தம், அஹங்காராதிகள் அச்சமயம் தீவிரமாக வேலை செய்கின்றன. சூக்ச்ம சரீரான்மா தன் வினைக்கேற்றபடி நரக-பாவன வட்டங்களை அடைகிறது. அங்கே அதற்கு கை கால் அவயவங்கள் முளைத்து யாதனா சரீரமாகிறது. நரவாழ் விற்குரிய குழி குணங்கள் எல்லாம் அதற்கும் உண்டு ; எனினும், அது சிழல் ; அதன் வினையே அதன் வடிவு. அதற்கேற்ற தண்டனைப்பட்டுப் பரிசுத்தமாகி ஆன்மா மேனிலை சேரும்.” இவ்வாறு பேசிக்கொண்டே பாதை முடிவுக்கு வந்தோம். அங்கே பாறை மிகவும் செங்குத்து ; அதிலிருந்து குப் குப்பென்று தீ உமிழ்கிறது.

ஒரு புயற்காற்று ஆளைப் பிடித்துத் தள்ளுகிறது. “கவனமாகப் போ” என்றார் குரு; நான் பயந்து நடந்தேன். அச்சமயம் “அருட் கடவுளே” என்றொரு கீதம் கேட்டது; தீ வழியே ஆவிகள் நடந்து சென்றன. அவை தியானேவைப்பற்றியும் பாடின. தியானே ஜலபிடர் மகள்; நித்தியக் கன்னிகை; அவளுடன் அணங்கள் சிலர் இருப்பர்; அவள் வில்லும் அம்பும் கொண்டு வேட்டையாடுவாள்; அவள் வேடர் தெய்வம். ஒருநாள் ஆக்தியன் என்பவன் குளிக்கும்போது அவளைப் பார்த்தான்; அவள் அவனை மானாகச் சபித்து தனது வேட்டை நாய்கள் உண்ணச் செய்தாள். அவளைப் போன்ற கற்பு தமக்கு வேண்டுமென்று ஆவிகள் பிரார்த்தனை செய்தன.

கூட்டம் கூட்டமாக ஆவிகள் தீயில் நடந்தன; கடவுளை வேண்டி முறையிட்டன. ஒன்றுக்கொன்று முத்தமிட்டுச் சென்றன எனது நிழல் தரையில் விழுவது கண்டு அவை வியந்தன; “இரண்டு ஆவிகளை வணக்கமுடன் பின்பற்றிவரும் நீ யார்? நாங்கள் தீயாலும் தாகத்தாலும் வருந்துகிறோம்; நீ உடலுடன் வந்தாய்; இந்தியரும், எதியோப்பியரும் குளிர்ந்த ஓடையைக்காணத் தாகமெடுத் தலைவர்; அதுபோல் உனது மொழிகளைப் பருகத் தாகமானோம்” என்று ஒரு ஆவி என்னுடன் பேசியது. “ஆவிகாள், நான் உயிர்-மனிதன்; சவர்க்கத்தில் உள்ள தெய்வம் அழைத்தது; செல்கிறேன். நீங்களேன் இப்படி நெருப்பில் வாடு கிறீர்கள்; உமது கதையென்ன? சொன்னால் உது என் பாட்டில் இடம் பெறும்” என்றேன். ஆவி பேசியது:

“புண்ணியவானே, நாங்கள் இயற்கைக்கு விரோத மான புணர்ச்சியால் ஜீவசக்தியை வீணாக்கிய பாவத்தை இப்படி அனுபவிக்கிறோம். நான் கிடோகுனி ஸெல்லி;

விருப்பப்படி உலாவு

காதற் கவிஞன்; அழகைப் பாடினேன்; அழகில் சொக்கினேன்; காதற் கவி யெழுதும் மையைக்கூடக் காதலித்தேன்; அதோ போகிறான் தானியல்; அவனிடமிருந்தே நான் அலங்கார நடை கற்றேன்; அவன் சிருங்கார ரசத்தில் இணையற்றவன். நண்பா, நீ பூலோ கத்திற்குப் போனால் எனக்காகக் கிறிஸ்து எனனும் போதகனைத் தொழுகை நடத்தச் சொல்லு; என் பாபத்தை தீக்குளித்து நீக்கினேன். இனிக் காமம் என்னை மயக்காது....” என்று குனிவெல்லி மறைந் தான். இக் கவியை நான் அறிவேன். அவன் குறிப் பிட்ட கவி தானியலைக் கண்டேன். “நான் காதற் கவி; பழைய பாபத்திற்காக நான் தீயில் வருந்தி னேன்; நீ உச்சிக்குச் சென்றால் என்னை நினைத்துக் கொள்” என்று அவனும் சென்றான்.

46. விருப்பப்படி உலாவு

இச்சமயம் ஸ்பெயினில் நள்ளிரவு, எருசலத்தில் அருணோதயம், கங்கைக் கரையில் நண்பகல், இந்தப் பாவனத்தில் சூரியாஸ்தமன வேளை. எங்கள்முன் ஒரு சேவதை தோன்றி “இதய சுத்தர் வாழ்க....இறை வனைக் காண்பர்” எனப் பாடியது. அங்கே ஒரு திக்கொழுந்தொரிந்தது; “இத் தீயில் இறங்கியே நீங்கள் உள்ளே செல்லவேண்டும்” என்றது தேவதை. “ஐயோ, வெந்து போவேன்” என்று அஞ்சி அலறினேன். “தைமமாய் இறங்கப்பா; இந்தத் தீ பாபத்தைச் சுடும்; ஆளைக் கொல்லாது” என்று என்னை ஊக்கிக் குருநாதர் முன்னே இறங்கினார்; பிறகு நானும் இறங்கினேன்— உருகிய கண்ணாடி கூடக் குளிர்ச்சி யென்னலாம்; தீ அவ்வளவு உக்கிரம். குருநாதர் பேதிரையைப்பற்றிப் பேசினார்; அதனால் தீயின் கொடுமையை உணராமல்

தாண்டினேன். “எந்தையின் புண்ணியக் குழந்தைகள் வருக! சூரியன் மறைகிறான்; அந்தி மாலை வருகிறது; மேல் வானத்தில் இருள் படருமுன் வேகமாய் நடந்து வாருங்கள்,” என்றொரு திவ்ய கீதம் கண்ணைப் பறிக்கும் ஒரு ஜோதியினின்றும் எழுந்தது. அக் கீதம் பரம சாந்தமளித்தது. பொழுதுபட்டது; செவ்வானம் சுருத்தது; இருள் மெல்லப் பரவிபது; இனி மேலே செல்லமுடியாது. கோடையில் உன்னதமான மலைப் பாதையில், மாங்களுக்கடியே படுத்து அசைபோடும் ஆடுகளைப்போலே நாங்கள் பாதைப்படியில் படுத்தோம். நரிகள் வராமல் கோலில் தலையை வைத்துத் தன் கிடையை காவல் காக்கும் இடையனைப்போல குருநாதரும் ஸ்தாவிரியனும் என்னைக் காவல் காத்தனர். அன்று நட்சத்திரங்கள் அசாதாரண ஒளியுடன் மினுக்கின. அவற்றைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்; தூக்கம் சழற்றியது; தூங்கினேன்.

காதற் கனல்போல சுக்கிரன் உதித்தான்; அச்சமயம் ஒரு கனவு கண்டேன்—ஒரு அழகிய குமரி; குனிந்து குனிந்து வன மலர் கொய்துலாவிக்கொண்டே இவ்வாறு பாடினாள்: “நான் லேலைஹ (வாழ்க்கைப் பெண்); என் அலங்காரத்திற்கே ஓயாமல் மலர் பறிக்கிறேன். என் இன்பத்திற்காகவே என்னைப் பளிங்கு போல் அழகு செய்கிறேன். என் சகோதரி ராகேல் (ஞானம்); நாள் முழுதும் இதயக் கண்ணாடியில் தன்னையே பார்த்திருக்கிறாள். நான் வேலையில் மகிழ்கிறேன்; அவள் தியானத்தில் மகிழ்கிறாள்.”

வெள்ளி வெளுத்தது; ஊருக்கருகே வந்த நீண்ட பிரயாணிபோல் நான் மகிழ்ந்தெழுந்தேன். எனது குருநாதர் முன்பே எழுந்தார். “எத்தனையோ மனிதர் ஆவலாகத் தேடும் அந்த இனிய கனி இன்று என்

மதில்தா தேவி

பசியைத் தணிக்கும்” என்று குருநாதர் புலம்பினார். எங்கும் இன்னொலிகள்; இனிய காற்று; மலர்க்காட்சி; நறுமணம். மேலே செல், செல் என்று கால்கள் உந்தின; எல்லாப் படிகளையும் விரைவாகக் கடந்து உச்சிக்குச் சென்றோம். குருநாதர் என் முகத்தில் பார்வையை நாட்டி இவ்வாறு அருளினார்: “மகனே, உலகத்தி, சுவர்க்கத்தி—இரண்டையும் நீ கண்டாய்; இருள் நரகத்தையும், செங்குத்தான பாவனத்தையும் தாண்டினாய். இதுகாறும் எனது திறமை உன்னை நடத்தியது; இனி தெய்வத் திறமையே உன்னை நடத்தும். என்னை ஆனது இதுவே; என் எல்லை இதோ வந்துவிட்டது. நீ இனிய வளநாட்டிற்கு வந்து சேர்ந்தாய்; சூரியன் உன் முகத்தில் இன்பக் கதிர்களைப் பாய்ச்சுகிறான். இங்கே மலரும், கணியும், மூலிகைகளும் செழித்து அழகிய காட்சியளிக்கின்றன. இந்த நிலம் செல்வம் பொழிகிறது. உன்னை அழைத்துவர என்னை அனுப்பிய அந்தச் சோதி விழிகள் உன்னை இதோ மகிழ்ந்து காணப்போகின்றன. அதுகாறும் உன் விருப்பப்படி எங்கே வேண்டுமானாலும் உலாவிக்கொண்டிரு; என் கடமை தீர்ந்தது; இனி என் கட்டுப் பாடில்லை; உன் மனம் சென்றபடி நட. நீயே உனக்கு அரசன்; இதோ தன்னாட்சியின் செங்கோலும் திருமுடியும் உன் கையில் அளிக்கிறேன்.

47. மதில்தா தேவி

நான் அந்த மலர்க் காட்டில் சுதந்திரமாக உலாவித் திரிந்தேன். மந்தமாருதம் பூ மணங்கொண்டு குளுகுளு வென்று வீசியது. எங்கும் பொன்னும் இரத்தினமும் பச்சையும் அள்ளிக் குவித்ததுபோல மலர் கனிச் செடிகள் நிறைந்திருந்தன. இலையடர்ந்த கிளைகளி

னின்னு இன்பமான புள்ளிசை செவி மகிழ வந்தது. தரையெல்லாம் பசங் கம்பளம்போலப் புல் அடர்ந்திருந்தது. அங்கே ஒரு அருவி சலசலத்து ஓடியது; அதன் தண்ணீர் வெகு தெளிவாயிருந்தது; நதியைத் தாண்ட முடியவில்லை. நான் அந்த உயரத்திலேயிருந்து சுற்றி நோக்கினேன்.

பலநிற வசந்த மலர்களின் அழகைக் கண்டு சொக்கி நின்றேன். மலரழகு எந்த மட்டுக்கு! அதோ அக் கரையில் ஒரு நவயௌவன சுந்தரி வருகிறாள்.... மலர் கொய்கிறாள்.....இனிமையாகப் பாடுகிறாள். “அழகுத் தெய்வமே, நதியின் அருகே வந்தருள வேண்டும்; உன் இசையமுதை நான் பருகவேண்டும்” என்று கூவினேன். அந்த வனப்புத் தெய்வம் மதில்தை (Matilda). கோயில் வழிபாட்டில் மிகவும் சிரத்தையுள்ள பக்கை; அவள் என்னைப் பார்த்தாள்; என்கருத்தை அறிந்தாள். செம்மலர், மஞ்சள் மலர்கள், ரோஜா மலர்கள் பூத்துப் புன்னகைக்கும் அந்த வனத்திடையே வசந்தத் திருபோல நடந்து ஆற்றருகே, என்னெதிரே வந்தாள். அவள் நடையே ஒரு தனி அழகின்ப மளித்தது. திவ்யதேஜஸ் பொழியும் பரம சாந்த விழிகளால் அவள் என்னைப் பார்த்தாள். அருணேதயமும் தோற்றுப்போகும்படி ஒரு கனி நகை புரிந்தாள். எனக்கும் அவளுக்கும் இடையே ஆறு—அது மூன்றே எட்டு அகலம். கிரேக்கரை அடக்க சொர்ஸெர் மன்னன் டார்டனெஸ்ஸைக் கடக்க முடியாமல் தவித்ததைப் போலவே, நானும் இந்த ஆற்றைத் தாண்டி அவளருகே செல்ல முடியாமல் தவித்தேன்.

“இன்பமாக்கினை இறைவனே” என்று பாடி அந்த அணங்கு என்னுடன் பேசினாள்:

—இதுவே மனிதன் முதலில் உதித்த இடம்;

மதில்தா தேவீ

இதுவே அவன் பரிசுத்தமான இயல்புடன் வாழ்ந்த இடம்; இது பூலோக சுவர்க்கம். அதிட்டவசமாய் இங்கே வந்தாய். ஐய, உனக்கு என்னவேண்டும்; கேள்?

—அம்மையே, இந்த நதியின் பாட்டும், மலர் வனக் காற்றின் பாட்டும், தங்கள் பாட்டும் ஆத்மாராமமளிக் கின்றன. இந்த ஆற்றைத் தாண்டித் தங்களிடம் வர முடியாததேன்? இவ் வழகிய மலர் வனத்தின் வரலா றென்ன?

—கேள்; இறைவன் தற்பரானந்தன்; அவன் இன்பமாக வாழவே மனிதனைப் படைத்தான். இந்த அழகான வனத்தை அவனுக்களித்து இங்கே சாந்த மாக வாழச் சொன்னான். மனிதன், தனது மடமை யால், அபக்குவத்தால், ஆணவத்தால் வீழ்ச்சியடைந்து இந்தச் சுவர்க்கத்தை யிழந்தான்; இன்பமிழந்தான்; துன்ப முழன்றான். இந்தப் பாவன மலை அவனுக்கு எட்டாதபடி உயர்ந்தது; சுவர்க்கத்தை அவன் கண்ணி னின்றும் அது மறைத்தது. இந்த வனத்தில் பல அற்புத மரஞ் செடிகள் உள்ளன; அவற்றின் வனப்பும் பயனும் பலவகை. அவற்றைக் கொஞ்சம் தூயகாற்றின் பாட்டும் குளுமையும் மனோகரமானவை. இவ் வனத் தை வளர்க்கும் இந்த ஓடை மழை நீரால் பொங்குவ தன்று; இது மிகப் பரிசுத்தமான ஒரு ஊற்றில் பொங்கி வருகிறது. இதற்கு அந்தப் பக்கம் யூனோ எனவும் இந்தப் பக்கம் லேதே (Lethe) எனவும் பெயராகும். யூனோ மாந்தர் செய்த தீமைகளை மறையச் செய்யும்; லேதே அவர் செய்த நன்மையை விளக்கும். இரண்டை யும் பருகினால் பாவனம் பெறலாம். கவிகளின் இன்பக் கனவுகளில் நிலவும் நிலவிண் இதுவே; இங்கே வற்றாத அமுத வூற்றுப் பொங்கிப் பொசுகிறது.

தேன் மலர்களும், அமுதக் கணிகளும் செழித்துக் குலுங்குகின்றன. இவ்வளவுதான் நான் சொல்ல முடிந்தது.

அந்த அமுதக் கன்னி பிறகு திவ்யகானம் பாடினாள் : “ பாபத்திற்கு வருந்தி மன்னிப்புப் பெற்ற தூயர் வாழ்க ! ” என்ற கீர்த்தனத்தைப் பாடி நிறுத்தி, பொன்னும் பசுமையும் குலுங்கும் ஆற்றங்கரை யோரமாக வெள்ளத்திற்கு எதிர்ப்புறம், மான்போல் நடந்தாள் ; நான் மெதுவாக அவளைப் பின்பற்றினேன். எனக்கும் அவளுக்கும் நூறு எட்டு தூரமிருக்கும். அவள் திடீரென்று நின்று “ சகோதரா, அதோ பார், கேள் ” என்றாள். பார்த்தேன். அட்டா ! ஒரு திவ்விய ஜோதி கோடி மின்னல் போலக் காந்தியது. ஒரு இன்பப் பாட்டு எழுந்தது. பசுமரங்களெல்லாம் தீப்பிடித்தது போல் சுடர்காந்தின. தேவ கன்னிகைகள், உங்களைக் காண என் விழிகள் நீண்டகாலம் பசித்திருந்தன. உங்கள் காட்சியை வர்ணிக்க என் உள்ளத்தில் ஹெலிகன் அருவி (கவி யருவி) பொங்குக ! யூரானியா (வானக் கலைமகள்) தெய்வகதைத்துடன் எனக்குத் துணை செய்க !

முகூர்த்தத்தன்று மணவரைக்கு அலங்காரமாக மெல்ல நடந்துவரும் மணப் பெண்போலே அற்புதக் காட்சிகள் என் கண்முன் ஒவ்வொன்றாகத் தோன்றின. ஏழு தங்க மரங்கள் தோன்றின ; கிட்ட வந்ததும் நள்ளிரவில், தெள்ளிய வானில் ஒளிரும் ஒள்ளிய நிறை மதியும் வெட்கும்படியாக ஏழு தங்கச் சுடர்களைக் கண்டேன் ; வியந்தேன்.

“ அவற்றையே பார்த்து மயங்காதே, சுடர்களுக்குப் பின்னால் வருவோரைப் பார் ” என்றாள் தேவ கன்னிகை. பார்த்தேன் ; வெள்ளை வெளேறென்று

ஆடையணிந்து ஒரு புதிய ஜாதி சுடர்களின் பின்னால் தனது தலைவனைப் பின்பற்றிவந்தது. சுடர் வானவில் போல் ஏழு நிறங்களாகப் பொலிந்ததும், அவற்றாடு அந்த திவ்யாத்மாக்களின் தேஜஸ் கலந்தொளிர்ந்ததும் பார்க்கப் பார்க்கப் பரமானந்தமளித்தன. இருவர் இருவராக இருபது பேர் வந்து, “ஆதாம் குலமகளிரில் நீயே பாக்கியவதி; நீ வாழ்க; உன் புண்ணியப் பொலிவோங்குக” என்று மதில்தையை வாழ்த்திச் சென்றனர். பிறகு நான்கு திவ்ய தூதர் வந்தனர். அவர் கைகால் தங்கம், உடல் தூயவெள்ளை, ஒவ்வொருவருக்கும் ஆறு சிறகுகள் இருந்தன; அவற்றில் முழுதும் ஆர்கோ நாட் கப்பலைச் செய்த அர்கஸ் (Argus) மாதிரி விழிகள் நிரம்பியிருந்தன. அவர்களுடன் ஒரு வெற்றித் தேர் வந்தது. அத் தேரை ஒரு கழுஞ்ச்சிங்கம் (Gryphon) (முன்பக்கம் கழுஞ்சு—பின்னே சிங்கம்) இழுத்து வந்தது. அந்தமாதிரித் தேர் அகுஸ்த மன்னனுக்கும் அரிது; சூரியத் தேரைவிட அது பொலிவுற்றது. அதன் வலது சக்கரத்தருகே மூன்று தேவ மாதர் பாடி நடனமாடி வந்தனர். ஒருவர் செந்தி வண்ணம்; இன்னொருவர் மூர்த்தப் பச்சை, மற்றொருவர் பனி வெள்ளை நிறமாயிருந்தனர். அவர்கள் முறையே புண்ணியம், நம்பிக்கை, விசுவாசம்—ஆகிய மூன்றும் உருவெடுத்ததைப் போன்றவர். மற்றொரு சக்கரத்தருகே நான்கு வரிசையாக ஒரு கூட்டம் புண்ணியர் வந்தனர். அவர்கள் தூயிர வர்ண உடையணிந்து, கம்பீரமாக நடந்து வந்தனர்; முன்னிருந்தவனுக்கு மூன்று கண்கள்; பின்னால் இரண்டு கிழவர் வந்தனர்; ஒரு கிழவன் கையில் ஒரு நீண்ட வாள் மின்னியது. பிறகு நான்கு சாதுக்கள் வணக்கமாக நடந்துவந்தனர். அனைவருக்கும் பின்னே தனியாக ஒரு ஞானக் கிழவன் தியானத்தில்

நடந்துவந்தான். அனைவர் நெற்றியிலும் தெய்வச்சுடர்
கொழுந்துவிட் டெரிந்தது. திடீரென்று ஒரு இடி
முழக்கம்; எல்லாரும் நின்றனர். ஏழு பொன் சுடர்
களும்க் சப்த ரிஷி மண்டலம்போல விளங்கின.

48. பேதிரை

“ அமுதக் கன்னியே போற்றி ! ” என்று எல்லாரும்
பாடினர். அருணோதயமானது; கீழ்வானம் ரோஜா
நிறமானது; தேவர் பூமாரி பொழிந்தனர். உதய
சூரியனை வென்ற பொலியுடன் ஒரு தெய்வக் கன்னிகை
விண்ணினின்று இறங்கி வந்தாள். அவள் முகம் மறைந்
திருந்தது. அவள் மேனி தணல் போலிருந்தது.
அவளைக் கண்டதும் புதிய சக்தி என்னுள் எழுந்தது;
பழைய காதல் என்னைக் கொள்ளைகொண்டது. அவள்
சந்நிதிப் பிரகாசத்தை நான் தாங்கமுடியவில்லை. குரு
நாதனைப் பார்த்தேன். ஆ, என் குரு, என்னை இது
காறும் அன்புடன் வழி நடத்திய கருணை வள்ளலைக்
காணும்; திடீரென்று அவர் என்னை விட்டகன்றார்.
நான் ஏங்கி யழுதேன். “ ஏ, தாந்தே, வீர்கிலியன்
மறைந்ததற்காக அழாதே; வேறொரு குற்றத்திற்காக
இரங்கு ” என்றாள் அத் தீச்சுடர்க் கன்னிகை. பிறகு
என்னையே குறிப்பாகப் பார்த்து, “ பார், கவனி; நானே
பேதிரை; முடிவாக வந்து சேர்ந்தாய்; இதுவே இன்ப
நிலையம் என்பதை முன்பே நீ அறியாது ஏன் காட்டில்
அலைந்தாய் ? ” என்று மௌனமானாள். பயந்த குழந்தை
தாய்முன் நிற்பதுபோல் நான் பேதிரைமுன் பயபக்தி
யுடன் பேச்சிறந்து நின்றேன். அவள் கருணையில் ஒரு
சண்டிப்பும் ஒலித்தது. இச் சமயம் “ கருணைக்
கடவுளே, உன்னையே நம்பினேன். என்னை நீ தாராள
மான இடத்தில் சேர்த்தாய் ” என்று தேவர் கீதம்
172

பேதிரை

பாடினர். பிறகு தேர் முனையிலிருந்து பேதிரை தேவர் களுக்கு இவ்வாறு சொன்னான் :

“இமையா விழி பெற்ற அமரர்கள், இவன் அற்புதமான குணவான் ; என் விழிகள் சிலு வயதில் இவனைக் கவர்ந்தன ; என்னை இவன் உண்மையாக அன்பு செய்தான். நான் யுவதியாகி, உடலை உதறி அமரலோகத்திற்கு வந்தேன். இங்கே நித்தியமான ஒளியுடல் பெற்றேன். என்னைப் பிரிந்தபின் இவன் உலக மாயத்தில் சிக்கி வருந்தினான் ; காட்டில் அலைந்தான். இவன் நல்ல வழிக்கு வரவேண்டும் ; இன்புற வேண்டும் என்று நான் அல்லும் பகலும் இறைவனை வேண்டினேன். கவவில் தோன்றி அழைத்தேன் ; அவன் கவனிக்கவில்லை ; புலி நரிக்காட்டில் திசை கெட்டலைந்தான். நானே விரகலியனை அனுப்பி அவனை அழைத்து வரச் சொன்னேன் ; வந்தான். இந்த லேகை நதியில் மூழ்கி இவன் முன் நினைப்புகளெல்லாம் மாறட்டும்.” பிறகு பேதிரை என்முகம் நோக்கி, “இப் புண்ணிய நதியின் அக் கரையில் இருப்பவனே, என்ன சிந்திக்கிறாய்? ஒப்புக்கொள் உனது பிழைகளை. நீ முன்னே என் ஊனுடலைக் காதலித்தாய் ; அது மண்ணானது ; அந்த அழகு காலத்தால் கரைந்தது. உனது காதலைக் கடவுளிடமும், புண்ணியச் செயல்களிடமுமே நாட்டச் சொன்னேன். நீ அப்படிச் செய்யாததேன் ?”

இக் கேள்வி அளவுக்குமேல் வளைத்த வில்லைப் போல் என் மனத்தை முறித்தது. பழைய பிழைகளை நினைத்து நினைத்து உருகிக் கண்ணீர் விட்டேன். “தேவீ, நான் உலக மாயத்தில் மயங்கி ஏமாந்தேன். உனது திவ்ய ஸௌந்தரியத்தைக் கண்டதுமே அந்த மாயம் என்னை விலக்கியது” என்று வருந்தி யழுதேன்.

“வருத்தக் கண்ணீரால் கண்ணம் நனைந்தவர் உய்வர்; மனிதா, எனது உடலழகையே நீ உலகிற் பெரிதாக நினைத்தாய். அந்த உடலும் அழகும் மண்ணாயின; அதைக் கண்டும் உனக்கு உண்மையறிவு வரவில்லை; உலகின் அழகும் பொருளும், விஷய சுகங்களின் வெறுமையும் உனக்குத் தோன்றவில்லை; மீண்டும் ஒரு பெண் வலையில், காமவலையில் உனது மனப்பறவை சிக்கியது. மன மயக்கக் காட்டில் நீ அலைந்து திரிந்து வருந்தியது கொஞ்சமா? உன் அனுபவத்தை நீயே பார்த்துக்கொள்; பார் என்னை” என்றாள் தேவதை. ஆ! என் மனம் என் பிழைகளை நினைத்துச் சித்திர வதைப்பட்டது. மனோவேதனை தாங்காமல் நான் உள்ளமுடைந்து மூர்ச்சையாய் விழுந்தேன். உணர்வு வரும்போது கன்னி மதில்தா “கலங்காதே; இதோ, இருக்கிறேன்” என்று என்னைத் தூக்கி லேலுதே நதியில் மூழ்க்கி ரெய் குழல் ஓட்டுவதுபோல் அக் கரையில் எறிந்தாள்.

“புண்ணியப் புனலாட்டினால் புனிதனாவேன்” என்று தேவதைகள் கீதம் பாடினர். அணங்குகள் மீண்டும் எனக்கு ஞானஸ்நானம் செய்வித்து “புனிதனாயினை; பேதிரையிடம் வா; நாங்கள் அவள் சேடிகளான அணங்குகள். அவளைக் காண உனக்கு உள்விழி திறக்குமாக” என்று பாடினர். என்னை அணங்குகள் தேர் முன் அழைத்துச் சென்றனர். ஆ, தெய்வக் காட்சி! பார்க்க ஆயிரம் கண்கள் இருந்தாலும் போதா. நிலைக்கண்ணாடியில் பளிச்சிடும் சூரிய பிம்பம்போல எங்கும் ஒளிமயம். “தெய்வக் கன்னியே, பேதிரையே, உனது அருளழகைக் காட்டு; இவன் புனிதன், மன வறுதி பெற்றவன், நம்பிக்கையானவன்” என்று அணங்குகள் பாடினர்.

49. தேவர் பவனி

ஆவியை அள்ளும் அருட்சுடர் நகையுடன் பேதிரை காட்சி யளித்தாள். பத்தாண்டுகள் அப் புன்னகை யில்லாது என் உயிர் வாடியது; வைத்த கண் எடுக்காமல் அந்தப் புன்னகை பொவியும் பொன் முகத்தை, அருளமுத முகத்தைப் பருகி நின்றேன். “அப்படி ஊன்றிப் பாராதே” என்று தேவதைகள் எச்சரிக்கை செய்தன. தேர் நகர்ந்தது; தேவர் படை ஏழு சுடர்களுடன் சென்றன. மதில்தை, ஸ்தாலியன் இருவருடனும் நான் பவனியிற் கலந்து சென்றேன். மங்களகானம் முழங்கியது; அதற்குத் தக்கபடி அடியெடுத்துவைத்து நாங்கள் சென்றோம். வழியில் ஒரு புராதன மரம் ஒன்றிருந்தது—இலை பூ இல்லை; மிக மிக உயரம்; கிளை நெருக்கம்; அந்த மரத்தை எல்லாரும் சுற்றிவந்து வணங்கினர். தேவர் புண்ணிய கீதம் பாடினர். அக் காட்சி இன்பமாயிருந்தது; ஆனால், அச்சமயம் எனக்குத் தலையைச் சுழற்றியது. தூங்கி விழுந்தேன். “சை, என்ன செய்கறாய்; எழுந்திரு” என்றொரு தேவதை என்னை விழிப்புறுத்தியது. எழுந்து பார்த்தேன்; மரம் செழிப்புற்றிருந்தது. அதனடியில் எனது அன்பு தெய்வமான பேதிரை கொலுவிருந்தாள். ஏழு தேவ கன்னியர் புண்ணிய கீதம் பாடினர். அவர் கையில் ஏழு பொன் விளக்குகள் ஒளிர்ந்தன. அங்கே பல விநோதக் காட்சிகளைக் கண்டேன். தேவ கன்னிகைகள் பாடிய கீதத்தை பேதிரை மனமுருகிக் கேட்டாள். கீதம் முடிந்ததும் எழுந்து “என்னைச் சிறிது நேரம் காணமாட்டீர்கள்; பிறகு காண்பீர்கள்” என்று நடந்தாள். சப்த கன்னிகள், ஸ்தாலியன், நான் அனைவரும் பின்னே தொடர்ந்

தோம். பேதிரை என்னை அன்புடன் பார்த்து, “ ஏன் வாயைத் திறவாதிருக்கிறாய்; சகோதரா, ஏதாவது சந்தேகமிருந்தால் கேள் ” என்றாள். நான் மிகவும் வணக்கமுடன் “ தேவி, என் உள்ளம் சொல்லாமலே அங்கே தெரியுமே ” என்றேன். “ கூச்சப்படாதே, பயப்படாதே; வாயைவிட்டுக் கேள் ” என்றாள். மேலே சொன்ன இரு விகார மரத்தைப்பற்றியும் அங்கே கண்ட காட்சிகளையும் பற்றிக் கேட்டேன்; எனக்கு விளக்கினாள். எதிர்கால நீகழ்ச்சிகள் சில வற்றையும் குறித்தாள். எனது அன்பையும் பணிவையும் தேவிக்குத் தெரிவித்தேன்.

நண்பகல்; எல்லாரும் ஒரு பெரிய ஊற்றையடைந்தோம்; அதன் கரையெல்லாம் மலர்களிச் சோலை யடர்ந்திருந்தது; அதனின்று இரண்டு நண்பர் போல லேதே, யூனோ ஆகிய புண்ணிய நதிகள் தயங்கிப் பிரிந்தன. பேதிரையின் விருப்பப்படி மதில்தா, “ இந்த யூனோ நதி நீரைப் பருகு ” என்றாள். பருகினேன், புதியனானேன், புனிதனானேன். வாழ்க்கை புது மலர்ச்சி பெற்றது.

பாவனக் காட்சி முற்றிற்று.

15. சுவர்க்கக் காட்சி

50. அருட் செயல்

சுவர்க்கத்தில் நான் அதி அற்புதக் காட்சிகளைக் கண்டேன். அவற்றை வர்ணிக்க என் சிற்றறிவு போதாது.—இந்த மூன்றாவது கவிமலையைத் தாண்ட அபாலோ துணை செய்க! தெய்வ சக்தி எனது கலைத் தாகந் தணிக்க என்னுள் இறங்குக! அருட்சடர் என் அறிவை நடத்துக!

சூரியோதயமானது; அன்பே வடிவான பேதிரை கருடப் பார்வையுடன் இளம் பரிதியைக் கூர்ந்து நோக்கி நின்றான். நானும் அவ்வாறே நோக்கினேன். கடவில் மூழ்குவோன்போல நான் அந்தக் காட்சியில் ஆழ்ந்து நின்றேன். பரிதி முற்றிலும் புதிதாயிருந்தது; கடவுள் மற்றொரு இரவியைப் படைத்துவிட்டானே என்று சந்தேகித்தேன்.

காய்ந்த இளம்பிலிருந்து தெறிப்பதுபோல அதனிடமிருந்து சடர்கள் பொரிந்து தெறித்தன. என் கண் கூசியது; “விண்ணை ஆளும் அன்பே, நீ என்னை ஒளிமயமாகச் சூழ்ந்தாய்! உன்னால் நான் புதுப்பிற்வி பெற்றேன். ஆ, எத்தனை கோளங்களை நீ ஒழுங்காக நடத்துகறாய். உன் ஆணைப்படி அண்ட கோளங்கள் சுழல்கின்றன. மழை வெள்ளத்தால் ஆன ஒரு பெரிய நீர்த்தடம்போல் ஒளி வெள்ளம் காண்கிறேன்! அற்புதம்!” என்று வியந்து நின்றேன். மேலும் உடற் சமையே தோன்றாமல் நான் பஞ்சுபோல இலேசானேன்; காற்றுப்போல் நடந்தேன்; என்னை வழி காட்டி நடத்தும் சடர்மணியான பேதிரையை வியப்புடன் நோக்கினேன். “திக்கக்காதே; நீ உன் பூமியில் இல்லை;

உன் கண் உலகக் கதிரையே கண்டுள்ளது; நான் உன்னை மின்னல் வேகத்தில் இங்கே கொணர்ந்துள்ளேன்; இங்கே காண்பதெல்லாம் கடவுட் காட்சி; எல்லாச் செயல்களும் கடவுள் ஆணையால் நிகழ்வன; கடவுளை நோக்கியே எல்லாம் செல்கின்றன. இயற்கைப் பொருள்களெல்லாம் பலவாறாக பிரிந்திருப்பினும், அனைத்தும் அருளுணர்வால் ஒன்றுபட்டுள்ளன. அருட்கனலே அனைத்திலும் செயல்புரிகிறது; அதுவே சந்திரனில் கனல்கிறது; மனிதர் இதயத்தில் துடிகிறது; உலகில் அக் கனலே விளையாடுகிறது; இங்கே அனைத்தும் அருட்சுடர் இயக்கம்; அனைத்தையும் இறைவன் தனது பரமானந்தத்தை நோக்கி நடத்துகிறான். மண்புத்தி கடவுளருளை அறியாது, வணங்காது; அது பொய் வழியில் சென்று மேகம் பொருதிய இடிபோல் வீழ்ச்சியடைகிறது. மலையிலிருந்து எவ்வளவு எளிதாக அருவி யிறங்குமோ அவ்வளவு எளிதாக நீ இந்த விண்ணகத்திற்கு ஏறி யிருக்கிறாய் திருவருளால். எல்லாம் இறைவனிச்சை; விபுத்தாதே, முயங்காதே—வா” என்று புன்னகைத்து மொனமானுள் பேதிரை. நான் அவளைப் பின்பற்றினேன்.

51. சந்திர மண்டலம்

மினர்வா காற்றை ஊக்குகிறாள்; அபாலோ வழி நடத்துகிறாள்; என் கவிப்படகு பாடிக் கொண்டே யாரும் காணாத துறையை நோக்குகிறது. என் பரவச விழிகள் முன் ஒரு ஜோதி மண்டலம் தெரிகிறது. சுவர்க்கானந்தத் தாகமெடுத்த நான் காற்றினும் கடிய வேகமாகப் பேதிரையுடன் சென்றேன். அவள் மேலே பார்த்தாள்; நான் அவளையே பார்த்தேன்; நானேற்றி விட்ட அம்புபோலே நான் அவளுடன் மேலே பாய்ந்து

சென்று ஒரு புதிய மண்டலத்தை அடைந்தேன். சந்திர மண்டலத்திற்கு வந்தோம். “கடவுளை நினை” என்றாள் பேதிரை; நினைத்தேன்.

சந்திர மண்டலம் செதுக்கிய பளிங்குபோல நிலவியது. அலைகள் கதிரொளியைத் தாங்குவதுபோல எளிதாக அது எங்களைத் தாங்கியது. மண்ணாலகின்று என்னை இங்கே கொண்டாந்த இறைவன் அருளைப் போற்றினேன். நாம் பூமியிலிருந்து பார்க்கும் சந்திரனில் களங்கம் இருக்கிறது; அதைச் சிலர் கெயின் உருவம் என்கின்றனர். அதன் உண்மையைப் பேதிரையிடம் வினாவினேன்.

பேதிரை புன்னகையுடன் உரைத்தாள்:—“அது தப்பெண்ணம். அந்தர்நூனமில்லா மனிதன் இப்படியெல்லாம் மயங்குகிறான். புலன் வழிச் செல்லும் புத்தி அதிக தூரம் செல்லாது. வான் வெளியிற் செல்லும் கோள்களைத் தேவதைகள் ஊக்கி நடத்துகின்றன. இச் சந்திர மண்டலம் சூரியனால் ஒளிரும்; இதன் சில பாகங்கள் சூரியவொளியைப் பிரதிபலிக்க முடியாமல் இருப்பதே களங்கத்தின் காரணம்.”

உலக வாழ்வில் எனது காதற் சுடராக விளங்கினாள் பேதிரை; இப்போது என் அருட்சுடராக விளங்குகிறாள். என் சந்தேகங்களை யெல்லாம் சொல்லாமலே அறிந்து புன்னகையுடன் தீர்க்கிறாள். அவளது திவ்ய ஸ்வரூபத்தைக் கண்டு மகிழ்ச்சி பொங்கினேன். அப்போது படிக்கப்போன்ற ஒளிபெற்ற சில வடிவங்களைப் பார்த்தேன். “இதென்ன” என்று வியந்தேன். “வியக்காதே, திணைக்காதே; நீ இன்னும் சத்திய பூமியில் அடி வைக்கவில்லை; அதனால் மனதில் விகல்பம் உள்ளது. அதோ வருகிறாள். அவளைக் கேள்; விபரம் சொல்லுவாள்” என்றாள் பேதிரை.

ஆம், ஒரு அழகு வடிவம் என்னருகே வந்தது; “ திவ்ய ஸ்வரூபியே, நீ யார்; இம்மண்டலத்தில் இருப்பவர் யார்?” என வினாவினேன். அவ்வருவம் அன்புடன் கூறியதாவது:—

“ நான் பிக்கார்தை; ஃப்ளாரந்தீனில் பிறந்தவள்; ஃபோரேசன் தங்கை; புகழ்பெற்ற டோலாடி குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவள். நான் ஒரு கன்னி மடத்தைச் சேர்ந்து தூய விரதம் பூண்டேன். என் அன்பையெல்லாம் கடவுளிடமே வைத்திருந்தேன். அற வாழ்க்கை வாழ்ந்தேன். இறுதிமட்டும் அவ்வாறே பரிசுத்தக் கன்னியாக விரதம் பூண்டேன்; பவிக்கவில்லை. என் சகோதரன் கோர்லோ பொல்லாதவன். நான் பிரம சாரிணியாயிருப்பது அவனுக்குப் பிடிக்கவில்லை. விவாகம் செய்துகொள்ள வற்புறுத்தினான்; மறுத்தேன்; சினந்தான். ஃபாரிநாடன் என்னும் ஒரு கொலைபாதகனுடன் இன்னும் சில காலிப்பயல்களைக் கூட்டிக்கொண்டு, இரவில் சுயரேறிக் குதிரைகளைக் கன்னிமடத்திலிருந்து என்னைத் தூக்கிச் சென்றான்; கன்னியுடைகளைக் கிழித்தெறிந்தான்; கலியாண யுடை யுடுத்தினான். உலக வாழ்க்கை வாழ்ச்சொல்லி வற்புறுத்தினான். நான் சிலுவை நாதர்முன் மண்டியிட்டிருந்தேன். “கிறிஸ்துவே, உனக்கே என் காதலை யளித்தேன்; வேறெவருக்கும் என் இதயத்தைத் தரமாட்டேன். நீ என்னைக் காத்தருளவேண்டும்” என்று முறையிட்டேன். உடனே என் உடலில் குஷ்டம் படர்ந்தது. காழுகளை கணவன் அதைக் கண்டு என்னை வெறுத்தொதுக்கினான். கொடிய நோய் தந்து கர்த்தர் எனது கன்னி வீரத்தைத் காத்தார். சில நாட்களுக்குக் கெல்லாம் நான் கைப்படாக் கன்னியாகவே இறந்து இங்கே வந்து ஒளியுடல் பெற்றேன். இதோ என்னருகே இருக்கும் புண்ணிய

வதி விவிவிவி அரரி கோனஸ்தான்ஸ். அவளும் என்னைப்போலவே கன்னி விரதம் பூண்டாள்; உரவினர் அவளைப் பலாத்காரமாக ஆளுவது ஹென்றிக் குக் கலியாணம் செய்தனர். ஐம்பது வயதில் அவள் ஒரு மகனைப் பெற்றாள். உள்ளத்தில் இறைவனைத் தொழுது வாழ்ந்து இறந்தபின் இங்கே வந்தாள். இப்படி விரத பங்கமான பேர் இறைவனிச்சையால் இங்கே பரிசுத்தமாக வாழ்கின்றோம். அவனையே காதலிக்கிறோம் வேறொன்றிலும் எமது இச்சை செல்லாது. அவன் வைத்த இடத்தில் மகிழ்வுடன் இருக்கிறோம். அவன் சித்தம் உயர்த்தும் இடத்திற்குச் செல்வோம். போற்றி மேரி” என்று தண்ணீருக்குள் குதித்து மறையும் ஆள்போல் பிக்கார்தை மறைந்தாள். சிறிதுநேரம் அவனையே பார்த்திருந்த பிறகு பேதிரையைப் பார்த்தேன். ஆ, அவள் கண்ணில் என்ன ஞான வெள்ளி! இரண்டு சுவையுள்ள உணவுகளுக்கிடையே பசித்து நிற்பவன்போலும், இரண்டு நரிகளுக்கிடையே சிக்கிய ஆட்டுக் குட்டிபோலும், இரண்டு மாண்களுக்கிடையே பாய்ந்த வேட்டை நாய்போலும் நான் இரண்டு சந்தேகங்களுக்கிடையே திகைத்து நின்றேன். அவற்றைச் சொல்லவும் வாயற்றேன். முன்னே மன்னன் நெபுஷோட் நெஸோர் ஒரு கனவு கண்டு மறந்துபோனான்; அந்தக் கனவை ஊகித்து அதன் பலனைச் சொல்ல இரண்டு சோதிடரை வினாவினான். அவர்கள் சொல்ல முடியவில்லை; உடனே அவர் தலையை வாங்கும்படி உத்திரவிட்டான். அதைக் கேட்ட தானியல், தனது அறிவால் கனவையும் பலனையும் ஊகித்துச் சொல்லி இரண்டு சோதிடரையும் விடுவித்தான். தானியல்போலவே பேதிரை என் மனத்தை அறிந்தாள்.

1. "பிளேடோ சொல்வதுபோல் ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் ஒரு குறித்த நட்சத்திரத்தினின்று வந்து அங்கேயே செல்கின்றனவா ?

2. இறைவன் எல்லாம் வல்லவனானால், அடியார் விரதம் ஏன் இப்படிக் கெடுகிறது; அவன் அவர்களைத் துஷ்டரிடமிருந்து காக்கலாகாதா ? என்ற இரண்டு சந்தேகங்கள் உன்னைக் குழப்புகின்றன. மோஸஸ், சாமுவேல், ஜான் இவர் போன்று இறைவனுடன் அன்புறவுகொண்ட புண்ணியர்களும், கடவுளருள் பெற்ற முக்தான்மாக்களும் பரமண்டலத்திலேயே சாமீப்ய முக்தராய் வசிக்கிறார்கள். இறைவன் ஆணைக் கிணங்கி அவர்கள் மற்ற உலகங்களுக்கெல்லாம் செல்வர்; ஆனால், அவர்களுக்கென்று தனித்தனி உலகங்கள் இல்லை. பிளாத்தன் ஆன்மாவுக்கு மறுபிறப்புண்டு என்னும் கருத்தில அப்படிச் சொன்னான். முக்தான்மாக்களெல்லாரும் பரமண்டலத்திலேயே பரமானந்தமான அமர வாழ்வெய்துவர்.

தெய்வ நீதியில் அப்பழுக்குக் கிடையாது; அது முற்றிலும் உண்மை; கருணைமயம். வீழும் அடியாரைக் கைதூக்கிவிட அது பலதடவை முயலுகிறது. ஆனால், அடியாரின் அபக்குவத்தால், வைராக்கியக் குறைவால் வீழ்ச்சி நேருகிறது என்ன இடர் வந்தாலும் பொறுத்து உண்மைக்கே பலிதானமான ஆத்ம தீரர் சிலர் உளர். அத்தகைய தீரமில்லாமலே மிகப் பலர் வரும் இடர்களால் தளர்ந்து நெறிதப்புகின்றனர்."

என் சந்தேகம் தீர்ந்தது. "ஏ தெய்வத்திருவே! என் மனமகிழ்ந்தது; விரதந் தவறிய ஒருவன் வேறு புண்ணியங்களால் ஈடேற முடியுமா?" என்று வினாவினேன்.

தெய்வப் புன்னகையாள் இவ்வாறு சொன்னாள் :

புத மண்டலம்

“மனிதனுக்கு இறைவன் புத்தியைக் கொடுத்திருக்கிறான்; பகுத்தறிவு அளித்திருக்கிறான். மனிதன் புலன்களுக்கு அடிமைப்படாமல் தாய்ப்பால் குடிக்கும் போதே துள்ளியோடித் தாவும் ஆட்டுக்குட்டிபோல் மனத்தைச் சிதறவிடாமல் வைராக்கியமாயிருக்கவேண்டும். தன்னை இறைவனுக்கே நிவேதனம் செய்ய வேண்டும். அவன் சந்நிதியில் நல்ல விரதங்களைப் பூண்டு என்ன வந்தாலும் தளராமல் அதைக் காக்க வேண்டும். அதுவே கிறிஸ்தவ தருமம் ஒருவன் ஊரைக் கொள்ளையடித்தாப் பேருக்குத் தானம் செய்தென்ன? மேலே பரமபிதா இருக்கிறார்; உலகில் திருக்குமாரர் குருமூர்த்தமாய் இருக்கிறார். அவர் அருளிய தெய்வ வாக்கான பைபிள் உள்ளது. அதன்படி நடந்தால் எல்லா நன்மையும் உண்டாகும். மனக் குரங்கு இங்குமங்கும் தாவாது காத்தால் எடுத்த விரதத்தை முடிக்கத் திருவருளே துணை புரியுமே.”

இவ்வாறு பேசி அப் புண்ணியத்தெய்வம் மோனமானான். திடீரென்று அம்புப் பாய்ச்சலில் மேலே சென்றோம். இரண்டாம் விண்ணகம் புத மண்டலம்!

52. புத மண்டலம்

புத மண்டலத்தில் எனது புண்ணிய தெய்வம் ஜோதிர் மயமாக விளங்கினான். ஆ! அவள் புன்னகைப் பொலிவை எப்படி வர்ணிப்பேன்! விண் சுடர்களே அதைக் கண்டு உள்ளஞ் சிவிர்த்தன என்றால் நராகிய என் களிப்பை அளக்க முடியுமா? தெளிந்த ஊறறில் ஏதாவது போட்டால் ‘தின்பண்டம்’ என்று மொய்க்கும் மீன்கள்போல் எங்களை ஆயிரம் திவ்யாத்மாக்கள் சூழ்ந்தன. “எமது அன்பை வளர்க்கும் ஒருவன் வந்தாள்” என்று மகிழ்ந்தன. இந்த ஜோதி ஆன்மக்

களைப்பற்றி அறிய என் உள்ளம் துடித்தது. ஒரு ஆன்மா என்னை யணுகி “விண்ணுலகுக்கு வரும் பேறு பெற்ற புண்ணியனே, நீ விரும்பியதைக் - கேள்” என்றது.

“இந்தக் கிரகம் சூரியனுக்கருகே யுள்ளது. ஒளி நிறைந்தது. இதில் எப்படி வேலை செய்வீர்கள்? உன் கண்ணில் பரமஞான வொளி வீசுகிறது. நீ யார்?” என்று கேட்டேன்.

“நான் அரசன் ஜஸ்டினியன் ஸீஸர். கி. பி. 324-ல் கான்ஸ்டன்டைன், கான்ஸ்தாந்தினோபிளைத் தனது தலைநகராகக் கொண்டான். நான் கி. பி. 527-ல் அவன் வகித்த அரியணையில் ஏறினேன். நான் முதலில் கிறிஸ்துவை ஒரு அருள் வாக்கி யென்றமட்டும் எண்ணினேன், பிஷ்ப் அகாபெதன் கிறிஸ்து நமது ரகஷகன் என்று விளக்கினான். அதன்பிறகு நான் தீவிரமான கிறிஸ்து பக்தனானேன்; நாளடைவில் உண்மை விளங்க விளங்க என் கடவுளன்பு உறுதிபெற்றது. பிறகு இறைவன் தூண்டிய பணியைக் கருத்தூன்றிச் செய்தேன். நான் பிடித்த கழுஞ்சுக்கொடியின் புகழ் மிகப் பெரிது; ஆதிகாலம் முதல் அதன் வீரச் செயல்களை எண்ணினால் உள்ளம் சிவிரக்கும். ‘ரோம் உலகை ஆளும்’ என்பதை அக் கொடி விளக்கியது. அது எத்தனையோ பகைவரை ஒடுக்கியது; கோட்டைகளைத் தகர்த்தது; அரசியரை வென்றது; ஆல்ப்ஸ் மலையை யும் தாண்டி வந்த ஹன்னிபாலே முறியடித்தது. அந்தக் கொடியின் ஆவேசத்தால் விரியினும் பாம்பேயும் வெற்றி பெற்றனர். ஜூலியஸ் சீஸர் அந்தக் கொடியை வீரமுடன் தாங்கி, ரூபிகன் நதியைத் தாண்டி, ஸ்பெயின், கால் முதலிய நாடுகளை வென்றான். இந்தக் கழுஞ்சுக் கொடி கிளிபாத்திரையை வென்றது; செங்

கடல் வரையில் விளங்கியது. திபேர் ஸ்வீஸர் காலத்தில் இக் கொடி ஒரு அற்புகங் கண்டது. ஏசுநாதர் அவதரித்து உபதேசஞ் செய்தார். அவரைப் பாவிசிகள் சிலுவையிட்டனர். அந்தப் பாவிசிகளைத் திபேர் பழி வாங்கினான். இவ்வாறு புகழோங்கிய ரோம் நாட்டை நான் காத்து வந்தேன்; ஜனங்கள் ஒழுங்காக நடக்க அரிய சட்ட திட்டங்களை வகுத்தேன். எனக்குப் பிறகு உட்கலகம் எழுந்தது. இப்போது நாட்டின் நிலைமை பரிதாபமாயிருக்கிறது. கட்சிச் சண்டைதான் மிச்சம்!

“இந்தச் சிறிய கிரகத்தில் அக் காலம் புகழ் தேடிய பெரிய வீரர் இருக்கின்றனர். ஆனால், உலகப் புகழால் அமைதியின்பயில்லை. அதை அறிந்தே நாங்கள் எங்கள் அன்பையெல்லாம் இறைவனிடம் வைத்தோம். அவனது அற்புக நீதிவழியே நடக்கிறோம். ஒவ்வொரு நாளும் அவன் அன்பைக் கண்டு வியந்து போற்றுகிறோம். இனி ஒருக்காலும் நாங்கள் தீயவழியிற் செல்லோம். அவன் வைத்த இடத்தில் மகிழ்வுடன் இருக்கிறோம். எங்கள் வாழ்வில் ஏறறத் தாழ்வுண்டு; எனினும், பல ஸ்வரங்கள் சேர்ந்து இனிய பாட்டாவது போல, பல பான்மையான எங்கள் உள்ளமெல்லாம் தெய்வ கானத்தால் நிறைந்துள்ளது.

“முத்துப்போன்ற இந்தக் கிரகத்தில் ரோமியோவின் ஒளி கலந்துள்ளது. ரோமியோ பரம பக்தன்; தன் செவ்வகளைத் தூய்ந்து ப்ராவான்ஸ் அதிபதியான ரெய்மோந்திடம் விசுவாசமாக உழைத்து அவன் பொருளாதாரத்தைப் பெருக்கினான். யஜமான் தாராள மனதுடையவர். ஒருநாள் அவனுக்கு வேண்டிய பொருளைக் கேட்கச் சொன்னார். ‘எனக்கு வேண்டிய பொருள் இறைவன் அருளே. ஒரு கோவேறு கழுதை, ஊன்றுக்கோல், யாத்திரைப் பை—இவையே வேண்

டும் என்று' பெற்றுக்கொண்டு எஞ்சலத்திற்குச் சென்றான்.....' எம்மைக் காக்கும் கடவுளே போற்றி! இந்த ஜோதிவள நாடுகளை திவ்வியப் பிரகாசத்தில் நிரப்பும் கடவுளே வணக்கம்!" என்று பாடிக்கொண்டு ஜஸ்டினியன் மற்ற திவ்ய ஆன்மாக்களுடன் மறைந்தான்.

"இவ்வளவு நல்ல மனிதர்கூட உயர்ந்த சுவர்க்கத்தில் ஏறவில்லையே! உலகில் மனிதர் ஏன் அப்படி வருந்துகிறார்கள்? அவர்களுக்கு உய்வு எப்பொழுது?" என்று நான் சிந்தித்துக் கொண்டிருந்தேன். எனது அன்புத் தெய்வத்தைக் கேட்க மனந்துணியவில்லை பயபக்தி உதிகரித்தது. அவளே என் மனத்தை அறிந்தாள், புன்னகைத்தாள், திருவாய்மலர்ந்தாள்:—“கேள், கடவுள் இன்பமே தருவார்; மனிதனை நல்ல நிலையிலே தான் வைத்தார். முதல் மனிதன் ஆதாம் விகற்பக் கனியுண்டான்; பேத புத்தியால் வீழ்ச்சி பெற்றான். அதனால் அவன் சந்ததிகளான மனித சமுதாயமும் பாபச் சமையால் பல்லாண்டுகளாக வருந்தியது. ஒருநாள் இறைவன் கருணை பூத்தான்; அவன் திருவாக்குடன் வற்றாத அன்பு வெள்ளமான ஏசுநாதர் அவதரித்தார். மனித சமுதாயத்தின் பாபச் சமைகளையெல்லாம் தன் மேல் போட்டுக்கொண்டு சிலுவையில் வருந்தினார் கிறிஸ்து பகவான். அந்த மாதிரியான பொறுமையும் சத்திய பலியும் எங்கும் இல்லை. அதனால் தனது உண்மை விளங்கியது என்று இறைவன் மகிழ்ந்தான்; தமது ஆத்திரம் தீர்ந்ததென்று யூதரும் மகிழ்ந்தனர்; எஞ்சலம் தகர்ந்தது; அதனால் யூதர் செருக்கும் தகர்ந்தது. தெய்வம் பழிவாங்கியது கடவுள் ஏன் இப்படிப் பழி வாங்குகிறார் என்று கேட்கிறாய். பரிபூரணமான கடவுளன்புக் கனல் உள்ளத்தில் எழுந்தாலே தெய்வ காரிய ரகசியம் உனக்குத் தெரியும். கடவுளின் அன்பு

நிறைவானது, மாசற்றது, ஒளி பெற்றது, குறைவற்றது, நித்யமானது. அந்த அன்பைப் பெற மனிதன் தகுதியுள்ளவனாயில்லை. அவனது பாபச் சுமையே அவனை அழுத்துகிறது. பேத புத்தியில் அலையும் மனிதன் ஒரு கணம் இன்பமும் மறு கணம் துன்பமும் அனுபவித்து அமைதியிழக்கிறான். கடவுளானையைப் பணிய மறுக்கிறான்; அகம்பாவத்தால் எதிர்க்கிறான். இப்படிப் பாவம் சுமக்கும் மனிதனைப் பரமபிதா கருணையாலும் தண்டனையாலும் கரையேற்றுகிறார். அவர் தரும் தண்டனைகள் புண்ணைக் கீறி யெறிவதுபோல நமது பாபங்களைப் போக்கும் உபாயமாகும். 'ஐம்பூதங்களையும் கடவுளே படைத்தார்; ஐம்பூதச் சோக்கையான மானிடம், விலங்குகள் அனைத்தையும் அவரே படைத்தார் எனில், அவர் படைத்தது அழிவானேன்?' என்று மற்றொரு கேள்வி உன் மனதில் உதிக்கிறது. கேள்; இந்த விண்ணுலகங்களும் அதிலுள்ள தேவதைகளும் இறைவன் படைப்புகளேயாம் எனில் இவை அமரத் தன்மை பெற்றன. இவை அவன் நேராகத் தனது அருளால் உண்டாக்கியவை. ஆதாமையும் ஏவாளையும் இறைவன் உடலுடன் தானே உண்டாக்கினான். அதனால் இருவரும் அமரத்தன்மை பெற்றிருந்தனர். அவர் சாத்தான் வலையிற் பட்டு அமரத்தன்மையிழந்து மன விகாரப்பட்டுக் காம இச்சையால் கூடிப்பெற்ற மைந்தர் பகைவரானார்; அவர் சந்திதிகள் அனித்தயராயினார். ஆண்டவன் நேராகப் படைத்த பொருள்கள் நீடு நிலைக்கும். முக்குண உணர்வால் ஆசையாணவங்களால் மனிதர் உண்டாக்கும் அனைத்தும் அழியும். உடலும் நிலைத்திருக்கும்; அது தெய்வக கனல் பெற்ற அருளுடலாக வேண்டும்."

*

53. சுக்ர மண்டலம்

காதலுணர்ச்சி சுக்கிர மண்டலத்திலிருந்தே இறங்கிவருவது. காமத் தேவதைகளான தியோனும் க்யூபிடும் (Dione and Cupid) வீனவின் (சுக்ரன்) மக்கள் என்பர் உலகோர். சுக்கிரன் சிலகாலம் காலையிலும், சில மாதம் மாலையிலும் உதிக்கும். அத்தகைய சுக்கிர மண்டலத்திற்கு என்னையறியாமலே அன்புத் தெய்வம் திடீரென்று உயர்த்தியது. அங்கே அவள் அழகு புதுப்பொலி வெய்தியது. அங்கே பல ஜோதி ஆன்மாக்கள் கனிப்புடன் இங்கு மங்கும் திரியக்கண்டேன். அவர்கள் இனிமையான தேவ வாழ்த்துப் பாடினர். அவர்களால் ஒருவன் என்னருகே அன்புடன் வந்து, “உனக்கு வேண்டியதைக் கேள்; சொல்லுகிறேன். நாங்கள் எல்லாரும் மூன்றும் விண்ணகத்தோர்; எல்லாரும் ஒன்று, ஒரு கூட்டம்; எல்லாருக்கும் ஒரே நோக்கம், இயக்கம், எல்லாரும் அன்புமயம்” என்றான். நான் வணக்கமுடன் “தங்கள் வரலாறென்ன?” என்று வினாவினேன். மிகவும் மனமகிழ்ந்து ஒளி நிரம்பிய முகத்துடன் அவன் சொன்னான் :

“நான் சார்லெஸ் மார்டெல்; நேபிள்ஸ்—விவிவி மன்னான சார்லெஸ் II-ன் மகன். ஹங்கேரி நாட்டு இளவரசன்; என்னை நீ அறிவாய். நான் ஃப்ளாரன்ஸில் 20 நாள் இருந்தேன். இன்னும் சில நாட்கள் இருந்திருந்தால் நான் அரியணை வகித்திருப்பேன்; அதிகார வாழ்க்கையில் வரும் பாபங்களைச் சமக்காமல் நான் தகப்பனார் காலத்திலேயே நல்ல சித்தத்துடன், மாசற்ற வாழ்வுடன் இறந்தேன். என் சகோதரன் ராபர்ட் அரசனானான். அவன் அரசின் பொறுப்பைக் கண்டவர்களிடம் விட்டதால் என் மரபிற்கே கேடு

வந்தது. மகா உத்தமனான எனது தந்தைக்கு இப்படிப் பிள்ளை வந்து பிறந்தது.”

“நல்ல தந்தைக்குப் பொல்லாப் பிள்ளை பிறப்பாணேன்? கரும்பு நட்டு வேம்பு முளைக்குமா?” என்று எனது நண்பனை நான் வினாவினேன். நண்பன் சொல்வான் :

“அதற்குரிய சீதோஷ்ண மண்டலத்தில் நடடாலே விதை இயல்பாக வளரும். இயல்பு கெட்டால் வாழ்வும் கெடும். வாள் பிடிக்க வேண்டிய வீர மகளை வேதாந்தத்தில் போட்டால் என்னவாகும்? ஒவ்வொரு வரும் ஒரு குறித்த ராசியில், குறித்த நட்சத்திரத்தில் பிறக்கிறார். அவரவருக்கு இயற்கையான குணம் உண்டு. அதையறிந்து போற்றி வளர்த்தல் நலமாகும். பெற்றோர் தன்மை எப்படியிருந்தாலும் பிறந்த வேளைக்கும் விதிக்கும் ஏற்றபடி பிள்ளைக்கு ஒரு தனி இயல்பு அமையும்.” இச்சமயம் என்முன் மற்றொரு ஒள்ளிய பெண் வந்தாள். அவள் கதையை வினாவினேன்; சொன்னாள் :

“நான் குனிஃஜை (Cunizsus). என்னை இந்தக் காதல் மண்டலம் பலமாகப் பிடித்து அலைத்தது. நான் கன்னியாயிருக்கும்போதே ஸோர் டெல்லோ என்பவனுடன் சம்பந்தம் வைத்துக்கொண்டேன்; விவாகமான பிறகு கணவனை ஏமாற்றி அந்தக் கள்வனுடன் ஒடிப்போனேன். பிறகு ஒரு போர்வீரனுடன் வாழ்ந்தேன்; அவனை என் கொடிய சகோதரன் கொன்றுவிட்டு, என்னை ஒரு செல்வனுக்குத் தந்தான்; அவனையும் என் சகோதரன் கோபத்தால் கொன்றான். சகோதரன் இறந்த பிறகு நான் வெரோனாவில் இன்னொரு காதலனை மணந்தேன். இச் சம்பவங்களிலும் நான் இறைவனை நினைத்திருந்தேன். அவன் எனக்கேற்ற கதியையே

தந்திருக்கிறான். இதோ என்னருகே இருப்பவன் கவி மணி ஃபால்கோ. இவன் ஜினோவாவில் பிறந்தவன். மார்ஸேல்வலில் பிஷ்ப்பாயிருந்தவன். இவன் பல குற்றங்கள் செய்து பிறகு திருந்தினான். இக்காலம் சமய ஒழுக்கம் கெட்டுப்போனது. தமக்கு வேண்டாதபேரை மதவாதிகள் கொலை செய்கிறார்கள். பாதுவா (Padua) கோட்டையில் நள்ளிரவில் மதக் கொடுங்கோலால் கொலையுண்டவர் பலர். எங்கும் மோசம், வஞ்சம், கொடுமை!" இவ்வாறு பேசி இனி வரும் நிகழ்ச்சிகள் சில கூறி குனிஃஜை மறைந்தாள். பிறகு ஃபால்கோ தனது அனுபவங்களைச் சொல்லி "இக்காலம் கோளூரும் மந்தையுடன் மாயத்தில் திரிகிறான். அவனை நரியாக வருகிறான். நானே பிஷ்ப்பாயிருந்தேன்; சுக்ர மண்டலம் பிடித்தலைந்தேன். இனியாவது சமய கர்த்தர்தாம் திருந்தி, பிறருக்கு நல்ல வழி காட்டட்டும்" என்று கவிஞன் மறைந்தான்.

54. சூரிய மண்டலம்

இருவரும் நான்காவதான சூரிய மண்டலத்திற்கு ஏறினோம். அருட்சோதிப் பிழம்பு! சூரியன் உலகின் கண், ருதுகர்த்தா, காலத்தை இயக்கும் கதிர்மணி, உலகச் சிற்பி, சர்வசாட்சி. அவனைச் சுற்றிக் கோள்கள் சாய்வாகச் செல்லுகின்றன. அப்படிச் செல்வதினாலேயே பருவகாலங்கள் உண்டாகின்றன. என்னை இங்கே உய்த்த தேவர்க் கிறைவனை அருட்சோதி ஆண்டவனை வணங்கினேன். என் பக்தியைக் கண்டு பேதிரை அடங்கா மகிழ்வுற்றாள். அவள் அழகு கோடி சூரியப் பிரகாசமானது. அவள் கண்ணில் இன்பக் கனல் பொலிந்தது. அச் சமயம் பன்னிரண்டு ஜோதி ஆத்மாக்கள் எம்மைச் சூழ்ந்தன. அவர் அருட்பாடல்

சூரிய மண்டலம்

கள் நெஞ்சை அள்ளின. அவர் காட்சி பரமானந்த மளித்தது! சுத்தாத்மாக்கள் பேதுரையைப் போற்றி செய்தனர்; சூரியன் பெருமையை இசைத்தனர். வட மீனச் சுற்றும் நட்சத்திரங்களைப்போல எங்களை மூன்று தரம் சுற்றிவந்தனர். பிறகு ஒரு சுத்தான்மா என்னுடன் இவ்வாறு பேசியது:—“இறைவனருட் சுடரால் உன்னுள் பரிசுத்தமான அன்பு நிறைந்தது. அந்த அன்பினால் இந்தப் புண்ணியத் தெய்வம் உன்னை மேநிலைக்கு அழைத்துச் செல்லுகிறான். இன்றேல் கனவிலும் இவ் விண்ணகத்தை மாந்தர் காண முடியாது; உடலுடன் இங்கே வரமுடியாது; நீ பாக்கியவான்.

“நான் தாமஸ் (Thomas). தோமினிக் சிறிஸ்தவன்; உலக மாயத்தை விட்டவரைத் திருவருள் விண் இன்பமுண்ண வழி நடத்தும். அவ்வழியே நான் நடந்தேன். (தாமஸ் முனிவன் ரோம் சர்ச்சில் தீவிரமான மதபோதகனாயிருந்தான்; அபாரமான வாக்கு வன்மையுடையவன்; செல்வக் குடும்பத்தில் பிறந்தவன்; கல்வி கேள்விகளில் தேர்ந்தவன்; பெற்றோர் விவாகத் தளையில் பூட்ட முயன்றனர். தாமஸ் உலகப்பற்றைத் துறந்து உண்மைத் துறவியாகவே 67 ஆண்டுகள் வாழ்ந்தான்.) என் வலதுபுறம் இருப்பவர் அல்பெர்ட் (Albert), என் குரு. பெரிய தத்துவப் புலவர்; தோமினிக் மடத்தைச் சேர்ந்த முனிவர். இவர் கோலோஞ்சில் சமயக் கல்லூரி நடத்தினார்; கடவுளறிவைச் சொல்லாலும் எழுத்தாலும் பரப்பிய புண்ணியர். இதோ புன்னகை புரிபவர் கிராசியர் (Gratias) பண்டைப் புலவர். அருள் வாக்குகளைத் தொகுத்துத் தந்தவர். அதோ இருப்பவர் பீடர், பெரிய தத்துவ போதகர்; பாரிவில்பெரும் புகழ்பெற்றார்; ஏழாவது லூயி சகோதரனுக்கு

பிஷப் வேலை கிடைத்தது. அதை அவன் பீடருக்குத் தந்து அவர் மாணவரானான். பீடர் தனது செல்வத் திறனைச் சர்ச்சுக்கே தந்து புனிதனாக வாழ்ந்து இந்த விண்ணகத்தை அடைந்தான்.

“அதோ நிற்கும் அழகன் சாலமன், அன்புக் கனல். அடுத்தவன் பெரிய அறிவாளி, உண்மையே உருவானவன். அடுத்தவன் தேனிஸ் முனிவன்; இவன் பால்முனிவர் பெருமையைக் கேட்டுக் கிறிஸ்தவனானான்; வைராக்கியவான். அடுத்தவன் மாதா கோவில்களுக்கு காகப் பரிந்து பேசும் வக்கீல், நல்ல வாக்கும் படிப்பும் மிக்க புண்ணியவான். எட்டா மவன் போடியஸ் (Boetius) முனிவன், தத்துவ சிகாமணி; அவன் தியோடோர் மன்னன் அமைச்சரில் ஒருவன். இம் மஹான்மேல் சதிக் குற்றம் சாற்றினர் தஷ்டர். மன்னன் ஆணை இவனைக் கொடுமையாகக் கொன்றது. மண்ணுடல் மண்ணானது. பொண்ணுடல் பெற்று ஐப் புண்ணியாத்மா இடக்கே பேரின்பம் அனுபவிக்கிறான். அதோ இருப்பவன் இஸ்டோர், தத்துவ வித்தகன். அவனுக் கடுத்தவரே பீடு முனிவர் (Bede); ஞானக் கிழவர்; “பூஜ்யர்” என்று பட்டம் பெற்றவர். போப் இவரை ரோமுக்கு அழைத்து மரியாதை செய்தார். இவர் ஆயுளெல்லாம் ஏகாங்கியாய் தனது திருமடத்தில் ஜப தியானத்திலிருந்து பல அரிய நூல்களை அருளி னார். அடுத்தவர் ரிச்சார்டு முனிவர், குப்த ஞானி; ஆத்மீக நூல்களை எழுதினவர்; ஆசார சீலர். அடுத்தவர் லீக்பெர்ட் (Sigebert), தத்துவ நிபுணர், தியான சீலர்.”

காலை கோயில் மணி கேட்டதும் அடியார்கள் தோத்திரம் பாடி தெய்வ சர்க்கீதியில் கூடிப் பரமானந்த மாவது போலவே இந்தப் புண்ணிய முனிவர் முன்னே

பரவசமாய் நின்றேன். ஆ, மனிதரின் ஆசாபாசங்களை என் சொல்வேன் ; உலக சுகபோகத்தில் இறக்கை படித்து எவ்வளவு பறந்தாலென்ன ? எல்லாம் வீண் ! சிலர் தத்துவமொழி கற்று மதபோதகராகின்றனர் ; சிலர் சட்டங்கற்று உலக விவகாரம் நடத்துகின்றனர். இருவரும் பணம் கொள்ளை யடிக்கவே முயலுகின்றனர். ஒருவரையொருவர் திருடுகின்றனர் ; காம வலையிற் சிக்கித் துன்பத்தை இன்பமென மயங்குகின்றனர். இந்த வெறுமைகள் ஒழிந்தன ; பேதிரையுடன் நான் சீருயர்ந்த வாறோர் விருந்தாகச் செல்லுகிறேன்.

தீப சிகைபோலத்தேவர் என்முன் நிலவினர். இச் சமயம் தாமஸ் அக்கினன் பிரான்விஸ் முனிவரின் புனித வாழ்வைப்பற்றி எனக்குச் சொன்னான் :

“ இறைவன் உலகிற்குச் சன்மார்க்க வழி காட்ட இரண்டு ஞானிகளைப் படைத்தான்—பிரான்விஸ் முனிவர், தோமினிக் முனிவர்.. பிரான்விஸ் முனிவர் பூரண ஞானி ; பக்தி பரவசர். கங்கை வெள்ளத்தில் உதிக்கும் சூரியன்போல் அவர் உலகில் உதித்தார். அவர் பிறந்த இடம் அஸ்ஸிஸ் (Assise). அவர் சிறு வயதிலேயே ஏசுகிறிஸ்துவைக் காதலித்தார் ; நாளாக நாளாக கிறிஸ்து காதல் முதிர்ந்தது. சிறு வயதிலேயே அவர் அறச் செயல்களை ஊன் தந்தை மறுத்தார் ; உள்ளூர் பாசிரி கண்டித்தார். பிரான்விஸ் அஞ்ச வில்லை, தளரவில்லை ; அனைத்தையும் ஏழைகளுக்கே தந்தான் ; வறுமை விரதம் பூண்டான். ஏசுநாதருக்குப் பிறகு அப்படிப்பட்ட எளிய தூய வாழ்க்கை வாழ்ந்தவர் பிரான்விஸ் முனிவரே. முனிவர் உடலை ஒரு விலங்கெனக் கருதி அதைக் கயிற்றால் கட்டினார் ; உயிரை கிறிஸ்துவிடமே ஐக்கியப்படுத்தினார். கிறிஸ்துநாதர் சிலுவையேறிப் பட்ட காயம் பிரான்விஸ் உடலிற்

பதிந்தது. அதுவே கிறிஸ்துவிடம் அவர் பெற்ற முத்திராதானம். இரண்டாண்டுகள் அந்தப் புண்ணுடன் அவர் தீவிரமான பக்தி மார்க்கத்தை உபதேசம் செய்து திரிந்தார். பெர்னார்தன் போன்ற நல்லோர் பலர் சீடராகி பிரான்விஸ் முனிவருடன் கிறிஸ்து சேஷை செய்தனர். அவருக்குப் பிறகு எனது குரு தோமினிக் முனிவர் கிறிஸ்து பக்தியைப் பரப்பினார். உலக மாயங்களை முற்றத் துறந்தவர்களுக்கே கடவுளின்பு மான அமுதம் எய்தும் என்பதை இவர் வாழ்வினின் தும் நீ தெரிந்துகொள்ளலாம்.”

இவ்வாறு அந்த இன்பக்கனல் வடிவம் பேசியதும், அப் புண்ணியக் குழுவை மற்றொரு புண்ணியர் கூட்டம் சூழ்ந்தது. தெய்வ கானம் கிளர்ந்தது. ஆ, அந்தப் பாட்டின் இனிமையை என்னென்பேன்! உண்மையொளிக்கும் பிரதிபலித்த நிழலுக்கும் எவ்வளவு வேறுபாடோ அவ்வளவு வேறுபாடு நமது பாட்டுக்கும் இப் புண்ணியர் பாட்டுக்கும் இருந்தது.

சூரியன் பனியை உருக்குவதுபோல் அன்பு அவர்கள் உள்ளத்தை உருக்கியது. தெள்ளிய மேகத்தில் ஒரு வான வில்லின் பின் இன்னொன்று கிளர்வது போல் முதல் புண்ணியர் வட்டத்தின் பின்னே இந்தப் புண்ணியர் வட்டமிட்டுப் பாடினர். இரண்டு கண்களும் சேர்ந்தாற்போல் மூடித் திறப்பது போலவே அவர் செயல் ஒன்றுபட்டிருந்தது. புதிய கூட்டத்தில் ஒரு புண்ணியாத்மா பேசியது. காந்தம் ஊசியை இழுப்பது போல் அது என்னைக் கவர்ந்தது. அந்த ஆத்மாவே போனவாந்தூரன் (Buonaventura). அவன் தோமினிக் முனிவரைப்பற்றி உருக்கமாகப் பேசினான். ஏசுநாதருக்குப் பிறகு கிறிஸ்து தர்மச் சுடரைத் தூண்டி வளர்த்தவர் இருவர்; ஒருவர் பிரான்விஸ்

முனிவர்; மற்றொருவர் தோமினிக் முனிவர். இவர்களால் கிறிஸ்து மதம் புதிய தளர்விட்டு மலர் செழித்தோக்கியது. தோமினிக் முனிவர் 5-4-1170-ல் கல்லரோகா (Callaroga) என்ற ஊரில் பிறந்து 52 ஆண்டுகள் வாழ்ந்து 6-8-1221-ல் பரமபதமெய்தினார். அவர்தாயார் ஜ-ஹூன், தகப்பனார் ஃபெலிக். தாயார் கர்ப்பமாயிருந்தபோது, கறுப்பும் வெளுப்பும் கலந்த ஒரு கன்றி நாய்—வாயில் தீவர்த்தியுடன் பிறக்கும் என்று அவள் கனவில் ஒரு காட்சி யெழுந்ததாம். தோமினிக்கின் ஞானத் தாய் அவன் நெற்றியிலும் பிடரியிலும் நட்சத்திரம் பொலிந்ததாகக் கனவு கண்டாள். அது அவன் கிழக்கிலும் மேற்கிலும் கிறிஸ்து தருமத்தைப் பரப்புவான் என்பதற்கு அறிசூறியாம். அதனால் பிள்ளைக்கு தோமினிக் எனப் பெயரிட்டனர். குழந்தை தோமினிக் படுக்கையை விட்டு தரையில் விழுந்து அடிக்கடி தொழுகக் கண்டார்களாம். “பரிபூரணம் பெற வேண்டுமானால், செல்; உன் உடைமைகளை விற்று ஏழைகளுக்குக் கொடுத்துவிடு; விண்ணில் செல்வம் பெறுவாய்; என் பிணை வா” என்றார் ஏசுநாதர். இந்தத் திருவாக்கைப் பின்பற்றியே தோமினிக் அனைத்தையும் ஏழைகளுக்குத் தந்து துறவு பூண்டான். உண்மையின் விதைகளாகிய கிறிஸ்து உபதேசங்களை அவன் மாந்தர் மனத்தில் நட்டு வளர்த்தான். மலையருவி போலே அவனுக்கு அருள்வாக்குப் பொங்கியது. அதன் வேகம் அந்த ஞானிகளின் விதண்டாவாதங்களையும் எதிர்ப்புகளையும் தகர்த்தது. அன்பரைக் கருணையுடன் போற்றியது. கிறிஸ்து தர்மத் தோட்டத்தில் தோமினிக் அரிய பாடுபட்டு பயிர் வளர்த்தான்.

சர்ச்சு என்னும் தேர் பிரான்விஸ், தோமினிக் ஆகிய இரண்டு உருளைகளால் எல்லா இடர்களையும்

தாண்டி எத்தனையோ அரசியல் முரண்களைக் கடந்து வெற்றி சேர்ந்தது. அந்த இரண்டு முனிவரால் பல புண்ணியாத்மாக்கள் எழுந்து விளங்கினர். அவர்களை இங்கே காண்: “இதோ பிரான்வில்ஸ் முனிவர் புகழுரைத்த தாமஸ் அகினன்; நான் போனவாந் தூரன்; தீயன நீத்து உயர்ந்த சேவைக்கே வாழ்ந்தேன். இதோ இல்யூமினேடஸ், அரிய ஞானி; இருவரும் பிரான்வில்ஸ் முனிவரை அன்புடன் பின்பற்றியவர். இவர் பாரிவில் உள்ள வித்தர் முனிவர் கோயிற் பணி செய்த ஹுகஸ் (Hugues); அரிய தத்துவ விளக்க நூல்களை எழுதினவர். இவன் பீடர்; இஸ்பானியன். இவனே போப் அட்ரியனாக 12 தத்துவ நூல்களை எழுதியவன். இவன் ஆன்ஸெலம், லான் ஃப்ராங்கின் மாணவன்; நார்மண்டியிலுள்ள பெக் மடத்தை நடத்தினான். பிறகு காண்ட்ரபரி ஆர்ச்சி பிஷ்பானான்; அரிய பெரிய தத்துவ வித்தகன்...” என்று இன்னும் பல புண்ணியரைச் சுட்டிக் காட்டி விளக்கினான் போனவாந் தூரன். செய்வாவேசம் பெற்ற இந்த மஹாத்மாக்களைக் கண்டு பரமானந்தங் கொண்டேன். பிறகு எல்லாரும் மேலே சென்றோம்.

பேரெழுமீன் கூட்டமும் (Ursamajor) சிற்றெழுமீன் கூட்டமும் (Ursaminor) போலப் பதினைந்து புண்ணியாத்மாக்கள் என்னைச் சூழ்ந்து வந்தனர். இத்தேவ மனிதருடன் இருப்பதே இன்பம். அவர் பாடல்களைக் கேட்பதே பேரின்ப விருந்து.

தாமஸ் அகினன் சிருஷ்டி ரகசியம், அதிலுள்ள ஏற்றத்தாழ்வின் காரணம், சாலமன் பெருமை, அப்பன்—மகன்—அருள் (Father, Son, Holy ghost) விளக்கம் முதலியவற்றைக் குறித்து விரிவாகப் பேசினான் சந்தேகங்களைத் தீர்த்தான். ஆனால், தேவ ரகசி

செவ்வாய் மண்டலம்

யங்களை நான் ஆழம் பார்க்க முடியவில்லை. இப் புண்ணியாத்மாக்கள் வடிவம் படிசூம்போலப் பொலிந்தது. இவர்களுக்கு எப்படி இந்தத் திவ்விய சரீரம் கிடைத்ததென்று வியந்தேன். நடுவே நின்ற பேதிரை என் மனத்தை அறிந்தாள். “உங்கள் உருப்பொலிவின் காரணத்தையும், அந்த ஒளி வடிவம் நித்தியமானது என்பதையும் இவனுக்கு விளக்குங்கள்” என்று பணித்தாள். உள் வட்டத்தில் அறவினக்குப் போலப் பொலிந்த சாலமன் “எங்கள் அன்பு நித்தியமானது விண்ணின்பமும், நித்தியமானது; புண்ணியத்திற்கேற்ற படி பொலிவுண்டாகிறது; ஆனால், இந்தப் பொலிவு மாறிப் பிறந்த பிறகே, மீண்டுபிர்த்தபோதே (Resurrection) உண்டாகும்” என்றான்.

இவ்வாறு ஞானமணியான சாலமன் அருளியதும் புண்ணியாத்மாக்கள் “ஆமன்” என்று ஆமோதித்தன. அச் சமயம் அந்திச் செக்கர்வான்போல ஒரு புதிய ஒளி எங்களைச் சூழ்ந்தது. திடீரென்று திவ்ய ஜோதி எழுந்தது! பேதிரை புதிய அழகுடன் விளங்கினாள். ஆ! அந்த அழகை எப்படி வர்ணிப்பேன்! திடீரென எம் முடன் வந்த பதினைந்து சுடர்மணிகளும் மறைந்தன. பேதிரை என்னைப் புதிய மண்டலத்திற்கு அழைத்துச் சென்றாள்—செவ்வாய் மண்டலம்.

55. செவ்வாய் மண்டலம்

ஒரு சிலுவை கண்டேன்; அதன் இரு முனையிலும் ஒளி பரவியது; அதே சமயம் பேதிரையின் அருள் விழியைப் பார்த்தேன்; அதன் அழகை என்னென்பேன்! என் கண் கூசுகிறது—அது அவ்வளவு சுடர்ப் பொலிவுள்ளது! இச்சமயம் தேவரயாமுடன் மணமுருகப் பாடினர்; அவர் பாட்டு என்

உயிரிற் கலந்து சுழன்றது; “எழுந்திரு. உன்னை வெல்” என்னும் இரண்டு மொழிகளே எனக்கு விளங்கின. அப் பாட்டின் முழுப் பொருளையும் என்னால் அறிந்துகொள்ள முடியவில்லை; என்றாலும், என் உள்ளக் காதலை அது வானுயர எழுப்பிபதி; இத் தெய்வகானத்தையல்லவா மனிதன் கேட்கவேண்டும். கடவுளன்பையன்றே வளர்க்கவேண்டும்; நிலையில்லாத சிறு பொருள்களிலும், அற்ப சுகத்திலும் ஆசை வைத்து மனிதன் எல்லையில்லாத துயரடைகிறான். மெய்யன்பை, மெய்யின்பத்தை அவன் உணராதிருக்கிறான்.

அதோ சிலுவை தெரிகிறது; அந்திப்போதில் திடீரெனக் கிளர்ந்தொளிரும் கோடி மின்னல்போல் அது ஒளிக்கிறது. பனிக்கியில் எரியும் தீச்சுடர்போல அதில் ஒரு சுடர் ஒங்குகிறது. நான் அதையே பார்த்துச் சொக்கி நின்றேன்.

விண்ணில் தன் மகன் ஏனீதைக் கண்டு ஆங்கீஸ், “ஆ, என் மகனே! பேரருளாளனே! உணக்கே சுவர்க்கக் கதவு இருமுறை திறந்தது” என்று பொங்கி மகிழ்ந்தான். அதுபோலவே, என்னைக் கண்டு ஒரு மணிச் சுடர் மகிழ்ந்து பேசியது.

“என் மகனே, வா. இந்தச் செவ்வாய் மண்டலத்திற்கு உன்னை ஏற்றிய அருள் வாழ்க! நான் யார், உன்னை ஏன் இவ்வளவு அபிமானத்துடன் வரவேற்கிறேன் தெரியுமா? நீ வேண்டியதைக் கேள்” என்றது அச் சோதியான்மா.

பேதிரை அமுத நகை பொழிந்து என்னை அருள் நோக்கினான்.

வியந்தேன், மகிழ்ந்தேன். “நான் நான்; சிற்றறிவன்; என் இதயம் தங்களுக்கு நன்றி கூடுகிறது;

தந்தைபோல் என்னை அன்புடன் அழைக்கும் தாங்கள் யார்?" என்று வினாவினேன்.

“புண்ணியனே, நான் கக்காகீதன்; என் மகன் அலிகேரி. அவன் நூறாண்டுகளாகப் பாவன மலையில் இருக்கிறான்; நீ அவன் பேரன். நான் உன் மரபின் மூலம்; என் காலத்தில் ஃப்ளாரென்ஸ் அமைதியா யிருந்தது; எளிய புனித வாழ்க்கை வாழ்ந்தது; மதக் கடனைச் சரிவரச் செய்தது. பாலிய விவாகம் கிடையாது; கற்பொழுக்கம் மிகுதி; இடம்பம் இல்லை; மினுக்கு நகைகளில்லை. மாந்தர் சிறுகக் கட்டிப் பெருக வாழ்ந்தனர். இல்லற வொழுக்கம் கடைப்பிடித்தனர். எளிய ஆடையணிந்தனர். பெண்கள் நூல் நூற்றனர்; எல்லாரும் பிறந்த ஊரிலேயே வாழ்ந்து இறக்க விரும்பினர். வீடுகளில் இனிய தாலாட்டொலித்தது; ஊரில் கதை புராணங்கள் நடக்கும்; திராய், ரோம் வரலாறுகள் படிப்பர்; ஹோமர் படிப்பர். ஆ! அந்தக்கால மக்கள் எவ்வளவு இன்பமாக வாழ்ந்தனர்! எங்கள் வீட்டில் அன்பும், நட்பும், இன்பமும், வளமும் விளங்கும். நான் கிறிஸ்து தாஸனானேன்; என் சகோதரரும் அவ்வாறே. என் மனைவி அலிகேரி மரபினள்; நல்லவள்; அவளால் நீயும் அலிகேரியன் ஆனாய். நான் கோனாட்டு மன்னன் ஊழியத்தில் அமர்ந்தேன்; அவன் எனக்கு வீரப் பட்ட மளித்தான். அவனுடன் நான் கிறிஸ்து தருமத்திற்காகப் போர் புரிந்தேன். புண்ணியப் போரில், கிறிஸ்துவுக்காகவே பவிதானமாகி, இந்த விண்ணகம் வந்தேன். அக்காலம் பல புகழ்பெற்ற வீரர் ஃப்ளாரன் தீனில் விளங்கினர். நமது மரபினர் பொதுநல வீரராக வாழ்ந்தனர்; அவர்கள் ஜயசீலர்களாக விளங்கினர். நமது நகரத்தில் அல்லி விருது அமைதியாக நிலவியது. என்று ஃப்ளாரன்ஸ் இரண்டு கட்சியாகப் பிரிந்ததோ,

என்று சமயத்தின் பெயரால் பதவி மோகமும், பண வெறியும் வளர்ந்ததோ, அன்று முதல் ஃப்ளாரன்ஸ் அமைதி கெட்டது; இரத்தக் களமானது. என் குலக் கொழுந்தே! ஃபினாரென்வின் இரத்த வெறி உன்னை யும் ஊரை விட்டுத் தூரத்தும்; போப்பின் கட்சி உன் உயிரை வேட்டையாடும். வீடு, பொருள், எல்லாவற்றையும் விட்டு நீ நாடு நாடாக ஓடி உயிர் தப்புவாய்; அற்ப ரெல்லாம் உன்னை வைவர், தூற்றுவர்; கொடுமை செய்வர்; ஆனால், ஒரு தருமவான் முடிவில் உன்னைப் பாதுகாப்பான். உன் வாழ்க்கை துன்பக் கண்ணீ ராகும்; ஆனால், பிற்காலம் உன்னை மாந்தர் கை தொழு வர். உன்னை வருத்திய புல்லர் வருந்தித் தலை குனிவர். கண்மணி, நீ நரகத்திலும், பாவனத்திலும், இந்த விண் ணகங்களிலும் கண்ட காட்சியைக் கவிதை செய்; அக் கவிதை உன்னைச் சிரஞ்சீவியாக்கும். அதனால் உல கெல்லாம் உன்னைப் போற்றிப் புகழும்.”

இவ்வாறு என் மூதாதை இன்னுரை சொல்லி, எனது முன்னோர் பெருமைகளையும் அக்காலம் முதல் இக் காலம் வரையில் ஃப்ளாரன்வின் வரலாறும் சொல்லி உன்னை மகிழ்வித்தார்; நான் அளவற்ற களிப் பெய்தி அவருக்கு நன்றி வணக்கம் செலுத்தினேன்.

என் அன்புத் தெய்வம் உள்ளத்தை அள்ளும் கருணை விழிகளுடன் உன்னை நோக்கி, “சுற்றிப்பார்” என்றாள். ஆ, சுற்றிலும் வீரான்மாக்கள் நின்றனர். அவர் பெயர்களை என் மூதாதை எனக்குச் சொன்னார். “இது ஐந்தாவது விண்—செவ்வாய் மண்டலம். இங்கு வாழ்க்கை மரம் என்றும் பசுமையானது; அதன் கனி கள் எப்போதும் அழகும் சுவையும் கொண்டன; அதன் இலைகள் வாடுவதில்லை. இங்குள்ள ஆன்மாக்கள் வீரச் சிரஞ்சீவிகள். உலகில் புகழை நிறுத்தியவர்கள்.

வியாழ மண்டலம்

மஹா காவியங்களுக்கு அவர்கள் பெயர் பெருமை தரும். அவர்கள் கிறிஸ்து தர்மத்திற்காகத் தியாகம் செய்தவர்கள். இதோ பார் ஜோஷுவா, மகாபே, சார்ல் மேன், ஓர்லாந்தோ, வில்லியம், ரோனா்து, காட்ஃப்ரே முதலியோர்” என்று காட்டினார். பறக்கும் கருடனைப் பார்க்கும் விழிகள்போல நான் அவர்களைத் தொடர்ந்து பார்த்தேன். அதன்பிறகு எனது மூதாதையும் மற்ற ஜோதியாத்மாக்களும் விரைந்து மறையக் கண்டேன்.

மீண்டும் நெஞ்சை யள்ளும் திவ்விய கீதம்; புண்ணியர் நலம் நாடோறும் ஒங்குவதுபோல நாங்களும் மேலோங்கினோம். பேதிரையின் அழகு மிக மிகப் பொலிவேறியது. சுற்றிலும் வெண்கடர்! நாங்கள் வியாழ மண்டலத்தில் நின்றோம்.

56. வியாழ மண்டலம்

ஆற்றோரத்தில் காலை எழுந்ததும் புட்கள் “கிகி கிகி” என்று தாவி வட்டமிடும், கூட்டமாகப் பறக்கும், நீள வரிசையாகப் பறக்கும். அதுபோல் இம் மண்டலத்தில் உள்ள புண்ணியச் சுடர்கள் D வடிவாகவும், I வடிவாகவும், L வடிவாகவும் பறந்து கொண்டே பாடின. ஆ, கவித் தெய்வமே! அன்பருக்கு அமரத்தன்மையளிக்கும் தேவி, இந்த மண்டலத்தின் அற்புதப் பொலிவை வர்ணிக்க எனக்கு வாக்குத் திறமையளிப்பாயாக! இந்த வெள்ளி மண்டலத்தில் தங்கம் இழைத்ததுபோல் புண்ணியச் சுடர்கள் பொலிகின்றன. அவைகள் திவ்விய கானம் பாடிக்கொண்டே மேலும் கீழும் நடக்கின்றன. அவர்களிடையே ஒரு ஜோதிக் கருடனைக் கண்டேன். “புண்ணிய மணிகாள், உலகிற்கு இரங்குங்கள். நீங்கள் அளவற்ற தியாகமும் அன்பும் செய்து இந்த விண்ணை அடைந்தீர்கள். இன்றுலகு

கெட்டுப்போயிற்று ; ஒருகாலம் சமயாசாரியர் வாள் வீரரைக் கொண்டு போர் புரிந்தனர் ; இப்போது எதற்கெடுத்தாலும் 'பஹிஷ்காரம், ஜாதிலகக்கு' என்னும் ஆயுதத்தால் போப்பு ஜனங்களை மிரட்டு கிறார்" என்றேன்.

மேற்குறித்த அழகான கருடன் சிறகை விரித்து என்னெதிரே நிலவி இவ்வாறு சொன்னது :

“ நான் நெர்மையாகவும், பக்தியுடனும் வாழ்ந் தேன். ஆதலால், இந்த உயர்ந்த மேனிலை யடைந்தேன். தாய் நாரை தனது அருமைக் குஞ்சுகளைப் பட்சமுடன் காப்பதுபோல இறைவன் என்னைக் கண் பார்த்தான். தங்களை ஊட்டிய தாயைக் குஞ்சுகள் பார்ப்பதுபோல் அன்புடன் நான் இறைவனையே பார்த்திருந்தேன். தனது அருட் சிறகை விரித்து இறைவன் என்னை அன்புடன் பாதுகாத்தான். அவன் மாசற்ற நீதிமான் ; அவன் விருப்பமே நடக்கும். அவனது நீதியின் பான்மை சாதாரண மாந்தருக்கு விளங்காது. அகம் பாவிக்களை அவன் வீழ்த்துகிறான். அவனே லூலிஃபரை உண்டாக்கினான் ; தனது அடங்கா அகம்பாவத்தால் லூலிஃபர் வீழ்ந்தான். தீவிரமான கிறிஸ்து பக்தரே இந்த விண்ணடைய முடியும். 'கிறிஸ்து, கிறிஸ்து' என்று பெயர் சொல்லித் திரிந்தால் மட்டும் போதாது ; சிலர் நாவில் அன்பும், நெஞ்சில் வஞ்சமும் இருக்கும். அவர் போலி அன்பர் ; அவர்களுக்கு நற்கதியில்லை. தெய்வத் தீர்ப்பிற்கு அஞ்சி நடக்கவேண்டும். கடவுளை நெஞ்சார நேசிக்கவேண்டும். அவரவர் செயலுக்கேற்ற வாழ்க்கையே அமைகிறது. ஒவ்வொருவர் செயலும் சுவர்க்கப் பேரேட்டில் பதிந்திருக்கிறது ; அல்பெர்ட் பொஹீமியாவை அழிப்பதும், ஃப்ளெமிங்ஸ் போரில் தோற்ற பிரெஞ்சு மன்னன் பணத்தாசை கொண்டு

வியாழ மண்டலம்

நாணய விலையை உயர்த்தியதும், பிறகு அவன் வேட்டையாடும்போது காட்டுப்பன்றி முட்டி விழுந்து இறந்ததும், ஆங்கில மன்னன் முதல் எட்வார்டும் ஸ்காட் வீரன் பாலியலும் செருக்கு மீறிச் சண்டை போட்டதும், இஸ்பானியர் கோன் அலோன்ஸோவின் இடம்பமும்,—இன்னும் உலகிலுள்ளோர் தீவினைகளெல்லாம் சுவர்க்கப் பேரேட்டில் தாக்கலாகி யிருக்கும். என் கண்முன் ஒளிரும் மற்றும் சில நல்லோர் பெயரைச் சொல்லுகிறேன்.

திருவருட்பாடலைப் பாடி, ஊர் ஊராகக் கிறிஸ்து தரும் பிரசாரம் செய்த கண்மணி தாவீது இப்போது அவனது பரிசுத்த ஆவி செய்த புண்ணியப் பயனை நுகர்கிறான். அன்பும், கருணையும், நிர்வாகத் திறமையும் கொண்ட ரோம் மன்னன் திராஜன் புண்ணிய வாழ்வால் நற்கதி சேர்ந்தான். கிரகோரி முனிவர் மனமுருகக் கடவுளைத் தொழுதார். பகைவர் செய்த கொடுமைகளையெல்லாம் சாந்தமாகப் பொறுத்தார். அறத்தை வைராக்கியமாகக் கடைப் பிடித்தார்; பாஷண்டித் தனத்தைக் கண்டித்தார். ஆண்டவன் அவருக்கு அருள்விழி திறந்தான். அவன் அருட் பெருமையை முனிவர் மனித சமுதாயத்திற்கு விளக்கினார். பக்தி, விசுவாசம், தருமம் என்னும் மூன்று அணங்குகள் அவனைப் போற்றின. இவர்கள் எல்லாரையும் இந்த மண்டலத்திற்கு காண். வியக்காதே! இறைவன் அருட்பெருமை எங்களை இங்கிலை சேர்த்தது. அவன் மனமும் எங்கள் மனமும் அனைத்திலும் ஒன்று."

பாட்டுடன் யாழ்ப்போல் கூடி மேற்சொன்ன சுடர் மணிகளெல்லாம் திவ்ய கீதங்கள் பாடிக்கொண்டே சென்றன. திராஜன், ரஃபேல் ஆகிய இரண்டு சுடர்

களும் இரண்டு விழிகள்போலக் கூடி நடனமாடிச் சென்றன.

என் அன்புத் தெய்வத்தின் கனிமுகத்தை விழியாற் பருகிக்கொண்டிருந்தேன். திடீரென மற்றொரு மண்டலம்—சனி மண்டலம்! அங்கே நாங்கள் இருந்தோம்.

57. சனி மண்டலம்

மேலே செல்லச் செல்ல, பேதிரையின் அழகு மிக மிகப் பொலிவெய்தியது; ஆனால், சனி மண்டலத்தில் அவள் சிரிக்கவில்லை. காரணம்? “நீ நர மனிதன்; என் அழகின் சுடரை நீ தாங்கமாட்டாய். நான் நகைத்தால் உன் மனம் கலங்கும்; இடிவிழுந்த தளிரிலே போலாவாய். இதோ நாம் ஏழாவது விண்ணகத்தில், சனி மண்டலத்தில் இருக்கிறோம். மனத்தை அடக்கக் கண்பார்” என்றாள் அழகுத் தெய்வம். அவ்வாறே பரிசுத்த விழிகளுடன் அவள் திருமுகம் பார்த்தேன்.

என் உள்ளத்தில் புதிய இன்பம் பொங்கி எழுந்தது. சனி மண்டலம் முற்றிலும் அமைதி நிலவியது. அதில் எந்தச் சஞ்சலமும், எந்தத் தீமையும் புகாது. அங்கே ஒரு நீண்ட தங்க ஏணி பளபளத்தது. அதன் உச்சியை என்னுற் காணமுடியவில்லை — அவ்வளவு உயரம்! அதனின்து திவ்வியாத்மாக்கள் இறங்கி வந்தன. காலைப்பறவைகள் வட்டமிட்டும், நேராகவும் பறந்து தங்கள் பனி தோய்ந்த சிறகை உலர்த்தும். அதுபோலப் புண்ணியச் சுடர்மணிகள் திரிந்தன. அந்த மண்டலம் முழுதும் மௌனம் குடிகொண்டது; பாட்டொலியே இல்லை. இதன் காரணம் என்ன என்று சிந்தித்தேன். என்னருகே ஒரு சுடரான்மா அன்புடன் வந்தது; “பேதிரை ஏன் சிரிக்கவில்லையோ, அதனால்

நாங்கள் பாடவுமில்லை ; நீ நரன் ; உன் காதும் கண்ணும் சிற்றுணர்வின் ; எமது பாட்டின் இனிமையைத் தாங்க மாட்டாய் ” என்று சுழன்று நிலவி மீண்டும் பேசியது : “ உலகில் நிவர்த்தி மார்க்கத்தைப் போற்றிய சாந்தர் இங்கே அமைதியாகத் தியானம் செய்கிறார்கள். இங்கு சீகழும் காரியங்களெல்லாம் கடவுளிச்சையாலே நடப்பன. அவர் இச்சையை நாங்கள்கூட அறிந்துகொள்ள முடியாது.” “ தாங்கள் யார் ? ” என வினாவினேன். “ நான் பீடர் தாமியானே ; ராவன்னாவில் பிறந்தவன் ; நான் உலகப் புகழை வெறுத்து காட்டிற்பா மடத்தில் ஏகாங்கியாயிருந்தேன். “ கடவுளையே சிந்தித்தேன். அற்பாகாரம் செய்தேன் ; மழையும் வெய்யிலும் தாங்கினேன். பரம பிதாவையே தியானித்தேன். அவர் என்னை ஆண்டு கொண்டார். பிற்காலம் சமய வாழ்வில் வீண் ஆடம்பரங்கள் புகுந்தன ” என்றான் தாமியானே. அச்சமயம் பல சோதியான்மாக்கள் என்னைச் சூழ்ந்து சென்றன. அவர்களுள் பெனிதிக்கு முனிவரைக் கண்டேன். அவர் சிறந்த கல்விமான் ; மாசற்ற கிறிஸ்து பக்தர் ; காசியானே மடத்தில் அவர் அமைதியாகத் தியானம் செய்தார் ; சுற்றியுள்ள பாமரமக்கள் பதிகராயிருந்தனர். ஆத்மோன்னதமளிக்கும் கிறிஸ்து தர்மோபதேசம் செய்து அவர்களை ஈடேற்றினார் முனிவர். முனிவர் தமது வரலாற்றைச் சொல்லிச் சுற்றியுள்ள தியான சீலர்களின் பெருமையை விளக்கினார்.

அவர்களுள் மைகாரியன் எகிப்தியத் துறவி, ஆசார சீலர், சிறந்த கிறிஸ்து பக்தர், அறிஞரின் நன்மதிப்பைப் பெற்றவர். ரோமால்டோ ராவன்னாவாசி ; அறிஞர் ; சுவிசேஷ கீதங்களுக்கு விளக்கம் எழுதியவர். நன்கு மலர்ந்த காலை ரோஜாப்போல், முனிவர் பேச்சால் என் மனத்தில் அன்புறுதி மலர்ந்

தது. முனிவரின் இயல் வடிவைக் காண விரும்பினேன். “பர மண்டலத்தில் காணலாம்; அங்கே எல்லா முனிவரும் கூடுவர். இதோ இந்த ஏணி அம் மண்டலத்தை எட்டுகிறது. இது ஜாகப் கண்ட ஏணி; இதன் வழியாகவே தேவதைகள் ஏறி இறங்குவர். முன்னே உலகிலிருந்து பல புண்ணியர் இந்த ஏணியேறி விண்ணடைந்தனர். இப்போது யாரும் இதில் கால் வைப்பதில்லை. மாந்தர் தருமத்தைக் கைவிடுத்தனர். சமயாசாரியரிடம் பேராசையும் போலித்தனமும், பணவெறியும் அதிகரித்தன. பீடர், தங்கம் வெள்ளி யில்லாமலே தனது திருமடத்தை எழுப்பினான்; நான் கடவுள் வணக்கத்தாலும் பட்டினியாலுமே எனது திருமடத்தை நாட்டினேன். ஃப்ரான்ஸிஸ் முனிவர் கனிவும் பணிவும் தூய வாழ்வும் கொண்டு தமது திருமடத்தை நாட்டினார். அந்தப் பரிசுத்தமான இடங்களில் இன்று மாசு படர்ந்தது. வெண்மை, மங்கலானது.”

இவ்வாறு சொல்லி, பெனிதிக்கு முனிவர் ஏணியேறினார்; மற்றப் புண்ணியரும் ஏறினர். பேதிரையின் ஆணைப்படி நானும் ஏணி யேறினேன். எல்லாரும் எட்டாவது நிலையான நட்சத்திர மண்டலத்தைச் சேர்ந்தோம்.

58. கிறிஸ்து தரிசனம்

அப்பா! இந்த விண்ணடைய நான் துடி துடித்தேன்; என் பாபங்களை யெல்லாம் நினைந்துருகி வருந்தினேன். “நீ பூரணனந்த விண்ணிற்கருகே இருக்கிறாய்; கவனம், விழித்திரு. நீ இதுகாறும் நடந்த உலகங்களை இங்கிருந்து பார்” என்றாள் பேதிரை.

கிறிஸ்து தரிசனம்

பார்த்தேன்! நான் ஏறிவந்த எல்லாக் கிரகங்களை யும் நன்றாகப் பார்த்தேன். அண்டகோளத்தை நோக்கி நேன். பிறகு ஆழி சூழும் இந்த அற்ப வுலகைப் பார்த்தேன். பூ! இந்த அற்ப இடத்தைத்தானே பிர மாதமாக நினைக்கின்றனர் மாந்தர்! இதை அற்பம் என்று ஒதுக்கும் விரக்தனே பெரியவன், பாக்கியவான். இதில் பற்றில்லாமல் வாழ்கின்றவனே அறிவாளி, இன்பன். செய்வ சுகத்தின் கால் தூசி பெறாது இந்த உலகின்பத் தொகுதி. இவ்வாறு சிந்தித்து எனது அன்புத் தெய்வமான பேதிரையை நோக்கினேன்.

இரவில் கூடடைந்து தன் குஞ்சுகளைத் தாய்ப் பறவை அருமையாகப் பார்க்கும்; இருட்டில் அவற்றின் முகந் தெரியாது; எப்போது விடியும், குஞ்சுகளுக்கு இறை தேடித்தருவோம் என்று ஆவலாக எதிர்பார்க்கும். அதுபோலப் பேதிரை கூர்ந்து நோக்கிச் சூரியோதயத்தை எதிர்பார்த்து நின்றாள். வானத்தில் பொன்னொளி படர்ந்தது. “பார் கிறிஸ்துநாதரின் ஜபசேனையை” என்றாள். அவள் முகம் தீச்சுடர்போலப் பொலிந்தது; கண்களில் பரமானந்தம் தாண்டவமாடியது. கோடி விளக்குகள் சூழ வரும் சூரியன்போல் கிறிஸ்து பகவான் தமது அன்புப் படையுடன் தோன்றினார்.

ஆ! ஆ! என்னை வழி நடத்தும் அன்பே, இதோ எனது ரகசியம்! என் சாமி, சக்திமான், பரம ஞானச் சுடர், மண்ணகத்திற்கும் விண்ணகத்திற்கும் வழி கண்ட பெருமான்! ஆ, பேரின்ப விருந்து! மேகத்தைப் பிளந்துவரும் மின்னல்போல் என் ஆத்மஞானம் விரிந் தெழுந்து விளங்கியது. என்னை மறந்தேன்; பரவச மாணேன்!

“கண்ணைத் திற; என்னைப் பார்; இனி எனது

நகை முகத்தெழிலை நீ மாசறக் காணமுடியும்; அதற் கேற்ற சக்தி உனக்கு வந்தது” என்றான் பேதிரை. அவள் முகம் அருள் நகை பூத்தது. அதையே பார்த்து நின்றேன். “அதோ பார், தெய்வவாணி யுருவான ஏசுநாதரைப் பெற்ற ரோஜா—மேரி யன்னை; அதோ அந்த அல்லி மலர்களின் (அபோஸ்தலர்) மணத்தை நுகர்” என்றான் பேதிரை.

நான் காலையும் மாலையும் வணங்கி ஆறுதலடையும் பரிசுத்தக் கன்னி, நாண் மலர்ச்சோலைபோல் விளங்கினாள்; அவளைக் காணக் கொடுத்து வைத்தேனே; என் கண் செய்த புண்ணியம்! அவளைச் சுற்றி கேப்ரியல் முதலிய ஜோதி மணிச்சுடர்கள் திவ்ய கீதங்கள் பாடி வட்டமிடக் கண்டேன். கார் மேகத்தைப் பிளந்து அதனுள் மறையும் மின்னல்போலே அவர் கீதம் என் இதயத்துட் புகுந்து கலந்தது. அன்னை மேரியும் திருக் குமாரரும் தேவதைகள் புடைசூழ உயர் விண்ணேகினர்; தாய் மார்பை ஆவலாகக் கைவிரித்தேற்கும் சேய் போல, தேவதைகள் அவர்களை உச்சிக்கு உச்சி மகிழ்வுடன், அன்புடன் வரவேற்றனர். “கன்னி மேரி போற்றி” என்று தேவர்கள் எல்லாரும் ஆனந்தமாகப் பாடினர். வட்ட மிட்டாடி மேலே சென்றனர்.

அங்கே திவ்ய தேஜஸ்வியான பீடர் முனிவர் தோன்றினார். அவரே சுவர்க்கத் திறவுகோலைத் தாங்கி நிற்பவர். அவருடன் அபோஸ்தலர்களும் வந்தனர். பேதிரையை மும்முறை வலம் வந்தனர்; திவ்ய கீதம் முழக்கினர். திருக்குமாரரின் கடைசி விருந்திற் கலந்து கொண்ட புண்ணியாத்மாக்களாள், நீங்கள் உண்ட மேஜையிலிருந்து விழுந்த ஒரு துணுக்குக் கிடைத்தாலும் மனிதன் புனிதனாவான். பீடர் முனியே, உனது தெய்வ ஒளியை எப்படி வர்ணிப்பேன்! இக் காட்சி

கிறிஸ்து தரிசனம்

வாய் மனங் கடந்தது; கவிதையில் அடங்காதது; இதை இதய விழியாலே கண்டு ஆனந்த உணர்வால் அநுபவிக்கிறேன்.

நான் மௌனமாக இந்தப் புண்ணியர்முன் நின் நேன். பீடர் முனிவர் கனி முகத்துடன் என்னை நோக்கி, “நல்ல கிறிஸ்தவனுக்கு சிரத்தையிருக்கவேண்டும்: சிரத்தையென்றால் என்ன சொல்?” என்றொரு பெரிய கேள்வி போட்டார். பேதிரையும் “பதிற சொல்” என்றான். இறைவனருளை வழத்தி, “தேவ, தங்கள் சகோதரன் பால் முனிவன் ரோமில் கிறிஸ்து தருமத்தை நாட்டி வளர்த்தான்; அதுபோலே கொள்கையை உறுதியாகப்பற்றிக் காரியத்தில் விளக்குவதே சிரத்தையாகும்; காணாத நுண் பொருளையும் சிரத்தை கண்ணுக்கு மெய்யாக விளக்கும். ஆழ்ந்த தெய்வ ரகசியங்கள், மனித விழிக்குப் புலப்படா; நம்பிக்கையாலேதான் அவற்றை நாடவேண்டும்” என்றேன்.

—உன் விடை மெத்தச் சரி; ஆனால், உன் நெஞ்சத்தில் சிரத்தை இருக்கிறதா?

—ஆம், சிரத்தை அங்கே பொன்னொளிக்கிறது.

—சிரத்தை யென்னும் விலையுயர்ந்த அணி உனக்கு எப்படிக் கிடைத்தது?

—இறைவன் அருள் வெள்ளத்தால் கிடைத்தது. அருள்வாணியை நம்பினேன்.

—அருள் வாணி யாது?

—பைபிள் உபதேசங்களே அருள்வாணி. அதற்கு அற்புத சக்தியுண்டு.

—எப்படி யறிந்தாய்?

—உலகெல்லாம் கிறிஸ்து மயமாவதே பெரிய அற்புதமல்லவா? அதனால், ஏசுநாதர் வாக்கின் அருட் பெருமையை அறிந்தேன்.

—உனது கொள்கையென்ன?

—ஆண்டவன் ஒருவன்; என்று முள்ளவன்; அவனையே உறுதியாய் நம்புகிறேன். அவன் அன்பே விண்ணுலகை இயக்குகிறது; மோஸஸ் முதலிய தீர்க்கதரிசிகளும், தங்களைப்போன்ற சனிசேஷரும் திருவருளால் அருளிய வாக்கே எனக்குக் கடவுளுண்மையை விளக்குகிறது. அவனை உள்ளார நேசிக்கிறேன். ஆண்டவன், திருமகன், திருவருள் மூன்றையும் நம்புகிறேன்.

—உனது மனவுறுதி உண்மையானது.

பீடர் முனிவர் இவ்வாறு என்னைச் சோதித்து மகிழ்ந்ததும் தேவர்கள் சபகீதம் பாடினர்.

இதன் பிறகு அப் புண்ணியர் கணத்தினின்று ஒரு மணிச் சடர் அருகே வந்தது. “பார், மஹான், கலிவிபாவை யாத்திரிகர் கட்டமாக்கிய ஞான ஒளி ஜேம்ஸ், அருட் கடிதங்கள் எழுதியவர்” என்றான் பேதிரை. ஜேம்ஸ் முனிவரைப் பயபக்தியுடன் வணங்கினான். வட்டமிட்டிறங்கும் காதல் மணிப்புறப்போல இறங்கி வந்த புனிதப் புகழ்பெற்ற புண்ணிய முனிவரான பீடர், ஜேம்ஸ், இருவரையும் சண்முன்னே பார்த்தேன். “தலை நிமிர்; உறுதி! நம்பிக்கை! நரவுலகோர் எங்கள் ஒளியிற் குளித்துப் புனிதம் பெறுவர்” என்றனர் முனிவர்.

“முதலில் நம்பிக்கை வேண்டும்; அதனாலேதான் ஆன்மா இறைவனை அடையும் சொல், அந்த நம்பிக்கை யாவது என்ன? அது உனக்குண்டா? உன்னுள் அது எப்படி வளர்ந்தது? எங்கிருந்து வந்தது?” என்று வினாவினர் ஜேம்ஸ் முனிவர். பேதிரை அருள் விழி பார்த்தான். ஆசிரியர் கேள்விக்குக் கற்ற மாணவன் விடைகூறும் துணிவுடன் நான் முனிவருக்குப் பதிற

கிறிஸ்து தரிசனம்

சொன்னேன் :—இறைவனருளால், புண்ணியப் பயனால் மறுமை யீன்பம் வாய்க்கும் என்ற மனவுறுதியே நம்பிக்கை. பரம்பொருட் பாடல்களை அருளிய முனிவரிடமிருந்தே தெய்வ நம்பிக்கை பெற்றேன். “ இறைவனே ! உன் பெயரைக் கேட்ட எல்லாரும் உன்னிடமே நம்பிக்கை வைக்கட்டும் ” என்னும் தமது கீதமே என்னை ஆவேசப்படுக்தியது. தங்கள் பத்தி கீதங்களிற் பொங்கும் அருளாற்றில் சில துளிகள் என்மேல் செறித்துப் புனிதனானேன். புதிய-பழைய ஏற்பாடுகள் உண்மை வேதம்; அவற்றால் என் நம்பிக்கை விசாவித்தது. “ உனது தூய நம்பிக்கை வாழ்க ! ” என்று தேவர் கீதம் பாடினர். இச் சமயம் அந்த ஆனந்தகான நடன மண்டலத்தில் ஒரு புதிய சுடர்மணி புசுந்தது. அதுவே ஜான் முனிவர் ஒளியுரு. ஜான் ஏசுநாதர் மார்பில் சாய்ந்தவர்; அவரிடமே ஏசுநாதர் தமது அன்னையின் பொறுப்பை விடுத்துச் சென்றார். பேதிரை அவர் பெருமையைச் சொன்னான். நான் முனிவர் ஒளியுருவைக் கூர்ந்து பார்த்தேன். அவர் உடல் ஐம்பூத வுடலா அல்லது வேறா என்று ஐயுற்றேன்.

“ கூர்ந்து பார்ப்பதேன் ! மண்ணுடல் மண்ணுலகில் மண்ணானது; இது விண்ணுடல்; ஒளியுடல்; தூல தேகத்துடன் விண்ணேறும் பேறு இருவருக்கே கிடைத்தது—அன்னை மேரி, திருக்குமாரர் ” என்றார் முனிவர். பிறகு அவர் ஈகையைப்பற்றி என்னைச் சோதித்தார். “ அன்புதான் நற்குணங்களிற் பெரிது. அன்பின் விளக்கம் ஈகை; உள்ளம் இறைவனுடன் கலந்த அன்பில் ஈகை உதிக்கிறது. ஈகை உயிர்க்கருணையாகி ஆண்டவன் படைப்பினங்களுக் கெல்லாம் நலம் புரிகிறது. அன்பும் ஈகையும் கொண்டு நான் இறைவனை வழிபடுகிறேன் ” என்றேன். “ புனிதம், புனிதம்,

புனிதம்” என்று எல்லாரும் போற்றினர். அச்சமயம் மற்றொரு சுடர்மணி அங்கே தோன்றக் கண்டேன். பேதிரையை நோக்கினேன். “பார் முதல் மனிதனை” என்றான். ஆதாம்! கடவுள் முதலிற் படைத்த மானிடம்! அவனுடன் பேச அவாவி வேண்டினேன். மனிதன் விண்ணையிழந்த காரணத்தைக் கேட்டேன். ஆதாம் அன்புடன் உரைத்தான்:—

“உன் மனம் அறிந்தேன்; கேள்; கடவுள் முதலில் என்னை உண்டாக்கினார்; என் விலாவிளிந்து ஏவாலைப் படைத்தார்; இருவரையும் பூலோக சுவர்க்க வனத்தில் இனபுற வைத்தார். நாங்கள் வீழ்ச்சியடைந்தது இரு விகாரக் கனி யுண்டதனால் மட்டுமன்று. நான் இறைவன் குறித்த எல்லையை மீறி நடந்தேன்; வீழ்ந்தேன். பிறகு ஏசு பெருமான் என்னைக் கை தூக்கி விட்டார், உய்ந்தேன்.”

“தந்தை வாழ்க! திருமகன் வாழ்க! திருவருள் வாழ்க!” என்று தேவர்கள் ஆர்கலித்தனர். அச்சமயம் பீடர் முனிவர் முகஞ் சிவக்க எழுந்து, “நமது ரக்ஷகர் தருமம் விளங்க ரோமில் நான் கோயில் நாட்டினேன்; தியாகிகள் இரத்தம் ஊற்றி நமது அறம் தழைத் தோங்கச் செய்தனர். இன்று அங்கே நடக்கும் அக் கிரமங்கள் மன்னிக்க முடியாதவை. நரி இடையன் வேடம் போட்டு ஆடுகளைப் பாதுகாக்கிறது. ரக்ஷகர் மறுபடி இறங்கி இந்த அக்கிரமங்களை யெல்லாம் நீக்க வேண்டும். மீண்டும் பரிசுத்தமான அறம் தழைக்க இறைவன் அருள வேண்டும்” என்று வீரவேசமாகப் பேசினார். அனைவரும் அவர் உரை உண்மை என்று ஆமோதித்தனர். பிறகு அந்த நான்கு சுடர்களும் (பீடர், ஜேம்ஸ், ஜான், ஆதாம்) தேவர் கணத்துடன் அந்தர்தானமாயினர்.

“பார் கீழே; நீ எத்தனை வட்டங்களைத் தாண்டி வந்திருக்கிறாய், பார்” என்றான் என் அப்புத் தேவி. சுற்றிப் பார்த்தேன். நடுக்கோட்டைவிட்டு, கிழக்கு வானத்திற்கு வந்திருந்தேன்; வானத்தில் காற்பங்கு தான் தாண்டியிருந்தேன். நான் சுற்றுலகியல்பைச் சிந்தித்திருந்தேன். திடீரென்று நாங்கள் ஒன்பதாம் விண்ணேறினோம். பேதிரையாள் பொருள்களின் இயல்பை எனக்கு விளக்கினாள். காலத்தின் இயல்பைக் காட்டினாள். “காலம் அனைத்தையும் மாற்றி விழுங்குகிறது. அதைக் கண்டும் மனிதன் என்றுமுள்ள கடவுளிடம் நம்பிக்கை வைக்காமல், பொய்ப் பொருள்களையே நம்பி விண் மயக்குற்றுக் கெடுகிறான்” என்று மாந்தரியல்பையும் விளக்கினாள்.

வந்த,
மான்,
வய,
சூன்

59. உண்மை விளக்கம்

அன்புத் தெய்வம் என் வாழ்வை விண்ணக மாக்கினாள். மானிடத் திரை மறைந்தது; மயக் கொழிந்தது. கண்ணாடியிற் பளிச்சிடும் தீக் கொழுந்து போல என்னுள் உண்மை பளிச்சிட்டது. சுற்றிலும், ஒன்றை யொன்றளாவி விரிந்த ஒன்பது ஒளி வட்டங்களைக் கண்டேன். அவற்றின் நடுவே ஒரு ரோஜா மலர் வட்டமிருந்தது. பேதிரை என் மனமறிந்து பேசினாள்:

“விண்ணிற்கும் உலகியல்பிற்கும் இவ் வொளி மண்டலமே ஆதாரம். இந்த ஒளிவட்டங்களின் நடுகிலை கடவுளே; அன்புப் பெருக்கால் அதை அணுக அணுக வேறுபாடுகள் நீங்கும்; இன்பமுண்டாகும். அதனினும் மனவிகாரத்தால் விலக விலக வேறுபாடுகளும் துன்பமும் பெருகும். பக்தியும் ஞானமும் பெருகப் பெருக அருளொளியும் வட்டமிட்டுப் பெருகும். ஒரு

அற்புதமான சமரசத்தால் உலகிற்காணும் வேறுபாடு களையெல்லாம் இறைவன் தாங்குகிறான். எல்லாம் அவன் மடமே; எனினும், அதன் அன்பறிவிற்கேற்ற படி எல்லாம் அவனை அணுகும், விடிகி நிற்கும்." காற்றினால் மேகம் கலைந்து தெளிந்து நிலவும் சுடர் வான்போல இந்த அன்புரையால் என் மனம் தெளிந்தது. ஒளி வட்டங்களில் கோடிக்கணக்கான சுடர்கள் எழுந்து பொலிந்தன. தேவர் மங்கள கீதம் பாடினர். "இவர்கள் இறைவனருள் பெற்ற சுத்தான்மாக்கள்; உண்மையை உள்ளாழ்ந்து கண்டு விழித்த முத்தர்; முதல் வட்டத்தில் பக்த ஜீவர்கள் விளங்குகிறார்கள்; மற்ற வட்டங்களில் அறியணைகள், ஆட்சிகள், புண்ணியங்கள், சக்திகள், தேவர் கூட்டம் எல்லாம் விளங்கும். அவரவர் புண்ணியத்திற்கேற்ற நிலை வகுக்கப்பெற்றுள்ளது.

இறைவன் நித்தியன், கிர்விகாரி. காலக்கட்டற்றவன். அவனது படைப்பினங்களெல்லாம் காலத்திற்கட்டுண்டன. மூன்று நாண் கொண்ட ஒரு வில்லினின்று மூன்று கணை செறிப்பதுபோல், இறைவனருள் மூன்று வசையாக ஜீவர்களைப் படைத்தது: தூல வுணர்வுள்ள ஜீவர், சூக்ச்ம உணர்வுள்ளவை, உடலுடன அனம வுணர்வுகொண்டவை! உலக சிருஷ்டிக்கு நீண்டகாலத்திற்கு முன்பே தேவதைகளை இறைவன் படைத்தான். அகம்பாவத்தால், இறைவன் ஆணையை மீறியதால் சாத்தான் முதலிய தேவதைகள் வீழ்ச்சியடைந்தன. ஆணவத்தாலேதான் மனிதனும் துன்பப்படுகிறான். ஈகையாளன் அன்புடன் நல் விருந்தாளியை ஏற்பதுபோல, நமது மனம் இறைவனருளை ஏற்கவேண்டும். கடவுட் காட்சியிலேயே உள்ளத்தை நாட்டவேண்டும். அதுவே இன்பம்.

அதற்கு மாறாக மனித மனம் இரு விகாரத்தால் அல்லற்படுகிறது. கண்ணைத் திறந்துகொண்டே மனிதன் கனவு காண்கிறான்; கவனமில்லாமல் பிழைகளைச் செய்கிறான். மனிதன் உறியாமையாற் செய்யும் பிழைகள் பல; தெரிந்தே, வேண்டுமென்றே செய்யும் பிழைகள் மிசப் பல. தெய்வப் புலவர் காட்டிய நன்னெறியை விட்டு மனிதன் மனம்போனபடி சந்து பொந்துகளில் திரிகிறான்; அமைதியிழக்கிறான்; ஆசாபாசங்களால் வருந்துகிறான். கிறிஸ்துநாதர் உபதேசங்கள் தியாகச் சிலுவையிலேறி உண்மைபென விளக்கப்பெற்றவை. அவற்றை உண்மையாகப் பின்பற்றினால் மனிதனுக்கு உய்வுண்டு. கர்த்தரின் பரிசுத்த ரத்தம் பாய்ந்து செழித்த உந்தத் திருவாக்குகளையும் போலிச் சாமியார்கள் தூர்விநியோகம் செய்கின்றனர். உண்மை உபதேசங்களுடன் கட்டுக் கதைகளையெல்லாம் சேர்த்துப் பொய்யும் புளுகும் அடித்துப் பாமரரை மயக்கிப் பணம் பறிக்கின்றனர். இவர்கள் ஆசி பெற்றாலே சுவர்க்கக் கதவு திறக்குமாம். இவர்கள் ஆசி வழங்கப் பணம் பறிக்கின்றனர். அப்படிப் பகற்கொள்ளையடித்த பணத்தைக்கொண்டு இடம்பக்கூத்தாடுகின்றனர். ஆந்தனி என்பவன் பிரமாதமான மதப் பிரசங்கம் செய்து, பாமர ஜனங்களுக்கு ஆசி கொடுத்து பணம் பணமாக வாங்கி, மூன்று வைப்பாட்டிகளுக்குத் தந்து களித்தான். தங்கள் சுகபோக லீலைகளுக்கும் விருந்துகளுக்கும் பொது ஜனங்களின் பணத்தைக் கொள்ளையடிக்கும் குருக்களை என்னென்பது! இப் போலிகளை நம்பி ஏமாறாமல் மனிதன் சர்வவல்லவனான இறைவனையே அன்பு செய்க. இறைவன் தானே அனைத்துயாகியும், இயல்பு திரியாமல் இருக்கிறான். 'டல கண்ணாடிகளிலும் விளங்கும் ஒரு

உருவைப்போல, அவனே எண்ணில்லா இதயங்களில் விளங்குகிறான். அவன் புகழ் வாழ்க!"

இவ்வமுத மொழிகள் எனக்கு உபசாந்தி யளித்தன.

60. மோகூ லோகம்

பேதிரையின் தெய்வப் பொலிவு! ஆ! வர்ணிக்க வாயில்லை; சொல் தயங்குகிறது. அவளுக்கு அந்தத் தேஜஸைத் தந்த தெய்வமே வர்ணிக்க முடியும். அவள் வாக்கும் புதுமை பெற்றது.

"ஒன்பதாவது மண்டலத்தை விட்டு இதோ மோகூ லோகத்திற்கு வந்தோம். இது சுத்த ஜோதி மண்டலம். இங்கே அன்பு சிறைந்த ஞான ஒளி வீசும்; அந்த அன்பு பூரணைந்தத்தில் உதித்த உண்மையன்பில் எழுந்தது. இதன் இன்பம் எல்லாச் சுகங்களையும் கடந்திண்பதாம். இங்கே சுவர்க்கவாசிகளைக் காணலாம்."

ஆ! எங்கும் அருட்சோதி வெள்ளம்.....கண்கூசுகிறது. கோடி சூரியப் பிரகாசம். ஒரு ஜோதி அருவி பெருக்கெடுத்த தோடுகிறது. அதன் ஆனந்த அலைகளிலிருந்து உயிர்ச் சூடர்கள் எழுந்து பிறங்கின. "அச் சோதி யருவியை அள்ளிப் பருகு; பரம ஞானம் வரும்" என்றாள் பேதிரை; தாய்ப்பாலுண்ணத் தாவிச் செல்லும் செய்போல் நான் ஆவலாக ஜோதி யருவியை நாடினேன்.

ஆ, நான் கண்டதென்ன! கோடிக்கணக்கான அரியணைகள் தகதகவெனப் பொலிந்தன! எங்கும் மலரழகு, கதிரழகு, அருளழகு, அன்பழகு. "எங்கள் ஜோதிவள நாட்டைப் பார் எவ்வளவு விசாலம். இந்த அரியணைகள் எங்கள் இருக்கைகள். கிறிஸ்து தியானத்

தால் புனிதமுற்றுத் திருவருள் பெற்ற முக்தாத்மாக்கள் இங்கே வசிக்கின்றன. அதோ பார் ஹென்றி; அவன் நல்ல கத்தோலிக்கன்; வீரன், தீரன், பக்தன், அருளாளன், புண்ணியவான்” என்று சுற்றிலுமுள்ள சுடர்களைக் காட்டி விளக்கினான் பேதிரை.

வெள்ளை ரோஜாவனம்போல் முத்தர் கூட்டம் விளங்கிற்று. அனைவரும் கிறிஸ்து காதலர். இறைவன் புகழைக் கொண்டாடும் தூயர்; வசந்த மலரைச் சுற்றி வட்டமிட்டலையும் வண்டுகள்போலே தீச்சுடர் முகமும், தங்கச் சிறகுகளும் கொண்ட அவர்கள் இங்குமங்கும் ஆடிப் பாடித்திரிந்து, தத்தமது அரியணையில் அமர்ந்தனர். “சுத்தாத்மாக்களே, உலகை ஒருதரம் அருள் நோக்குங்கள். அதன் துன்பப்புயல் நீங்கும்!” என்று முறையிட்டேன். சுற்றிலும் விளங்கும் பரமானந்த பரிசுத்தக் காட்சிகளைக் கண்டு நான் வாயிறந்து நின்றேன். நான் அப்போது மனிதனிவிரந்து தெய்வ நிலைக்கு, காலக் கட்டினின்று நித்தியத்திற்கு, ஒப்பளா ரன்விவிரந்து நீதிக்கும் உண்மைக்கும் உயர்ந்திருந்தேன். என் மகிழ்ச்சிக்கும் வியப்பிற்கும் எல்லையில்லை; உரையில்லை; தான் குறித்த கோயில் சந்நிதியை அடைந்த யாத்ரிகன்போல், நான் பயபக்தியுடன் இந்த மோகூஷ லோகத்தில் நின்றேன்; இங்கே என்னைப் பார்க்கும் விழிகளெல்லாம் கருணை ஒளிகள்; மேலும் கீழும் முன்னும் பின்னும் சுற்றும் பார்த்தேன். உள்ளம், பொங்கும் புண்ணகை வெள்ளம்; மேலிருந்து பொழியும் ஞானக் கதிர்கள்! பரலோகத்தை ஒருமுறை சுற்றி நோக்கினேன். சில சந்தேகங்களைக் கேட்கப் பேதிரையை நாடினேன்; காணோம்! திகைத்தேன். என் பக்கத்தில் ஒரு புண்ணியக் கிழவன் நின்று வாதஸல்யத்துடன் என்னை நோக்கினான். “எங்கே பேதிரை”

என்றேன். “ பார் மேலே, மூன்றாவது ஒளி வட்டத்தில்; அவள் அரியணை வீற்றிருக்கிறாள். அவள் ஆணைப் படியே நான் உன்னிடம் வந்தேன் ” என்றான் அப்பண்ணியன்.

பார்த்தேன்; ஜோதிர் மயமாகப் பேதிரை தனது அரியணையில் விளங்கினாள்:—“ என் அன்புத் தெய்வமே, உன்னையே நம்பினேன்; எனது நன்மைக்காக நாகத்திலும் இறங்கி விர்க்கலியனை ஏவினார். உன் அருளால், உன் அன்பால், உன் புண்ணியத்தால் நான் கண்டறியாதன கண்டேன். ஊனுக்கடிமையான என்னை ஆதம் சுதந்தரனாக்கினே. என் முத்திக்காகப் பாடுபட்டாய்; உன் அருள் எப்போதும் என்மேல் இருக்கட்டும்; இந்த உடற்சுமையை நீத்ததும் நான் உன் கருணைக்குப் பாத்திரமாக அருள் ” என்று மனமுருகி நின்றேன். புண்ணியக் கிழவன் பேசினான்:—

“ அப்பனே, நான் பெர்னாடு; அன்னை மேரியின் நன்றியுள்ள தொண்டன். அவள் சுவர்க்க ராணி. நான் அவளை உபாசிப்பவன். அவளருள் நமக்குத் துணை செய்யும். உன் பிரயாணம் இத்தூடன் இனிது முடிந்தது. நீ இந்த முத்திப் பொழிலைச் சுற்றிப்பார்த்து இன்புறு. இந்த ஒளி வட்டங்களை நன்றாகச் சுற்றிப்பார். அன்னை மேரி கொலுவிருப்பதைப் பார்ப்பாய்.”

பார்த்தேன். கண்விருந்து! வாயால் எப்படி வர்ணிப்பேன்; அருணை செளந்தர்யம்! ஒளித்திரள்! சுற்றிலும் எண்ணரிய தெய்வச் சூடர்கள்; நடுவே ஒரு ரோஜா வட்டத்தில் கண்கொள்ளாக் காட்சியாய் தீச்சூடர் வண்ணமாய் அன்னை விளங்கினாள். அந்தக் காட்சியில் சொக்கி நின்றேன்; அதைக்கண்டு பெர்னாடு முனிவன் மகிழ்ந்தான். ஒரு நல்லசிரியன்போல் அங்கே அரியணையிற் பொலியும் தேவதைகளின் பெருமையை

விளக்கினான். “மேரியன்னை திருவடியில் அழகாக வீற்றிருப்பவள் ஏவாள்; அவள் உண்டாக்கிய பாபப் புண்ணைத்தான் மேரியன்னை ஆற்றினாள். மூன்றாவதாக வீற்றிருப்பவர் ராகேலும் பேதிரையும்; அடுத்து, ஸாரா, ஜெடித், ரெபெக்கா மனமுருகும் இரங்கற் பாடல்களை அருளிய தாவீதின் முன்னோரான சாதுரூத் முசலியோரைப் பார்; அந்த ரோஜா வட்டத்தில் கிறிஸ்து பசுதர்கொல்லாம் அவரவர் அன்பிற்கேற்றபடி முறையாக அமர்ந்திருக்கிறார்கள். கிறிஸ்துவின் அவதாரத்தில் தீவிர நம்பிக்கை கொண்ட பேதிரை அதோ உயர் வீற்றிருக்கிறாள். வரைந்தாங்களிலும் சம வெளிகளிலும் திரிந்து, சிறையும் வாளும் பொறுத்து கிறிஸ்து வருகையை உறிவித்த தியாகி ஞான ஸ்நான ஜான் அதோ அவனுக்கிசைந்த பீடத்தில் இருக்கிறான். அவனுக்குக் கீழே அகுஸ்தன், ஃப்ரான்ஸிஸ், பெனி தீக்த்து முதலிய புண்ணியர் விளங்குகின்றனர். இது மெய்யன்பர் பொழில். இவர்களெல்லாரும் தமது புண்ணியப் பெருமையால், அன்புத் திறமையால் இறை வணருள் பெற்ற முக்த புருஷர்கள்; குழந்தைகளைப் போன்ற மாசற்ற மனத்தர். இங்கே இருப்பவருக்குப் பசுதாகம் சோக மோகங்கள் கிடையா; ஏதோ உதிட்டவசத்தினால் இவர்கள் இங்கே வரவில்லை; தியாகத்தினால் தகுதிபெற்றே இவர் இப்பசுவி பெற்றனர்; விரலுக்கு மோதிரம் தருவதுபோல் இவர் இப்பதவிக்குத் தகுதியாவார். பரந்தாமனை இறைவன் தனது அன்பினாலும், பூரணைந்தத்தாலும் இந்தப் பரமண்டலத்தை ஆக்கினான். ஒவ்வோரான்மாவும் இந்தப் பேரின்ப விண்ணையடைய விரும்புகிறது; அவரவர் பரிபக்குவத்திற் கேற்றபடியே இறைவன் இங்கே ஆன்மாக்களுக்கு அமரத்தன்மை வகுத்துள்ளான்.

“ஆதி சிருஷ்டிகாலத்தில், பெற்றோர் அன்புறுதியால் காக்கப்பட்டு சாதுவாயிருப்பதே மக்கள் உய்யப் போதுமானதாயிருந்தது. பிறகு மன விவகாரங்களை ஒழிக்க ஆண் குழந்தைகளுக்குச் சன்னத்து செய்ய வேண்டி ஏற்பட்டது. திருவருள் அவதரித்த காலத்தில் கிறிஸ்து பெயரால் ஞானஸ்நானம் பெறுவதே உய்வழியானது. இப்போது தலை நிமிர்ந்து அன்னை மேரியைப் பார். அவள் அருளாலேதான் கிறிஸ்துவைப் பார்க்கும் சக்தி உனக்கு உண்டாகும்,” என்றார் ஞானக் கிழவர். அன்னை முகங் கண்டேன். தெய்வ சக்திகள் அதில் அருள் மழை பொழிந்தன. பரமபிதாவின் முகம்போல அன்னை முகம் பொலிந்தது. நான் எத்தனையோ அற்புகங்களைக் கண்டேன் ; இந்த அற்புத தரிசனம் என்னை ஸ்தம்பிக்கச் செய்தது.

“போற்றி மேரியாள் பூரணக் கிருபை” என்று தேவர் புகழ்பாடினர். விண்ணகமெங்கும் “ஆவே மாரியா” (போற்றி மேரி) என்னும் மந்திரம் கம்பீரமாக எழுந்தது. ஒரு திவ்யானந்தச் சிலிர்ப்பெடுத்தது. ஒரு தணல்முகத் தேவதை மேரியின் தண் முகத்தையே பார்த்து நின்றது. “அது யார்?” என்று முனிவரை வினவினேன். மேரியின் களை துலங்கும் முனிவர் “நீ வினாவும் தேவன் கெப்ரியல். சுதந்திரமான அருளானந்தம் நிறைந்த தேவன். திருக்குமாரன் மண்ணுடல் கொண்டு மேரி வயிற்றில் அவதரித்திருப்பதாகச் செய்தி சொன்ன சுப தேவதை.

“கவனமாகப் பார் ; இந்த நீதியரசின் குலபதிகளைக் குறிக்கிறேன் :—அரசி மேரியின் அருகே யிருக்கும் இரண்டு முதியர் இந்த ரோஜா வட்டத் தேவரின் வேர் போன்றவர். அன்னையின் இடதுபுறம் ஆதாம். வலப்புறம் திருக்கோயிலை நாட்டி கிறிஸ்துவிடம்

மோக்ஷ லோகம்

சுவர்க்கத் திறவுகோலையும் பெற்ற பீடர் முனிவரைப் பார். அவரருகே யிருப்பவர் ஜான் முனிவர். அவர் ஆணிகளாலும் ஈட்டிகளாலும் குத்துண்டு சிலுவையில் கிறிஸ்துநாதர் வருந்திய தியாகபலியை முன்பே அறிந்தவர். பீடருக்கடுத்து அண்ணல் இருக்கிறாள், மேரியின் தாய். தனது புனித மகளின் திருவழகைப் பார்த்து மகிழ்ந்து உனைவருடனும் போற்றி செய்கிறாள். ஆகாமுக்கு எதிரே லாவியா இருக்கிறாள், கருணைக் கடல்; அவளே பேதிரையை வேண்டி உன்னைக் காக்கத் தூண்டினாள். இவ்வளவுதான் காட்டமுடியும். காட்சி முடிகிறது; ஆடைக் கேற்ற சட்டை; அன்பிற் கேற்ற அருள்; இன்னும் இந்த ஜோதிமண்டலத்தில் ஆழ்ந்து செல்ல வேண்டுமானால், நீ அன்னையின் திரு வருளைப் பெற வேண்டும். அதின்றி இச் சோதியுலகை நீ காண முடியாது; கண் தாங்காது; முன்னேற விரும்புகிறாய். ஆனால் முடியவில்லை. செய் தோத்திரம்; உள்ளத்தை அர்ப்பணி; அன்னையை நான் அன்புடன் வேண்டுகிறேன்; சுவனி....!!” பெனிதிக்கு முனிவர் அன்னையை வணங்கி வேண்டினார் :

“கன்னித்தாயே, திருக்குமாரன் மகளே, படைப் பினங்களில் மிகவும் உயர்ந்தவளே, நித்திய சுமனஸால் விளங்கும் உயர்குணச் செல்வியே, கடவுள் உன்னைத் தன் அற்புத சிருஷ்டியாக்கினான்; உன்னுள் தனது சக்திவாணி உருக்கொள்ளச் செய்தான். உனது குணதிசயம் அத்தகையது. உனது வயிற்றில் அன்பு அவதரித்து விளங்கியது; அந்த அன்பின் திவ்யப் பிரபாவத்திலேதான் இந்தச் சாந்த நிலயமும் மலர்ந்து விளங்குகிறது. அன்பிற்கும் அறத்திற்கும் நீ நண்பகல் கதிரவன்போல் பிரகாசிக்கிறாய். உலகில் நர மனிதருக்கு நீ நம்பிக்கையின் உயிரூற்றாயிருக்கிறாய்.

உன்னை யடையாதபேர் சிறகில்லாப் பறவைபோல்
 விருப்பம் நிறைவேறாது வருந்துவர். நீயின்றி அரு
 ளில்லை, உய்வில்லை; உனது மகிமை அத்தகையது.
 வேண்டுவார் வேண்டியதை உன் கருணை தருகிறது;
 அம்மட்டோ! கேட்குமுன்பே மனமறிந்தும் அன்ப
 ருக்குதவுகிறது. மனிதருக்குரிய இனிய இரக்கம்,
 உருகும் கருணை, தாராள ஈகை முதலிய நற்குணங்க
 ளெல்லாம் உன்னிடம் பொதிந்திருக்கின்றன. அதள
 பாதாளத்திலிருந்து இந்தப் பரமண்டலம் வரையில்
 எல்லாம் பாத்த ஒரு அன்பன் உன்முன் தாள்
 பணிகிறான். பரமானந்த நிலை காண உனது அருளை
 வேண்டி அவன் பணிகிறான். அவனுக்கு அருள்புரிய
 உன் உள்ளன்பான நான் வேண்டுகிறேன். உனக்கு
 அரியதொன்றுமில்லை; நீ விரும்பினால் எல்லாம் நடக்
 கும், அவன் நான்; மனித வியல்பான ஆசாபாசங்களை
 உன் கருணை விழியால் போக்கு; அவன் உள்ளத்தில்
 உன் அன்பு பெருகட்டும். அதோ பேதிரை முதல்
 பல தேவதைகள் என் வேண்டுகோளை ஆதரிக்கின்றனர்
 —ஆவே மாரிபா!”

மேரியன்னை அன்பனைக் கருணை விழி பார்த்தாள்;
 உண்மையான பிரார்த்தகளை அவள் எவ்வளவு அன்பு
 டன் பார்க்கிறாள்! பிறகு உட்குவிந்து கண் மனமெட்
 டாத பரஞ்சோதி விண்ணை நோக்கினாள் அன்னை. என்
 ஆசைகளெல்லாம், சங்கற்பங்களெல்லாம் மறைந்தன.
 முனிவர் வேண்டியபடி நான் தாயை மனமுநுகப்
 பார்த்தேன். அவளது ஜோதிப் பிரகாசத்தை வர்ணிக்கச்
 சிற்றறிவனாகிய என்னால் எப்படி முடியும்! கனவு
 கண்டவன் திடீரென்றெழுந்ததும் கனவுப்பொருளை
 மறந்து, அதன் உணர்வை மட்டும் நினைக்கிறான்.
 அதுபோல் அந்தக் காட்சி கூட என் மனம் தாங்க

முடியாது மறைந்தது; அதனால் நான் பெற்ற இன்ப உணர்ச்சமட்டும் என் இருகயத்தில் ஊறுகிறது. நித்தியக்கதிரே, எந்த நரமனதே உனது உயரத்தை எட்டமுடியும்? நான் பார்த்த உனது திவ்விய தரிசனத்தில் சிறிதாயினும் என்முன் விளங்கச் செய். உனது திவ்விய மகிமையின் ஒரு அம்சத்தையாவது பிற்காலம் வரும் மனித ஜாதி உணரும்படி வர்ணிக்க எனக்கு வாக்குத் திறமையருள். உனது நீனைப்புத் திறனைத் தூண்டு. உனது வெற்றியைப் பாடுகிறேன்; கேட்டருள். அன்னை அருள்பிரிந்தாள். சலியாது வரங்களைத் தரும் திருவருளே! எனது கண் பழுதாகாமல் உனது நித்திய திவ்வியப் பிரகாசத்தைப் பார்க்கும் சக்தியளித்தாய்! உன் அன்புமயத்தை அணைந்தேன்; உலகிலுள்ள தெல்லாம் கண்டேன். ஒரு புருஷோத்தம ஜோதியில், வஸ்துக்களின் அனந்தகுண விகாரங்களையும், சம்பவங்களையும் கண்டேன். விசுவரூபதரிசனம் கண்டேன். அதை எண்ணும்போதெல்லாம் என் ஆத்மா அகண்டத் தன்மை பெறுகிறது; வியப்புமேல் வியப்புற்று, வைத்த கண் எடுக்காமல் பார்த்தேன்; அந்தத் திவ்விய தரிசனம் கண்ட கண் வேறிடம் செல்லாது. மனம் வேண்டிய நன்மைகளின் தொகுதி அங்கேயுள்ளது; அதைத் தவிர மற்ற இடமெல்லாம் குறை நிறைந்ததாகும்.

அந்தக் காட்சியை இப்போது வாய்விட்டுச்சொல்ல முடியவில்லையே! நான் பால் குடிக்கும் குழந்தை போலானேன். மேன்மேலும் அற்புதங்கள் கண்டேன். அந்தத் தெள்ளிய உன்னத ஜோதிப் பிரகாசத்தில் முவ்வர்ண வட்டங்கள் ஒன்றாய் இணைந்திருக்கக் கண்டேன். அவையே டும்மூர்த்திகள்—தந்தை—மகன், அருள். ஒரு வான வில்லினின்று கிளர்ந்த மற்றொரு வானவிற்போவிருந்தன முதல் இரண்டு வட்டங்கள்.

மகா கவி தாந்தே

உன் ரவது அவற்றினின்றொழுந் தொளிரும் தீயிற்
 போன்றது. வார்த்தை வீண்! என் காட்சி வந்த
 கடத்தது. அந்தச் சாக்ஷா த் காரம் மனை
 தீசமானது. நித்திய ஜோதியே, சத்திய ஜோதியே
 உன்னும், இன்னும், இனியும் உன்வருவதே
 தான் உன்னை யறியமுடியும். எனது திபாசத்திற்
 உன்னின்றொளிரும் அந்த இரண்டாம் வட்டத்திற்
 திருநகை புரிகறாய். அதிலே மானிட வருவை இவ்வு
 கறாய்; அத்துடன் உனது தீவ்ய தேஜஸ் அநித
 பொலிகிறது. சிறிஸ்துப் பிரகாச வட்டத்தை அடக்
 கப் புகுந்து, சணக்கை மறந்த கோட்டுக் கண்கள்
 போல் நான் திகைத்தேன். இந்த ஒளி வட்டத்திற் சே
 நாதரின் மனித வடிவம் எப்படித் தோன்றிய தென்ற
 என்னால் அறிய முடியவில்லை. மனித விடையும் உட
 ளியல்பும் எப்படிச் சேர்ந்தன? இந்த சகசியம் என்
 மனத்திற் கெட்டவில்லை. மலைத்தேன்.

உப்போது ஒரு அருட்சொதி தோன்றியது;
 என் விருப்பம் நிறைவேறியது. அந்த மனோன்சை
 தீவ்விய தரிசனத்தைச் சொல்லச் சொல்லிலேன். என்
 ஊகம் இனிச் செல்லாது; ஒரு வண்டியின் இரண்டு
 சக்கரங்கள் ஒரே காலம் நகர்ந்து விரும்பிய இடத்தைச்
 சேர்வதுபோல வான சுடர்களையும் எல்லா விண் மீன்
 களையும் இயக்கும் அந்த அன்பினால் தூண்டப்பெற்ற
 எனது நினைப்பும், விருப்பும் நிறைவேறின.

மகா கவி தாந்தே முற்றிற்று.

